gümüş dizi

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

FRANSIZ ÖPÜCÜĞÜ

Kristin Harmel

Çeviren: Tuğçe Ayteş

TURKUVAZ KİTAP

Emma korkunç günler yaşıyordu; nişanlısı tarafından tam da düğün hazırlıkları yaparken terk edilmişti, işinden kovulmuştu ve çok yakında evsiz kalacaktı. Peri masalı gibi süren hayatı bir anda tepe taklak oluvermişti... Kucağında dondurma kâsesi, üzerinde pijamasıyla kendine acıyarak sürekli evde oturuyordu, ta ki Paris'te yaşayan ve ünlü yıldızların halkla ilişkiler işlerini yürüten arkadaşı Poppy ona muhteşem bir teklifte bulunana kadar!

Şimdi, Işık Şehri'nde yepyeni bir hayat Emma'yı bekliyor...

Bir Film Yıldızı Nasıl Tavlanır'ın ardından Kristin Harmel'dan yine çok eğlenceli ve çok romantik çağdaş bir peri masalı.

"Roman, güzel bir aşk hikâyesi ve çılgın maceralar eşliğinde fıkır fıkır eğlenceyle dolup taşıyor ve Paris'in büyüsüyle sürekli başınızı döndürüyor. Bir şişe şampanya gibi... Bir dikişte hepsini bitireceksiniz."

Julia Holden, *One Dance in Paris*'in yazarı

"Aşkı kaybedip kendinizi bulmanın tatlı, komik hikâyesi... Yeryüzündeki en romantik şehri arka planına alan *Fransız Öpücüğü*, bizi heyecanlı, gösterişli, çekici bir fırtınaya sürükleyip ünlülerin skandallarına ortak ediyor."

Johanna Edwards, *The Next Best Thing*'in yazarı

"Kristin Harmel'ın en büyük hayranlarından biriyim ve *Fransız Öpücüğü* onun en sevdiğim romanı."

Melissa Senate, *See Jane Date*'in ve *Love You to Death*'in yazarı

ISBN: 978-605-505-081-

9 786054 505081

21TL

KRISTIN HARMEL

1979 yılında Massachusetts'te doğdu. 16 yaşında dergiler için makaleler yazmaya başladı. Florida Üniversitesi Gazetecilik ve İletişim bölümlerinden mezun oldu. Ardından uzun yıllar *People* dergisinde çalıştı. *Glamour* ve *Woman's Day* gibi pek çok dergide serbest yazar olarak çalışmakta ve *The Daily Buzz* adlı bir programda kitaplar üzerine bir bölüm hazırlamaktadır. Paris, Los Angeles, New York, Boston ve Miami gibi pek çok şehirde yaşayan yazar şu an Orlando'da hayatını sürdürmektedir.

Kristin Harmel'in romanları: *Bir Film Yıldızı Nasıl Tavlanır? (2006), The Blonde Theory (2007), When You Wish (2008), Italian For Beginners (2009)* ve *After (2010).*

TUĞÇE AYTEŞ

1984 tarihinde İstanbul'da doğdu. 2007 yılında Boğaziçi Üniversitesi Felsefe Bölümünü bitirdi. İngilizce ve Almanca dillerinden felsefe ve edebiyat çevirileri yapıyor. Çevirmenliğin yanı sıra editörlük alanında da çalışıyor. En son yayımlanan çevirisi, Thomas de Quincey'in *Immanuel Kant'ın Son Günleri* adlı kitabıdır.

ÖZGÜN ADI The Art of French Kissing
© 2008, Kristin Harmel / Turkuvaz Kitapçılık Yayıncılık A.Ş. (2011)
Bu kitap Grand Central Publishing (New York, USA) aracılığı ile yayınlanmıştır.

Bu kitabın yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı kanalıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmadan hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayınevi: Barbaros Bulvarı, No: 153, Cam Han, Kat: 8
34349 Beşiktaş / İstanbul
Tel: 0212 354 30 00 Faks: 0212 288 50 67
www.turkuvazkitap.com.tr

GENEL YAYIN YÖNETMENİ Selçuk Güven

EDİTÖR Senem Kale
KAPAK Zuhal İnalöz
GRAFİK Mahmut Hakan Güngör

1. BASIM Ağustos 2011, İstanbul
GENEL YAYIN 344 *GÜMÜŞ DİZİ* 9
ISBN 978-605-4505-08-1
BASKI Turkuvaz Matbaacılık Yay. A.Ş. 0216 585 90 00

Turkuvaz Kitap bir TURKUVAZ MEDYA GRUBU kuruluşudur.

Kristin Harmel

FRANSIZ ÖPÜCÜĞÜ

Roman

Çeviren
Tuğçe Ayteş

TURKUVAZ
KİTAP

Paris'teki oda arkadaşım, yakın dostum ve tanıdığım en iyi yazarlardan Lauren Elkin'e.

Avrupa'yı benim için hayata geçiren herkese, özellikle Jean-Michel Colin, David Ahern, Katherine Vincent, Jean-Marc Denis ve Marco Cassan'a.

Ve tabii ki beni ilk kez Paris'le tanıştıran muhteşem anneme.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Teşekkürler

Paris'te aklımı ilk çelen ve her döndüğümde şiltesinde uyumama izin veren Lauren Elkin'e özel teşekkür. O da büyük bir yazar ve ben de bu kitapta ilk olarak onun adını vermekten memnunum. Harika bir amigo olan ve ilk taslaklarda verdiği fikirlere yürekten inandığım (son derece yetenekli, usta tasarımcı ve olağanüstü arkadaşım) Amy Tangerine'e de teşekkürler. Hem kişisel hem de mesleki açıdan fazlasıyla hayran olduğum (ve Los Angeles'a geldiğimde ikinci yatak odasma evim dememe izin veren) güvenilir arkadaşım Gillian Zucker'a binlerce teşekkürler. Sana Katsuya'da bir (ya da binlerce) içki borcum var!

Her zamanki gibi, anneme, Dave'e, Karen'a, babama ve olağanüstü ailemin geri kalanına teşekkürler. Bence dünyanın gerçekten en samimi, en mükemmel insanlarından oluşan ailenin bir ferdiyim.

Bu romanı şekle sokmama yardım ettikleri için mükemmel editörlerim Karen Kosztolnyik ve Rebecca Isenberg'e, aklıma gelen bütün fikirleri anlatıp dururken beni dinlediği için mükemmel ajansım Jenny Bent'e (ve asistanı Victoria Horn'a) muazzam bir minnet borcum var. Arkadaşım demekten mutluluk duyduğum film ajansım Andy Cohen'e; Hachette'teki herkese, özellikle Elly Weisenberg (Tebrikler!!!), Emily Griffin, Caryn Karmatz Rudy, Brigid Pearson, Laura Jorstad, Ce-

lia Johnson ve Mari Okuda'ya; İngiltere'deki editörüm Cat Cobain'e de teşekkürler. Her zamanki gibi, ilk editörüm Amy Einhorn'a teşekkürler.

Dünyanın en iyi yazarlarından bazılarıyla tanışmaktan da mutluyum. Özellikle zamanı ve tavsiyeleri konusunda fazlasıyla cömert davrandığı için Sarah Mlynowski'ye, New York'ta uyuyabileceğim bir yatak verip beni müthiş Carlie'yle yürüyüşlere çıkardığı için Alison Pace'e; bana sağladıkları tüm dostluk ve destek için Sarah, Alison, Lynda Curnyn ve Melissa Senate'ye teşekkür ederim. Muhteşem yazarlar (ve muhteşem kadınlar) Jane Porter, Laura Caldwell, Brenda Janowitz, Johanna Edwards, Megan Crane ve Liza Palmer'a da teşekkürler.

Mükemmel, inanılmaz arkadaşlarıma, özellikle Kristen Milan, Kara Brown, Kendra Williams, Wendy Jo Moyer, Megan Combs, Amber Draus, Lisa Wilkes, Ashley Tedder, Don Clemence, Michelle Tauber, Willow Shambeck, Melixa Carbonell, Josh Yang, Courtney Jaye, Marc Mugnos, Ryan Dean, Wendy Chioji, Brendan Bergen, Ben Bledsoe, Jamie Tabor, Andrea Jackson, Lana Cabrera, Joe Cabrera, Pat Cash, Adam Evans, Courtney Harmel, Janine Harmel, Steve Helling, Emma Helling ve Cap'n'a da teşekkür ederim. Mediabistro.com öğrencilerime de teşekkürler.

Ve benimle bu yolculuğa katıldığınız için size teşekkür ederim okuyucularım! E-postalarınızı seviyorum, o yüzden yollamaya devam! *Mille fois merci*!

Bir

Düğünümüz eylülde olacaktı.

Son gelinlik provama çoktan gitmiştim. Nedimelerime karar verip çiçeklerimi seçmiş, bir yemek şirketi ayarlamıştım. Davetiyeler basılmıştı ve hepsi gönderilmeye hazırdı. Brett'le, düğünde çalacak bir grup da seçmiştik. Bir gün sahip olacağımız çocuklarımıza ne isim koyacağımızı konuşmuştuk. Sayfalar dolusu karalamalar yapmıştım: *Bay ve Bayan Brett Landstrom. Brett ve Emma Landstrom, Brett Landstrom ve eşi Emma Sullivan-Landstrom. Landstromlar.* Birlikte geçireceğimiz geleceği gözümde canlandırabiliyordum.

Ve sonra bir gün, her şey altüst oldu.

Nisan aymda, sıcak, bunaltıcı bir salı akşamıydı, Brett'le aynı eve taşınmamızın birinci yılı şerefine ona özel bir akşam yemeği hazırlamak için işten erken çıkmıştım. Bahçe masasını temizleyip canlı çiçekler alarak onun en sevdiği yemeği pişirdim: enginarlı ızgara tavuk, kuru domatesler ve el yapımı marinara soslu tel şehriyenin üstünde servis edilen keçi peyniri. "Mükemmel," diye düşünerek kadehlerimize Chianti koydum.

Saat altıda Brett, "Yemek güzel görünüyor," diyerek sürgülü kapılardan geçip ağır ağır bahçeye çıktı. Dışarı adımını atarken kravatını gevşetip gömleğinin ilk düğmesini açtı ki bu, onu ister istemez, normalden daha seksi gösteriyordu. Brett'i, onunla tanıştığım günkü kadar çekici bulmam iyiye işaret, diye düşündüm.

Ona gözlerimin içi gülerek bakıp, "Yıldönümümüz kutlu olsun," dedim.

Brett şaşkın görünüyordu. "Yıldönümü mü?" Siyah, dalgalı saçlarının arasından elini geçirdi. "Neyin yıldönümü?"

Gülümsemem biraz söndü. "Birlikte yaşamaya başlamamızın," dedim.

"Ah." Boğazını temizledi. "Ee, o zaman kutlu olsun." Bir seksen beşlik boyuyla sürgülü kapıya en yakın koltuğa iki büklüm oturup şarabından bir yudum aldı. İçkiyi damağında gezdirip beğeniyle onaylayarak yuttu.

Gülümseyerek karşısma oturdum ve ona doğranmış marul, zeytin, pepperoncini*, domates, taze sıkılmış limon suyu ve feta** peyniriyle dolu salata kâsesini uzattım. Tabağma birkaç kaşık koymadan önce mest halde kâseyi kokladı. "Yunan usulü," derken ela gözlerinin kenarları kırıştı.

Gülümseyerek "Evet," dedim. "En sevdiğin."

Evlendikten sonra yemek pişirmek, temizlik yapmak ve ev işleri tanrıçası olmak konusunda kendimi daha da geliştirmeye kararlıydım. Brett'in (çalışmayıp bir de üstüne üstlük hem aşçı hem de hizmetçi çalıştıran) annesi, bana yüzünde gergin bir gülümsemeyle, oğlunun işten eve döndüğünde masada yemeğin hazır bulunmasına ve derli toplu, pırıl pırıl görünen bir eve alıştığını defalarca hatırlatmıştı. Altta yatan mesaj, benim bunlara yetecek düzeyde olmadığımdı.

Anlaşılan hem tam zamanlı bir hizmetçi hem de tam zamanlı bir aşçı olup aynı zamanda da tam zamanlı işimi dengede tutmam gerekiyordu.

Aramızdaki birkaç dakikalık kopukluktan sonra, "Peki," dedim. Brett, yemeye başlamıştı bile, çiğnerken de *mmmmmm* sesleri çıkarıyordu. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Davet listemizle uğraşmaya fırsatın oldu mu?"

Brett'in yapmasına ihtiyacım olan tek şey, davet etmeyi arzuladığı aile fertlerinin isimleriyle adreslerinin listesiydi

* Bir tür acı biber. (ç.n.)

** Yunanistan'a özgü bir peynir. (ç.n.)

ve bunu ondan dört kere istemiştim. Bir şeyler planlamaktan nefret ettiğini ve düğün hazırlığımıza bir yük gözüyle baktığını biliyordum ama papazla müzik grubunu benim ayarladığımı, yemek şirketlerinde yiyeceklerin tadına bakmaya benim gittiğimi, düğün planlayıcısıyla beş kere buluşup davetiyeleri kendi başıma aldığımı göz önünde bulundurunca, o kadar da talepkâr değildim bence.

Brett, ağzı tavukla dolu, "Henüz olmadı," diye geveledi.

"Tamam," dedim yavaşça. Kendime, Brett'in işinin yoğun olduğunu hatırlatmaya çalıştım. Büyük bir davaya başlamıştı ve benden daha fazla mesai yapıyordu. Zorla gülümsedim. "Acaba listeyi pazar gününe kadar bana verebilir misin?" diye tatlı tatlı sorarak dır dır ediyormuş havası vermemeye çalıştım. "O davetiyeleri bir an önce postaya vermemiz gerek."

"Lafı açılmışken," dedi Brett, çatalını tabağının kenarında gezdirdi, son tel şehriyeleri de toplayıp kocaman bir son lokma aldı ve tabağı masanın ortasına doğru itti. Şarap kadehinden büyük bir yudum daha alarak içkisini bitirdi. "Bence konuşmamız gerek."

"Davetiye listesi hakkında mı?" diye sordum. İstediğimiz herkesin adını ekleyeceğimize çoktan karar verdik sanıyordum. Ne de olsa, babam imkânı el verdiği ölçüde para yardımı yapabileceğini söylemişti, Brett'in anne babasının da, kibarca söylemek gerekirse, hali vakti yerindeydi. Bizden on beş dakikalık uzaklıkta, Tiger Woods'un ve bazı *NSYNC üyelerinin muazzam malikânelerinin bulunduğu bir Orlando banliyösü olan Windermere'de oturuyorlardı. Lanstromların malikânesi de bir o kadar büyüktü ve tek evlatları için dört dörtlük bir düğün planlamada paranın sorun olmadığını açıklamışlardı zaten.

"Liste hakkında değil," dedi Brett, masada parmaklarını tıkırdatarak. "Düğün hakkında."

"Ah." Büsbütün şaşırmamıştım. Brett'le, düğünü St. Petersburg'da sahilde mi yoksa onun anne babasının dev arka bahçesinde mi yapsak (onun fikrini kabul etmiştim; bir bahçe düğünü planlıyorduk) ve geleneksel vanilyalı pasta mı yoksa her katta farklı bir çeşit mi hazırlatsak (Brett'in annesinin ısrar ettiği sade vanilyada karar kılmıştık) gibi konularda bazı ufak tefek anlaşmazlıklar yaşamıştık.

"Konu ne?" diye sordum. "Oturma yerleri mi? İstersen minderli katlanır sandalyeler de bize uyar. Çok da fark etmez." Brett'in anne babasının gül bahçesinde güzel görünecek beyaz tahta banklardan yanaydım. Fakat mühim olan mekân, pasta ya da oturma yerleri değildi ya? Brett'le geçireceğim hayat önemliydi.

"Yo." Başını hayır anlamında salladı. "Banklarda sorun yok Emma."

"Hım," dedim, bir parça afallayarak. İlk defa bir fikrimi tartışmasız kabul ediyordu. "Bu harika. Peki, konuşmak istediğin ne o zaman?"

Gözlerini benden kaçırdı. "Bence düğünü iptal etmeliyiz," dedi.

Önce, onu yanlış işittiğimden emindim. Ne de olsa, sözcükleri umursamazca söylemişti, sanki bana borsanın düştüğünden ya da ertesi gün yağmur beklendiğinden bahsediyordu. Bombasını patlattıktan sonra öylece şarap şişesine uzanıp kadehini yeniden doldurdu ve yemek yerken sürgülü cam kapıdan, Braves maçını izleyebilmesi için elverişli biçimde döndürülmüş televizyona dikti gözlerini.

"Ne?" diye sordum. Başımla, onaylamadığımı belirtip huzursuz bir kahkaha attım. "Bu çok tuhaf. Sanki biraz önce, düğünü iptal edelim dedin."

Brett bana bir bakış atarak, "Evet, dedim," dedi, ardından gözlerini yine Braves'e çevirdi. Ayrıntılar üstünde durmadan şarabından bir yudum daha aldı. Yüzümden kanın çekildiği-

ni hissettim ve boğazım kurudu. Birkaç kere yutkunup çevremde bir anda neden hiç hava kalmadığını merak ettim.

Sonunda, sesim bir oktav yükseldiğinden biraz ciyaklayarak, "Dedin mi?" diye sordum.

"Alınma Emma ama artık seni sevdiğimi sanmıyorum," dedi gelişigüzel. "Yani, seni seviyorum tabii ama sana *âşık* değilim. Belki de yollarımızı ayırmalıyız."

Ağzım açık kalmıştı. Yani, çenemin gerçekten yerinden çıkıp kendi kendine düştüğünü hissetmiştim.

"Nnnn..." Sesim gitgide alçaldı. Ağzımı benimle işbirliği yapmaya ikna edemiyordum adeta. O kadar şaşırmıştım ki harfleri bir araya getirmekte zorlanıyordum. "Ne?" diyebildim sonunda. "Niçin?"

Brett, son zamanlarda benimle konuşurken takındığı küçümseyici tavırla başını iki yana sallayarak "Emma," diye konuşmaya başladı (dikkat etmiştim de babası da annesiyle sık sık böyle konuşuyordu). "Niye böyle hissettiğim, açıklayabileceğim bir şey değil. Hisler değişir, anlarsın ya? Üzgünüm ama benim kontrolümde değil bu."

"Ama..." diye söze girdim. Sesim yine gitgide alçaldı çünkü ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Zihnime binlerce şey üşüşüyor, hiçbiriyle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Beni sevmekten nasıl vazgeçmişti? Tüm ilişkimiz bir yalan mıydı? Annemle babama düğünün iptal olduğunu nasıl söylerdim? Şimdi ne yapmalıydım?

Huzursuz bir andan sonra, Brett sessizliği böldü. "Biliyorum Emma, en iyisi bu, gerçekten. Hem nasılsa Orlando'da kalmak istemiyordun."

Ağzım iyice açıldı. "Ama Orlando'da *kalmıştım*!" İçimde ansızın küçük bir öfke kıvılcımı parladı. "O iş teklifini reddettim. *Senin* için!"

Üç ay önce, hayallerimin işi teklif edilmişti bana: New York'ta Columbia Records'un yelpazesi altında yeni bir alter-

natif rock şirketinin halkla ilişkiler müdürlüğü. Bunu Brett'le uzun uzadıya konuşmuştum, o da bana oldukça net bir şekilde, taşınmayı aklının ucundan bile geçirmediğini söylemişti; hayatı hep burada, Orlando'da geçmişti ve geçecekti. O yüzden işi istemeye istemeye geri çevirmiştim (ne de olsa nişanlıydım ve nişanlım önce gelirdi, değil mi?), sonuçta hâlâ, merkezi Orlando'da olan başarılı müzik şirketi Boy Bandz'te tatmin edicilikten uzak, aynı halkla ilişkiler koordinatörlüğü işimde çalışıyordum; şirketin en son yarattığı erkek grubu 407, *Billboard* pop listelerine "Seni Xbox 360'ımı sevdiğim gibi seviyorum" şarkısıyla dört numaradan henüz giriş yapmıştı.

"Ee, Emma, o senin seçimindi," dedi Brett, başını iki yana sallayarak ve belli belirsiz gülümseyerek, sanki çocukça bir şey söylemiştim. "Hayatında yaptığın seçimlerden dolayı beni suçlayamazsın ya."

"Ama bu seçimi *senin için* yaptım," diye direttim. Başım fır fır dönüyordu. Gerçekleşiyor olamazdı bu.

"Ne yani, seninle bir zorunluluktan dolayı mı evlenmem gerek?" diye sordu. Bana gözlerini dikip baktı. "Haydi, ama Emma. Bu hiç de mantıklı değil. Hayatta kendi seçimlerimizi yaparız."

"Söylediğim bu değil!"

"Buymuş gibi *geliyor* kulağa," dedi. Neredeyse kendini beğenmiş görünüyordu. "Ve hiç de adil değil."

Ona uzun süre dik dik baktım. "Yani, bu kadar o zaman?" diyebildim. "Üç yıldan sonra?"

"En iyisi bu," diye devam etti yumuşak bir biçimde. "Sıkboğaz olmanı da istemem; canın ne zaman isterse o zaman taşınabilirsin. Sana biraz süre vermek için annem ve babamla kalacağım."

Ağzım açık kalmıştı. Taşınmam gerektiği aklıma bile gelmemişti. Tabii ki taşınacaktım. İnsanlar ayrılınca böyle olurdu, değil mi? "Ama nereye gideceğim?" diye alçak bir sesle

sorarken bunun kulağa böylesine çaresiz ve güvensiz gelmesinden nefret ettim.

Brett omuzlarını silkti. "Bilmem. Ablana mı?"

Birden dudaklarımı sıkıca bastırarak başımı hayır anlamında, hızlıca salladım. İmkânı yoktu. Jeannie'nin kapısına dayanıp Brett'i kaybettiğimi itiraf etmenin düşüncesine bile katlanamazdım. Benden sekiz yaş büyük Jeannie pasif, silik Robert'la evliydi, üç yaşındaki oğulları da gördüğüm en şımarık çocuktu. Brett'in beni terk etmesi hakkında onun çokbilmişçe söyleyeceklerine dayanamazdım. "Fiyasko," derdi buna. *"Emma Sullivan için bir fiyasko daha."*

Brett, canı sıkılarak "Ee, bilmiyorum Emma," dedi. Bir elini iyice uzamaya başlayan saçından huzursuzca geçirdi. Bir milisaniyelik dalgınlıkla *saçını kestirmesi gerek*, diye düşündüm, sonra ona böyle şeyleri hatırlatmaktan artık benim sorumlu olmadığımı fark ettim. "Gidip arkadaşlarından birinde kalabilirsin," dedi. "Lesley, Anne, Amanda ya da başkası."

Onların, nedimelerim olacak üç kızın isimlerini duyunca baştan ayağa sarsıldım.

Brett, birkaç kere gözlerini bana dikip kaçırdı. "Herhalde, taşınması gereken niye sensin, anlıyorsundur."

Midem bulandı. Bunu yaptığına inanamıyordum.

Dişlerimi sıkarak "Çünkü burası *senin* evin," dedim. Gözlerimin iyice kısıldığını hissediyordum. Geçen yıldan beri bu konu aramızda hep tartışma konusu olmuştu. Brett, yüksek maaşıyla MetroWest Orlando'daki evimizin kaparosunu ödemişti. Her ay, ev kredisi ödemesini paylaşıyorduk ama tapuda sadece Brett'in adı yazıyordu. Anlaşma bana adil görünmediğinden birkaç kere şikâyet ettiğimde –ne de olsa, kredinin yarısını ödüyordum ama eşit miktarda kazanmıyordum– Brett gülümseyip "Evlenir evlenmez tüm malvarlığımız nasılsa paylaşılacak, o halde böyle önemsiz bir şey için şimdiden endişelenmenin manası ne?" demişti.

O sırada hepsi akla yatkın gelmişti.

Brett, utanmış görünecek kadar bile nezaket taşımadan "Doğru," diye karşılık verdi. "Ev kredisi için de bir çözüm buluruz Em. Geçen yıldan beri biraz katkıda bulunduğundan sana borcum var. Babamla konuşayım da neler yapabileceğimize bakalım."

Ona şaşkınlıkla biraz daha baktım. *Katkı*?

"Neyse, üzgünüm hayatım," diye devam etti Brett. "Bu benim için de zor, bilirsin. Ama tüm dürüstlüğümle söylüyorum ki sorun sende değil. Bende."

Az kalsın kahkahayı patlatıyordum. Ekmek kestiğim bıçağı ona saplama hayaline kapılmamış olsam muhtemelen gülerdim de.

Bir anlık suskunluktan sonra, Brett "Atlatabilecek misin?" diye sordu.

"İyi olacağım," diye geveledim, sanki bir de ilgileniyormuş gibi bunu sormasına öfkelenivermiştim.

Ertesi sabah, yarısı artık benim olmayan boş, battal boy yatakta yalnız başıma uyandığımda ne yapacağımı bilmez haldeydim. Hissizleşmiştim; adeta bir kâbusun ortasındaydım.

O yüzden her sabah yaptığım şeyleri yaptım: Kalktım, duş aldım, saçımı kuruttum, makyajımı yaptım, makul bir kıyafet seçtim ve işe gittim. Alışılmışlıkta avuntu vardı en azmdan.

Boy Bandz Records'un ofisleri Orlando'nun merkezinde, Brett'in hukuk bürosundan sadece bir blok ötede, eski tren istasyonundan bozma bir binadaydı. Brett bir iş arkadaşıyla Kres'te öğlen yemeğine giderken ya da ben Lorenzo's'tan vıcık vıcık bir dilim pizza almak için dışarı çıkmışken Church Street'te bazen birbirimize rastlardık. Bugün onunla karşılaşmamak için dua ediyordum. Bunun üstesinden gelemezdim.

Masama sekiz buçuktan hemen önce oturup bilgisayar ekranıma donuk donuk baktım. Bugün yapacağım milyon şey vardı; 407 oğlanları hakkında bir basın bülteni, O-Girlz (şirketimizin başkanı, erkek grubu yöneticisi Max Hedgefield'ın yeni kurduğu bir kız grubu) için CD'lerin postayla gönderilmesi, yanıtlanacak bir sürü medya daveti; ama hayatım rayından çıkarken böyle sıkıcı şeyler yaptığımı hayal bile edemiyordum.

Saat henüz onu geçmişti ki patronum Andrea masama uğradı. Kan çanağı gözlerimi kamufle etme çabasıyla, o sabah üçüncü posta Visine'i daha yeni damlatmıştım. Taktiğin işe yaramasını umuyordum. Duygusuz Andrea'nın, çalışanları kişisel sorunlarını işe getirdiklerinde bunu ne kadar küçümsediğini biliyordum.

"407 adına iyi iş çıkardın," dedi. Onlara 407 adı verildi çünkü herkesin Hedge dediği Max Hedgefield, belli ki birbirine bağlayacak aptal deyişleri tüketmiş ve dolayısıyla, modern erkek gruplarının doğum yeri olan Orlando'nun alan kodunu kullanmayı seçmişti.

"Teşekkürler," diyerek bulanık gözlerle ona gülümsemek için kendimi zorladım. İyi bir iş *çıkarmıştım*, bunu biliyordum. 407 elemanlarmdan biri, albümlerinin çıkacağı hafta eşcinsel olduğunu açıklamıştı ve ben de medya fırtınasını ustalıkla idare etmiştim. Neyse ki Lance Bass, erkek seven grup üyelerinin her şekilde önünü açmıştı. Grubumuzun, eşcinselliğiyle barışık solisti Danny Ruben, medya tarafmdan içtenlikle karşılanmış ve sonuç olarak, 407'nin albümü listelerin üst sıralarına umulandan çok daha hızlı tırmanmıştı.

"Bir şey konuşmalıyız," dedi Andrea. Gözlerini sol eline indirip kusursuz biçimde manikürlenmiş tırnaklarını inceledi.

"Peki."

Belki, diye düşündüm içim umutla ürpererek, *terfi etmek üzereyimdir*. Ne de olsa, bunu kesinlikle hak etmiştim. Dört

yıldır bu şirkette çalışıyordum ve 407'yle O-Girlz'ün hesaplarını tek başıma yönettiğim halde alt tarafı bir halkla ilişkiler koordinatörüydüm. Son zamanlarda şirketin yeniden yapılandırılacağına dair söylentiler işitmiştim ve beraberinde sağlam bir zammı da getirecek halkla ilişkiler müdürlüğüne geçecek kişi ben olayım diye dua ediyordum.

Andrea, bu sefer sağ elindeki mükemmel tırnaklara göz atarak, "Emma, tatlım," dedi tiz bir sesle, "Hedge, şirketi birazcık küçültmeye karar verdi, o yüzden maalesef senin işine son vermek durumundayız."

Visine'e rağmen görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

"Efendim?" Onu yanlış duymuştum herhalde.

Neşeyle "Endişelenme!" diyerek gözlerini kaçırdı. "Sana dört haftalık ilişik kesme süresi veriyoruz, güzel bir tavsiye mektubu yazmaktan da memnun olurum."

Kulaklarıma inanamayarak "Bir dakika, beni *kovuyor* musunuz yani?" diye sordum.

Andrea bana tekrar bakıp içtenlikle gülümsedi. "Hayır, hayır Emma, *seni işten çıkarıyoruz*," derken son üç kelimeyi tane tane telaffuz etti. "Bu tamamen farklı! Çok üzgünüm. Ama masanı öğlene kadar boşaltırsan seviniriz. Bir de, lütfen olay çıkarmamaya çalış."

"O... olay mı?" diye kekeledim. Ne yapacağımı sanıyordu, bilgisayarımı duvara fırlatacağımı mı? Gerçi düşününce, pek de kötü bir fikir gibi gelmedi.

Andrea eğilip sesini sır verir gibi alçalttı. "Buralarda öyle seviliyorsun ki Emma," dedi. "Tahmin edersin ki olay çıkarman şirketin moralini kötü etkiler. Lütfen, Boy Bandz'in iyiliği için. Seni işten çıkardığımız için gerçekten çok üzgünüz."

Söylediklerini zihnimden geçirerek aklımı toplamaya çalıştım. Suratının ortasına şamar yemiş biri gibi hissizleşmiştim.

Bir dakika sonra, "Ama... neden?" diye sordum. Midem düğümleniyordu. Bir an için işe gelirken yediğim müslinin dışarı çıkacağımdan endişelendim. "Niye ben?"

Andrea geçici bir süre kaygılı göründü, ardından bana canlı canlı gülümsedi. "Emma, canım, küçülüyoruz o kadar," dedi. "Seni temin ederim ki şahsi bir şey değil. Şu anki pozisyonun için aşırı niteliklisin ve burada yükselme olanağın yok. Hem, eminim anmda yeni bir iş bulursun! Sana referans olmaktan mutluluk duyarım."

Ona, Boy Bandz'in şehirdeki tek müzik şirketi olduğunu hatırlatma zahmetine girmedim. New York'ta, Columbia Records'un cömert ötesi teklifini üç ay önce reddettikten sonra oraya tıpış tıpış dönmemim artık imkânsız olduğunu da. Birdenbire, yaşamım tamamen rayından çıkmıştı.

"Ah," dedim sonunda. Başka ne söyleyebilirdim bilemedim. Beynim yavaş çekimde çalışıyor gibiydi.

"Öğlene kadar gitmiş ol, Emma," diye tekrarladı Andrea. "Lütfen, olay çıkarma. Ve tekrar, üzgünüm."

Ağzımı açıp kapattım, hiçbir sözcük çıkmayınca anladığımı belirtmek için başımı ona doğru evet anlamında salladım.

Telaş etmedim. Etmek istedim ama etmedim. Bunun yerine, masamı uyuşukça topladım, eve gittim ve günün geri kalanında ağladım.

Ertesi sabah sıkıntılı uyuklamamdan tükenmiş ve kafam karışık halde uyandıktan sonra, kendimi toplamak için elimden geleni yaptım. Bilgisayarı açıp OrlandoSentinel.com'a girerek halkla ilişkiler pozisyonlarını arattım. On bir tane ilan vardı ve budalaca bir iyimserlikle hepsine başvurdum, özgeçmişimi yakındaki bir Kinko's'tan faksladım, öğlene doğru işe yaramaz ve şaşkın halde eve döndüm.

Arkadaşlarımın hiçbiriyle konuşmayarak eve kapandığım sonraki iki haftada, altı görüşme için çağırıldım. Maaleset beşinde gözyaşlarına boğuldum (bu benim için hiç de normal

değil; bundan Brett-sonrası travmayı sorumlu tutuyorum). Ağlamadığım altıncı görüşmedeyse, benimle görüşme yapan adam, neden J. Cash Steel'de halkla ilişkiler sorumlusu olarak çalışmak istediğimi sorunca ve bir çelik imalatçısında gerçekten çalışmak *istemediğimden* dolayı, tek bir neden ileri süremeyince işe alınmayacağımı anlamıştım.

İki haftada Brett üç kere arayıp donuk bir sesle iyi olup olmadığımı sordu. Hiç de ona uymayan bu ilgiye şaşırmaya başlamıştım ki ikinci haftanın sonunda, aramasının *gerçek* nedenini yumurtladı.

"Bak, işinden olduğunu biliyorum Em," dedi. "Duyunca çok üzüldüm. Ama kendi evime taşınmak istiyorum artık. Taşınmaya ne zaman hazır olursun, bir fikrin var mı?"

Ona, annemin bir zamanlar, söylediğimde ağzımı sabunla yıkadığı kelimeyi savurdum. Sonra telefonu öyle hızlı kapattım ki alet çatırdadı.

O akşamüstü, sonunda hasarlı (ama hâlâ işlev gören) telefonumu alıp en yakın üç arkadaşımı, nedimelerim olmalarını planladığım üç kızı aradım. Brett'ten ayrıldığımdan beri beni aramamışlardı ama ben de onları aramamıştım. Brett'in beni terk ettiğini duyduklarında beyinlerinden vurulmuşa döneceklerdi, beni avutmalarını dört gözle bekliyordum.

Lesley'nin numarasını tuşlamadan önce, kendi kendime, *en azından bana destek olurlar*, dedim. *En azından beni incitmeyeceklerine güvenebilirim.*

Yine yanılmıştım.

Lesley, nişanımın bozulduğunu geçen hafta öğrendiğini geçiştirerek söyledikten sonra, "Sana bunu söyleyeceğim için çok kötü hissediyorum," dedi, "ama bence yine de bilmek istersin."

"Evet..." Brett'le ayrıldığımızı madem bir haftadır biliyordu, o zaman niye aramamış ya da uğramamış diye merak ederek lafını bitirmesini bekledim.

Hattın öteki ucunda zor nefes alıp, "Şey... belki de söylememeliyim," dedi hızlı hızlı.

İç geçirdim, oyun oynamaya halim yoktu.

"Bu her neyse Lesley, eminim şu an hayatımdaki her şeyin yanında sönük kalır." Ne de olsa, nişanınızın bozulup ertesi sabah da işten kovulmanızdan daha kötü ne olabilirdi?

Lesley, "Ee, madem eminsin..." derken sesi gitgide azaldı. "Pekâlâ o zaman. Amanda Brett'le yatıyor."

Tamam. *Bu*, apaçık biçimde, nişanınızın bozulup ertesi sabah da işten kovulmanızdan kötüydü.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, ancak tek kelime çıkmadı. Birden tüm göğsüm sıkışmış gibi hissettim. Nefes alamıyordum.

Bir dakika sonra Lesley yine sözü aldı. "Emma?" dedi. "Orada mısın?"

"Urghrhgrgh," diye anlamsız sesler çıkardım.

"İyi misin?"

"Uhrhghrh." Kelime oluşturamıyordum sanki.

"Dinle Emma, bu yaşandığında siz birlikte sayılmazdınız zaten," dedi Lesley hızlı hızlı. "Amanda ilk kez, Brett taşındıktan üç gece sonra takıldıklarını söyledi. Bence Brett'in kalacak bir yere ihtiyacı vardı, o kadar, anlarsın ya? Ve her şey birbirini tetikledi."

Midem bulanıyordu. Bir an için, cidden kusacağımı sandım.

Birkaç kere zorla yutkunduktan sonra, fısıltıyla "Bunu biliyor muydun?" diye sordum. "Mona da biliyor muydu?"

"Ee... evet."

"Ne kadardır biliyordunuz?"

Sessizlik.

"Lesley, *ne kadardır*?"

"Geçen haftadan beri."

"Onu öldüreceğim." Nefes aldım, Amanda'dan birdenbire iliklerime kadar nefret etmeye başlamıştım.

"Emma, böyle söyleme," dedi Lesley tatlı tatlı. "Hem, Brett'le ilişkinizin zaten bittiğini kabul etmen gerek."

Karşılık verecek sözcükleri dahi bulamıyordum. Boğazımdan yükselen acılıkla öğürdüm.

Ses tellerim çalışmaya başlar başlamaz "Amanda'yı *savunuyor* musun?" diye fısıldadım.

"Hayır, hayır, tam değil," dedi Lesley bir çırpıda. "Bu duruma mantıklı bakmam söylüyorum o kadar. Brett seni onunla *aldatmış* falan değil."

"Ama..." diye söze giriştim.

"Emma, gerçekten," diye lafımı kesti Lesley. "Mona'yla bu konuyu çok konuştuk ve Amanda'nın hiç de hatalı davrandığını düşünmüyoruz. Yani, tatsız bir durum ama eminim bir-iki haftaya daha iyi hissedersin, yeter ki bunu düşünmeye biraz vaktin olsun. Bu hafta bir akşam yemeğinde hep beraber buluşup konuşalım bunları. Amanda da seni görmeyi çok istiyordur."

Donakalmıştım. "Kapatmam gerek." Lesley benim ağladığımı işitmeden önce telefonu kapattım.

Ardından, mantıksızca bir destek umarak ablam Jeannie'yi aradım. Altı yıl önce babamız, kendinden yirmi yaş genç yeni karısıyla Atlanta'ya, annemiz de yirmi yaş büyük yeni kocasıyla California'ya taşınmıştı, o yüzden Jeannie yakın olduğum tek aile ferdiydi. Ne yazık ki geceyle gündüz kadar farklıydık ve Jeannie'nin güzel muhabbetten anladığı, bütün eksikliklerimi aklıma getirerek gözyaşlarına boğulmama ramak kalmasından ibaretti.

Belki bu sefer beni yatıştırır, diye düşündüm. *Ne de olsa, ablalar bunun için değil midir?*

Bunu yapacağına, ben her şeyi anlattıktan sonra "İşin aslı Emma..." dedi. Üç yaşındaki oğlu Odyseus'un arkada bir şeyler bağırdığını işitebiliyordum, Jeannie iç çekti. "Brett bir *sıkıntı* yaşıyor, o kadar. Bir erkekte evlilik öncesi tamamen doğal bir şey bu. Çekiniyor sadece."

Beni anladığından pek emin olmayarak yavaşça "Jeannie, sana anlattıklarımı işittin mi?" dedim. "*En yakın arkadaşlarımdan* biriyle *yatıyor*."

"Emma, aşırı tepki veriyorsun." İç çekti. "*Hep* aşırı tepki verirsin zaten. Robert da düğünümüzden önce çekiniyordu ama onu mantıklı bir şekilde ikna ettim. Erkeklerin bazen biraz ikna edilmeye ihtiyaçları oluyor."

"Ama Jeannie..."

"Emma, gerçekten, bırak kendine bu kadar düşkün olmayı," diye lafımı kesti dünyadaki en kendine düşkün insan olan ablam. "Onun seni geri istemesi için elinden geleni ardına koyma. Tanrı aşkına, otuzuna merdiven dayadın. Seçeneklerin tükeniyor. Ben yirmi üçümde evlendim, biliyorsun."

"Evet ve sürekli bunu bana hatırlatıp duruyorsun." Tiksinerek telefonu kapattım ve kalan tek yakın arkadaşımı, sekiz yıl önceki yaz stajı süresince aynı odayı paylaştığım Poppy'yi aramak için tuşlara bastım. Üç yıl önce, Fransa merkezli, uluslararası eğlence sektörü halkla ilişkiler şirketi Colin-Mitteand'da çalışmak üzere Paris'e taşınmıştı ve geçen sene serbest çalışmaya başlayıp kendi butik şirketini kurmuştu. Şimdiyse Paris merkezli uluslararası müzik şirketi KMG'ye çalıştığını biliyordum.

Telefon numarasının son hanesini tuşlarken dua ettim. O da beni desteklemezse kime sığınacağımı bilmiyordum.

Ona her şeyi anlattıktan sonra, yoğun İngiliz aksanıyla "Arkadaşın Amanda *ne* yaptı? Vay küçük kaşar!" diye haykırdı.

Rahatlayarak derin bir iç geçirdim ve dudaklarımın kenarlarında ilk gülümseme kıpırtıları belirdi. "Sen bunu dedin ya içime nasıl su serpildi bilemezsin."

"Öyle bir arkadaşa ihtiyacın yok!" dedi Poppy hararetle. "Diğerlerine de. Ne cüretle onu savunuyorlar ki?"

İçim iyice ferahlamıştı. "Haklısın," dedim.

"Dürüst olmak gerekirse, tatlım, Brett de kulağa hiç sütten çıkmış ak kaşık gibi gelmiyor," diye devam etti. "Hep anneciğinin şımarık oğluydu zaten. İyi kurtuldun! Şimdi işine odaklanabilirsin!"

"Pek değil," diye mırıldandım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım. "Kovuldum."

"Ne?" Poppy'nin sesi bir oktav yükseldi. "Kovuldun mu?"

"Ee, işten çıkarıldım," dedim. "Fakat temelde aynı şeyler."

"Hay aksi şeytan," dedi Poppy. Durakladı. "Dinle Emma. Olan biteni çözüme kavuşturacağız, tamam mı? Söz veriyorum. Bir fikrim var. Bakalım ne yapabilirim. Yarın seni tekrar ararım, olur mu cicim?"

Verdiği coşkuyla bir an su üstüne çıkmışım gibime geldi ama bir parçam da ona telefonu kapattırmamayı istiyordu. Ne de olsa, görünüşe göre o sırada hayatımdaki aklı başında, bana destek veren tek kişi oydu.

Poppy ertesi gün, söz verdiği gibi aradı.

Neşe saçarak "Bak Emma, galiba bütün sorunlarının çözümü bende," dedi.

"Peki..." Burnumu ve gözyaşlarımı silip Blue Bell çikolata parçalı naneli dondurma kutusunun kapağını tekrar kapattım. O günkü yarım litrelik dördüncü dondurmamı bitirdiğimi kimsenin görmediğine memnundum. Ansızın midem hafiften bulanmaya başladı.

Poppy, dondurmadan kaynaklı mide kramplarımdan açıkça habersiz halde, "KMG'deki bağlantım Véronique'le konuştum ve sana iyi bir haberim var," diye sözlerine devam etti. "Sana daha bahsetmedim ama KMG, Guillaume Riche'in ilk albümünün İngilizce lansmanında İngiliz ve Amerikan basınıyla ilgilenmem için beni özellikle işe aldı."

"Guillaume Riche mi?" diye tekrarladım şaşkınlıkla. Guillaume Riche tabii, büyük Fransız yıldızı, haberlere konu olan meşhur aşklarıyla tanınıyordu, ABD gişelerinin en üst sıralarındaki bazı aktrislerle kaçamakları ve İngiliz süpermodeli Dionne DeVrie'yle, geçen sene dört bir yandaki magazin gazetelerinin kapaklarına çıkan acıklı bir ayrılıkla noktalanmış bir yıllık ilişkisi de dahil. Geçen hafta *People* dergisinde, İngilizce müzik kariyerine başladığını okumuştum ama Poppy'nin buna dahil olduğu aklımın ucundan geçmemişti. "Poppy, harika bir şey bu!"

"Evet, ee, görünüşe göre Guillaume'un halkla ilişkiler sorumlusu istifa etmiş, bu demek ki albüm çıkana kadar tek sorumlu ben olacağım."

"Mükemmel!" diye haykırdım. Kendi açısından açıkça epey iyi işler çıkaran arkadaşım adına gururlandığımı hissettim. Benim gibi değildi o.

"Doğru ama Londra'daki büyük basın etkinliğimize altı üstü beş hafta kaldı ve gerçekten yardıma ihtiyacım var," dedi. Duraklayıp derin bir nefes aldı. "Senin bütün deneyimin ve bağlantılarınla, ekibimize kısa süreliğine mükemmel bir katkı sağlayabileceğine Véronique'i ikna ettim, o da bunun için bütçede fazladan biraz para ayırmayı uygun buldu. Ne dersin Emma? Bir aylığına falan gelip Guillaume'un lansmanında bana yardımcı olur musun?"

"Paris'e gelmek mi?" diye yineledim. Dondurma kaşığını düşürdüm ve kaşık, yerde gürültülü bir şekilde tangırdadı.

"Evet!" dedi Poppy şen şakrak. "Çok eğlenceli olacak! Başka bir iş ararken seni idare edecek küçücük bir şey. Hem sana Brett'i de unuttururum!"

Kulağa çok cazip geliyordu. Fakat fikrinde bir boşluk vardı. "Poppy, tek kelime Fransızcam yok," diye hatırlattım ona.

"Ah, dert ettiğin o olsun," diye yanıtladı. "Sorun değil. Sana çevirmenlik yaparım. Hem zaten Guillaume'un İngilizce lansmanmda çalışacaksın. Seni çoğunlukla İngiliz, İrlandalı, Amerikalı ve Avustralyalı gazetecilerle uğraştıracağım. Senin için çocuk oyuncağı!"

"Bilmiyorum..."

"Emma, beni dinle." Poppy'nin sesi birden iş ciddiyetine büründü. "Nişanlını kaybettin. Arkadaşlarını kaybettin. İşini kaybettin. Buraya gelmekle kaybedeceğin başka bir şeyin kaldı mı hakikaten?"

Bir an bunu düşündüm. O, bunu böyle ifade edince... "Galiba haklısın," diye mırıldandım.

"Sana şöyle söyleyeyim Emma, Brett gibi ciğeri beş para etmez bir herifi unutmak için Paris'ten daha iyi bir yer yok."

Ve böylece, bir buçuk hafta sonra, bir havaalanındaydım, uzun zamandır görmediğim eski bir arkadaşımla çalışmak için, yaklaşık on yıl önce sadece bir hafta geçirdiğim şehre gidiyordum.

Maalesef, Guillaume Riche hakkında fazladan tek bir şey sormak ya da albümün lansmanında bu kadar az zaman kala, halkla ilişkiler sorumlusunun niçin istifa ettiğini sormak hiç aklıma gelmedi. Sormuş olsaydım, muhtemelen o uçağa asla binmezdim.

İki

Uçak, Paris'in Charles de Gaulle Havaalanı'na programın bir saat öncesinde iniş yaptı, ben de bunu iyiye yordum. Yaklaşırken pencereye doğru uzanıp görmek istediğim bütün nirengi noktaları, Eiffel Kulesi, Notre Dame, hatta kavisli Seine Nehri'nin, gözüme şöyle bir ilişeceğinden emin, dışarı baktım. Oysa tek görebildiğim, garip biçimde geometrik otlaklar ve uçak havaalanına yaklaşırken her şeyi örten alçak, yoğun, gri bulut kümesiydi. Can sıkıcıydı; hatırladığım Fransa değildi bu. Işıl ışıl heykeller ve tablo misali çatılar hani neredeydi?

Fodor's Exploring Paris ve *Frommer's Porable Paris*'imi, sekiz saatlik uçuşta baştan sona okuma amacıyla yanımda getirmiştim. Paris'e gideli sekiz yıl olmuştu; yirmi bir yaşındayken, Poppy'yle, stajımızın sonunda bir haftalığına geziye çıkmıştık. Ne var ki pencere kenarındaki aşırı kilolu işadamı, koridor tarafında uçak tutan kadının beni ortadaki koltuğuma sürekli itip kakması ve uçmaktan az buçuk korktuğum gerçeği arasmda, rehber kitaplarıma odaklanamadım.

Bunun yerine, Brett'i düşündüm.

Onu özlüyordum. Böyle hissettiğim için de kendimden biraz nefret ediyordum.

Kendime dürüst olmam gerekirse (ve haydi yüzleşeyim, bu hususta kaybedecek neyim var?) daha en baştan birbirimiz için yaratılmadığımızı fark etmiştim.

Brett'le, üç yıl önce bir cumartesi günü, Orlando'nun merkezindeki Church Street semtinde bulunan kulüplerden Antigua'daki 80'ler gecesinde tanışmıştık. Lesley ve Anne'le birlikte Madonna'nın "Vogue"una kendimi kaptırmışken

bara yaslanmış, uzun boylu, siyah saçlı bir adam gözüme çarptı. Hoştu, baştan çıkarıcı bir gülümsemesi vardı ve gözlerini bana dikmişti. "Vogue"un sesi yavaş yavaş alçalıp "Livin' on a Prayer" hoparlörlerden gümbür gümbür çalmaya başladığında kızlara bir mazeret mırıldanıp hiçbir şey yokmuş gibi bara doğru gitmiştim.

Votka toniğimi ısmarlamak için tam da o noktayı rastgele seçmişim gibi davranarak yanma yerleştiğimde "Selam!" diye bağırıp sesini gürültüde duyurmaya çalışmıştı.

Ne kadar güzel ela gözleri olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atsa da gelişigüzel "Selam!" diye yanıtlamıştım. *Elimi tut, yemin ederim bunu atlatacağız,* diye arka planda haykırıyordu Jon Bon Jovi, keskin hatlı yüzü salondaki video ekranlarının her birinde kocaman görünüyordu.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu. Duraklayıp başımla olur dedim. Yanaklarında gamzelerle gülümsedi. "Adım Brett," dedi.

"Emma," deyip elini tuttum.

Göz temasını asla bozmadan, aşağı yukarı hareketlerle yavaşça tokalaştı. "Ne güzelsin Emma," demişti. Beni samimi olduğuna inandıran bir havası vardı.

Birlikte yarım saat konuştuktan ve Brett Lesley, Anne ve Amanda'yla tanıştıktan sonra, hemen yandaki teras barı Lattitudes'a gelir miyim diye sordu. Orada, ay ışığı altındaki bir masada oturup votka tonik yudumladık (en sevdiğimiz içki aynıydı), filmleri tartıştık (ikimiz de izlediğimiz en iyi filmlerin *Esaretin Bedeli* ve bağımsız *Primer* [Kapsül] olduğunu düşünüyorduk), konser hikâyelerimizi paylaştık (ikimiz de House of Blues'daki son üç Sister Hazel'a gitmiştik) ve geleceklerimizde ne istediğimizi konuştuk. Ortak pek çok özelliğimiz var gibiydi ve Brett'in gözlerimin içine dikkatle bakıp ardından gülümsemesi kalbimi hoplatmıştı. Gecenin sonunda vurulmuştum. Ertesi gece, ilk buluşmamız gerçek-

leşti, bir ay sonra bana ilk kez kız arkadaşım dedi. Mükemmeldi.

İstediğimi düşündüğüm her şeye sahipti: Hoş, başarılı, espriliydi, insanlarla iyi geçiniyordu. Ailem onu sevdi, onun annesiyle babası da beni istemeye istemeye kabul etmiş gibiydi. Birbirimize, yer fıstığı ezmesi ve jöle misali yakıştığımızı sanıyordum. Anlaşılan o ki günün birinde, en yakın arkadaşlarımdan birinin sandviçin içine kurtçuk gibi kıvrıla kıvrıla gireceği aklımın ucundan geçmemişti.

"*Passeport, s'il vous plaît.*" Camın arkasındaki sert görünümlü gümrük görevlisinin aksi sesi düşüncelerimi bıçak gibi kesti. Brett'i hatırlamak beni bir şekilde, gelen yolcu denizinde yüzen sahipsiz eşya gibi, uçaktan göçmen kontrolü alanına doğru sürüklemişti.

"Hı hım, evet, tabii," diye kekeledim, açılmamış iki Paris kitabı, Five for Fighting, Courney Jaye ve the Beatles yüklü pembe iPod'umu, geçen seneki tatil ikramiyemle aldığım dizüstü bilgisayarımı kenara iterek çantamı karıştırdım. Sonunda parmaklarım, altın yaldızlı Amerikan pasaportumun lacivert kılıfını kavradı ve başarıyla çekti. Görevlinin, kısıtlı Fransızca kelime dağarcığımı takdir edeceğini umarak mutlu mutlu "*Voilà!*" diye bağırdım.

Etkilenmiş görünmedi. Homurdanıp pasaportumu açtı, dikkatle inceledi. Fotoğrafta saçım daha kısa, omuzlarımın hemen aşağısında değil yukarısındaydı ve fotoğraf kışın çekildiği için saçlarımın sarısı, Florida'da iki koca aydır çoktan güneşe maruz kaldığımdan dolayı şimdi, yani mayıs başında, birkaç ton daha koyuydu. Tenim biraz daha esmerdi ve çillerim azıcık daha belirginleşmişti. Tabii dört haftalık sınırsız, çikolata parçalı naneli dondurmalar sayesinde (hey, benim başa çıkma yöntemim bu, tamam mı?), o fotoğraf çekildiğinden beri neredeyse beş kilo almıştım. Fakat genel dağı-

nıklığım aynıydı. Fotoğrafta, biliyordum ki rujum silinmiş, dudaklarım çatlamıştı ve saçım, hortuma kapılmış gibi görünüyordu. Bugün, Atlantik aşırı bir uçuştan henüz adımımı atmışken çok daha iyi göründüğümü sanmıyordum.

Görevli bir dakika sonra, "Ziyarete mi geldiniz?" diye sordu; sesi Fransız aksanıyla o kadar anlaşılmazdı ki ne dediğini çözmem tam on saniyemi aldı.

Kararlı bir şekilde "*Oui*," dedim ama kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, aslında bir ziyaretçi olmadığım kafama dank etti. Buraya çalışmak için gelmiştim. Acaba ona söylesem miydim?

İnatla İngilizce konuşmayı sürdürerek "Ne kadar süreliğine?" diye sordu.

"Beş hafta," diye yanıtladım. Birden sürenin uzunluğu bana çok fazla geldi ve arkamı dönüp gerisin geri çıkış kapılarına fırlamak için güçlü bir dürtü oluştu içimde.

Fransız görevli anlaşılmaz bir şey mırıldanıp pasaportumu damgalayarak bana geri verdi.

"Girebilirsiniz," dedi. "Umarım Fransa ziyaretinizden keyif alırsınız."

Sonra, hiç de hazır olmadığım bir yaşama başlamak için, yıllardır görmediğim bir ülkede başka bir insan dalgasında sürüklenerek içeri girdim.

"Emma! Emma! Buraya!"

Bagaj teslim yerinin sonundaki kapılardan, arkamda iki tane kocaman, mor bavulu çekiştirerek geçer geçmez Poppy'yi gördüm.

"Selam!" diye bağırdım, onu görünce umduğumdan daha ferahlamıştım. Dizüstü bilgisayar ve el çantamı omzuma asıp kocaman valizimi ona doğru, adeta ağır çekimle sürükledim. Ağzı kulaklarında gülümsüyor ve çılgınca el sallıyordu.

Beni kucaklamak için atılmadan önce "Hoş geldin, hoş geldin!" diyerek ellerini heyecanla çırptı. Omuz uzunluğun-

da, kızıl gölgeli siyah saçını atkuyruğuyla toplamıştı ve biraz fazla makyaj yapmıştı; işte Poppy aşağı yukarı hep böyleydi. Benden dokuz on santim daha uzundu, ağzı kulaklarında gülüşü, pembe yanakları, iri mavi yeşil gözleri ve "seksi" diye tanımlamayı sevdiği kıvrımları vardı.

Bugün canlı mor bluz, aşırı mini duran siyah etek ve haki fitilli külotlu çorap giymişti. Şu anda bana Poppy imzalı sırıtışıyla bakıyordu, ben de yorgunluğuma rağmen gülümsemekten kendimi alamadım.

"Bırak da bavullarını taşımana yardım edeyim, olur mu?" dedi.

Rahatlayarak kocaman, mor, tekerlekli bavullardan birini Poppy'ye verdim. Poppy onu havaalanı çıkışına doğru çekmeye başladığında zorlanmaktan yüzü hızla pancar gibi kızarıverdi.

"Emma, bunun içine ne koydun Tanrı aşkına?" diye bağırdı bir süre sonra. "Ceset mi?"

"Evet," dedim. "Burada tamamen kurtulmak için Brett'i tıktım bavulumun içine."

Poppy güldü. "Olay budur! O salağa hak ettiğini yap o zaman!"

Brett'e karşı Poppy kadar bariz kızgın olmayı dileyerek cansız cansız gülümsedim. Açıkça, işim ve nişanlımla beraber, kendime saygımı da yitirmiştim.

Poppy'yle parlak siyah bir taksiye binip şehir merkezine doğru ilerlerken onun şen şakrak sesinin ritmiyle yatışarak rahatladım. Etrafımdaki her şey tümüyle yabancı olmasına rağmen, böylesi tanıdık biriyle burada bulunmak, bu deneyimi nasılsa daha az yabancılaştırıyordu. Ülkemde aşina olduğum Ford'lar, Honda'lar, Toyota'lardan eser yoktu. Aksine, taksi Paris hakkında hatırladıklarımın hiçbirine benzemeyen kenar mahallelerin arasında zikzaklar çizerken, otoban küçük şık arabalar, mini mini Peugot'lar, ufak

Renault'larm oluşturduğu korna sesli ve karman çorman bir kütleydi.

Eski ve hoş mahalleler, saksı niyetine kullanılan bacaların olduğu çatılar ve çiçeklerle çerçevelenmiş pencere kenarları yerine, uzun bacalı fabrikalar ve küçük balkonlu kocaman, karaktersiz modern apartmanlar vardı. Çamaşır iplerine asılmış, aralarına yüzlerce eğreti anten serpiştirilmiş cırtlak renkli tişörtlerle kot pantolonlar manzarayı kirletiyordu. Pek de hayalimdeki büyüleyici Fransa değildi bu.

Poppy, endişeli ifademi yakalamış olacak ki "Daha şehre gelmedik," diye fısıldadı.

"Ah. Peki." Biraz yatıştım.

Ama sonra, kendi kendine mırıldanan ve adeta ışık hızında direksiyon sallayan şoförümüz, otobandan ok gibi fırladı ve doğu banliyölerinin endüstriyel silueti birden yoldan çekilip uzakta Notre Dame'm ilk gotik kulelerini görmemi sağladı.

İşte o zaman Paris'te, alıştığım hayattan bir kıta uzakta olduğumu gerçekten ama *gerçekten* anladım.

Nefesim kesildi. "Güzel," dedim yumuşakça. Poppy elimi sıkıp gülümsedi.

Birkaç dakika sonra, kalabalık bir caddeden geçerken Paris siluetinin kalanı da görünür hale geldi ve nefesim boğazımda düğümlendi. Akşam ışığında, gökyüzü günbatımı pembesinin zengin tonlarıyla çizgi çizgi boyanmışken ufukta Eiffel Kulesi'nin yumuşak hatları belirdi. Taksimiz kaldırımların etrafından, dur işaretlerini aşıp tarih ve gelenekle çakır keyif caddelerden geçerek şehrin derinliklerine kıvrıla kıvrıla giderken kalbimin göğüs kafesimde küt küt attığını hissediyordum.

Seine'i geçerken engin Louvre Müzesi'ni, belli belirsiz Conciergerie'yi, azametli Hôtel de Ville'i görebildim. Solan günışığı, nehrin içine karışıp yüzeyin altında parlıyormuş

gibi görünen uçuk, pastel bir harman yansıttı. Bunun gördüğüm en güzel şey olduğunu geçirdim aklımdan.

"Paris'e hoş geldin," dedi Poppy usulca.

Şimdiden biraz olsun eve gelmiş gibi hissetmiştim.

Bavullarımı Poppy'nin, önümüzdeki birkaç hafta kalacağım küçük dairesindeki ufak ikinci yatak odasına koyar koymaz, "Peki, Guillaume Riche gerçekte *nasıl* biri?" diye sordum. Poppy, evinin "iki yatak odalı ferah bir daire" olduğunu söylediğinde beni *hafiften* yanlış bilgilendirmişti. Burası esasen altmış yetmiş metrekareden büyük olamazdı ve benim olacak odada, kollarımı yanlara uzattığımda tek seferde iki duvara da dokunabiliyordum. Dairenin kendini bağışlattıran yanı –ki muazzam bir yandı bu– Eiffel Kulesi'nin yalnızca iki blok uzağında olmasıydı; oturma odası penceresinden bakarsanız avlunun karşısındaki apartmanların arkasından vakur demir yapının yukarı doğru yükseldiğini görebiliyordunuz. Ona her ne zaman gözüm kaysa yutkunmakta zorlanıyordum.

"Guillaume mu? Hoş bir sesi var," dedi Poppy üstü kapalı. "Sütlü kahve ister misin?"

Gülümseyerek "İsterim tabii," dedim. Poppy küçük, tıkış tıkış mutfak yöresine çabucak geçti ve sapının altına bastırınca tıslayarak buhar püskürten parlak kırmızı bir espresso makinesiyle meşgul oldu. "Yani, yetenekli mi? Guillaume Riche?" diye denedim tekrar. "Şarkılarını hiç dinlemedim."

"Epey iyidir, gerçekten," dedi Poppy alelacele. "Üstüne tarçın ister misin? Ya da belki kremşanti?"

Sorularımı bile bile savuşturduğuna dair içimde bir his oluştu. Guillaume konusunu açmak için üçüncü bir çabayla, "Bence onunla çalışman cidden harika. Şu sıralar çok meşhur," dedim. "Jennifer Aniston'la çıktığını duydum."

"Bir söylenti, o kadar," dedi Poppy derhal.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Poppy bana muzip muzip sırıtıverdi. "Çünkü bunu yayanlardan biri benim. Amaç dedikodu üretmek."

Ona inanmayarak bakakaldım. "Yani, Angelina ve Brad gibi, Etiyopya'dan bir çocuk evlat edinme dedikodusu gibi mi?"

Poppy sıkılgan bir şekilde gülümsedi. "Onu da ben yaydım," diye itiraf etti.

"Ama basın ona bu yüzden *Aziz Guillaume* demeye başladı!" diye haykırdım. "Doğru bile değil mi bu?"

Poppy "Hem de hiç değil," deyip bana göz kırptı.

"Peki, bana onun hakkında neler *anlatabilirsin*?" diye sordum ve oturma odasına gidip elimizde dumanı tüten kupalarla divana yan yana yerleştik. "Dergilerde göründüğü gibi her zaman mükemmel mi? Yoksa onu da mı sen uydurdun?" Divan topak topaktı ve tavanda rutubet lekeleri görebiliyordum ama pencere önünde sarı papatyalı çiçeklikle dışarıdaki küçücük avlunun karşısındaki eski ve hoş çatılar, daireyi muhtemelen olduğundan daha lüks gösteriyordu. Poppy'nin yaptığı sütlü kahveden bir yudum aldım.

Poppy sanki "Ee..." sözcük bulamaz haldeydi, bu onun için oldukça nadir bir durumdu. "Evet, mükemmeldir," dedi sonunda. "Sütlü kahvenin yanında kruvasan ister misin? Köşedeki pastaneden bu sabah biraz almıştım."

Birden ne kadar aç olduğumu fark ederek "Müthiş olur," dedim. Poppy divandan zıplayıp mutfakta gözden kayboldu, içeriden bir kesekâğıdı hışırtısı duydum.

Onun dönmesini beklerken ayağa kalkıp duvara yaslanmış yüksek kitaplığı inceledim, kişisel gelişim kitabı gibi görünen kırktan fazla kitap vardı. Birkaçının sırtını okudum: *Erkeklerin Sizi Arzulamasını Nasıl Sağlarsınız, Kırk Erkekle Kırk Buluşma, Erkekler Cadıları Sever, Onları Sev ve Terk Et*. Başımı iki yana sallayıp gülümsedim. Poppy, konuları hep abartırdı. Yeni takıntısının kişisel gelişim kitapları olduğu aklımdan geçmemişti.

Poppy uçuk pembe bir tabakta kat kat, nefis bir çift kruvasanla geri döndüğünde "Burada resmen koleksiyon yapmışsın," dedim ona.

Poppy kitaplığa bakıp gururla gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Yaşamımı değiştirdiler, Emma."

Tek kaşımı, sorarcasına kaldırdım. "Yaşamını mı değiştirdiler?"

Gözleri parlayarak "İnanılmaz," diye yanıtladı. Divana birlikte yeniden otururken Poppy uzanıp ellerimden birini tuttu. "Darren'dan sonra... ee, birkaç ceviz kırdım diyelim."

Cana yakın bir şekilde, başımla peki dedim. Darren, esasen Poppy'nin Brett'iydi. Üç yıl çıkmışlar ve Darren dört yıl önce ayrıldığında Poppy, kimseyle konuşmayarak iki ay inzivaya çekilmişti. O sırada neler yaşadığını tam anlamamıştım ama şimdi... şey, iki aylık inziva o kadar da kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Heyecanla, "Bu kitap, onun üstesinden gelmemi sağladı," diyerek divandan sıçradı, raftan lime lime, uçuk yeşil kapaklı bir kitap çıkardı. Bana kitabı uzattı, kapağa baktım. Kelimeleri algılarken birkaç kere gözlerimi kırptım, sonra inanamayarak bakakaldım.

"*Terk Edilen Âşıklar İçin Vudu Büyüsü* mü?" Başlığı yüksek sesle okurken kasık bölgesine çok sayıda iğne batırılmış erkek bir bebeğin fotoğrafı bulunan kapağa hâlâ dik dik bakıyordum.

Poppy, gözlerinin içi gülerek "Evet!" diye ellerini çırptı. "Mükemmeldi. Her gece yatmadan önce, Darren bebeğime bir iğne batırırdım. Beni çok daha iyi hissettiriyordu!"

"Bir Darren bebeğin mi vardı?"

"Ah, evet!" dedi ballandıra ballandıra. "Aslında hâlâ duruyor!" Bir an odasına sıvıştı, elinden daha büyük olmayan, kot pantolon ve yeşil tişört giydirilmiş, kısa gür sarı saçlı ve hafif çilli küçük bir bebekle döndü. "Onu ne zaman düşünsem, mutlaka acıyacak bir yerine bir iğne saplayıveriyorum."

"Öyle mi?" diye sordum. Ben ona kuşkuyla bakarken Poppy, neşeyle masasındaki bir kupadan iğne alıp Darren bebeğinin karnına sapladı.

"İşte!" dedi. "Gördün mü? Şimdi dünyanın her neresindeyse, bahse girerim ani ve açıklanamaz bir hazımsızlık krizi geçiriyordur!"

Poppy, göreyim diye Darren bebeğini kaldırırken kendinden epey memnun görünüyordu. "Her neyse," diye devam etti, "bundan sonra, oradaki diğer bazı kitapların da bana yardımı dokunabileceğini düşündüm! Ve Emma, yepyeni bir kadın oldum."

"Ah, ee, şey... ilginç."

"Emma, harikulade bu," dedi Poppy fıkır fıkır. Zavallı Darren bebeğini bırakıp raftan başka bir kitap çıkardı. "*Züppe Gibi Nasıl Flört Edilir*, bu kitaptaki gibi, Dr. Randall Fishington, erkekler sana tekmeyi basmadan onlara tekmeyi nasıl basacağını anlatıyor. Müthiş. Ve *Arzulanan Kadınların Sırları*'nda," diye konuşmayı sürdürerek bir kitaba daha uzandı, "yazarlar, bir erkekle hiç ilgilenmiyormuş gibi yaparak onu nasıl elde edeceğini açıklıyor. Tamamen saçmalık zannederdim ama Emma, işe yarıyor!"

"Yarıyor mu?" diye sordum.

"Emma, başarılı flörtün sırrını keşfetmiş bulunmaktayım." Poppy abartılı bir şekilde durakladı. "Bu ciğeri beş para etmezlere ne kadar kötü davranırsan seninle o kadar ilgileniyorlar. Onlara bağırıp çağırırsan seni neyin bu kadar özel yaptığını merak ediyor ve hemen âşık oluyorlar. Böyle flört etmenin en iyi yanı da, Emma, *herifler* sana tekmeyi basmadan önce sen *onlara* tekmeyi basıyorsun. Hiç incinmiyorsun!"

"Ee, kulağa güzel geliyor," dedim kararsızca.

"Dinle, Emma," dedi Poppy. Önümde diz çöküp gülümsedi. "Bu ay senin hayatını değiştireceğim. Sana öğrendiğim her şeyi öğreteceğim. Brett'i bir daha asla düşünmeyeceksin."

Duş alıp, kıyafet değiştirip, sıcak bir kahve daha içtikten sonra, Poppy'yle dışarı çıkarak en sevdiği restoranlardan birinde akşam yemeği yedik.

Paris'in ne kadar baş döndürücü olabileceğini unutuvermiştim. Yaşamımın rayından çıktığı ve inandığım her şeyin darmaduman olduğu bir ayın ardından, büyük ihtimalle, büyülü bir şeye son derece ihtiyaç duyuyordum. Belki de, Poppy'yle Saint-Michel durağında Métro'dan çıkarken olduğum yerde bir an çakılı kalmamın nedeni buydu.

Soluk alıp hayranlıkla yukarı bakarken "Ne kadar güzel," dedim.

Yanımda Poppy, bir kolunu omzuma atıp gülümsedi. "Dünyadaki en güzel yer," diyerek bana katıldı.

Gece çökmüştü, şehrin kesinlikle en fevkalade yerlerinden biri olan Notre Dame Katedrali'nin gölgesinde dikiliyorduk. Katedral, karanlıkta hafif bir ışıkla parıldıyordu, yüksek gotik kulelerin ikisi de, içeriden ışıldıyormuş gibi görünsün diye alttan bir yerden aydınlatılmıştı. Kulelerin arasında, kocaman, yuvarlak, vitraylı bir pencere, uçuk mavi ve pembelerle parlıyordu. Ortasından yükselen bir çan kulesi ve arka ucu saran kıvrımlı desteklerle, aydınlık bina sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Katedralden gelen ışık, nehrin yüzeyine ve suyun karşısında, üstünde durduğumuz kaldırıma saçılıyor, bütün bunların biraz rüya gibi gelmesine neden olan cansız bir ışıltıyla kaplıyordu her şeyi.

"Vay canına," dedim usulca.

"Daha dur sen," dedi Poppy cıvıl cıvıl. "Yemek yiyeceğimiz yeri görene kadar bekle."

Beni, rıhtımın bir blok aşağısında, Sol Yaka üstünde, Notre Dame'ın tam karşısmda bir kafeye götürdü. Kafenin sarı ve yeşil neon harflerinden CAFÉ LE PETIT PONT okunuyordu ve şemsiye kaplı terası, nehrin dar bir kolunun karşısından Notre Dame'ı görüyordu.

Birlikte girişte oturacak yer ayarlanmasını beklerken Poppy, "Burası Paris'te en sevdiğim restoranlardan," dedi. "Bu manzaradan hiç bıkmam."

Cidden, Paris'te bir kafede soğukkanlılıkla oturduğuma, Beaujolais* yudumladığıma, şu ana kadar tattığım en lezzetli coq au vin'i** yediğime ve dışarıdaki efsanevi Notre Dame Katedrali'ne baktığıma inanamayarak yemek boyunca kendimi çimdikledim. Daha bir ay önce, bahçe masasında Brett'le yemek yiyor, hayatta isteyebileceğim her şeye sahip olduğumu düşünüyordum. Buraya gelmeden önce yaşadığım dünya ansızın küçücük göründü.

Şarap şişemizde kalan son içkiyle Paris'teki yeni yaşamıma kadeh kaldırdıktan sonra, espressoyla elmalı turta ısmarladık ve sekiz yıl önce Londra'da geçirdiğimiz yazı hatırlayıp o zamandan bu yana yaşamlarımızdaki boşlukları doldurarak anılara gülüşmelerle yolculuk yaptık. Bağlantıyı koparmamıştık ama tek tük zaman kaymaları yaşamıştık; utanarak itiraf edeyim özellikle benim tarafımda.

Poppy'nin bakışından sakınarak "Galiba Brett'le çıkmaya başlar başlamaz pek çok şeyi bir kenara koydum," diye mırıldandım. "Üzgünüm."

"Geçmişte kaldı bu," dedi. Masanın karşısına uzanıp ellerimi sıktı. "Brett de öyle. Neyse kurtulduk."

* Fransa'nın en ünlü şaraplarından birisi. (ç. n.)

** Kırmızı şarapta pişirilen tavuk. Fransa'nın ulusal yemeklerindendir. (ç.n.)

Gülümsemeye çalıştım ama ağzımın kenarlarına işbirliği yaptırmak olması gerekenden daha zordu. Derin bir nefes aldım.

"Pekâlâ, bana Guillaume'dan bahset." Poppy'nin evdekinden daha dirençsiz olmasını umarak konuyu değiştirdim. Ne de olsa, eli yüzü düzgün bir ünlüyle çalışalı uzun zaman olmuştu. Boy Bandz epey başarı kazandığı sırada, onları çoktandır sivilceli suratlı, şımarık, hormonlarının etkisi altındaki çocuklar olarak tanıyordum ki bu da benim için cazibelerini hayli azaltıyordu. *People*'m yaşayan en seksi erkeklerden biri seçtiği ve *Glamour* anketinde oy verenlerin yüzde altmış yedisinin, büyük ölçüde kanlı canlı bir Beyaz Atlı Prens'i hatırlattığını söyledikleri biriyle çalışmayı dört gözle bekliyordum.

Poppy, "Evet, peki, tamam," deyip başıyla onaylayarak gözlerini kaçırdı. "Hepimiz çok heyecanlıyız; hem İngilizce hem Fransızca şarkı söylüyor ve müziğiyle tam manasıyla kıtalar arası köprü kuran bir sanatçı. Bir nevi Coldplay ve Jack Johnson buluşması, bir yanıyla John Mayer ve the Beatles etkisi, üstüne bir de enfes Fransız aksanı."

"Poppy, harika!" diye bağırdım. Tatsız tuzsuz ergen gruplarıyla uğraştığım bütün o yıllar boyunca hayalini kurduğum türden bir projeydi bu. "Kulağa mükemmel geliyor."

Sonunda gülümsedi, benimle göz göze geldi ve "Ee, onu böyle pazarlıyoruz," dedi. "Onun KMG'nin sıradaki bombası, enfes ölçüde seksi ve gelecek vaat eden Fransız yıldızı olması bekleniyor. Buradaki üst düzey kişiler onu İngiliz ve Amerikan pazarlarma sokmak için sıkı çabalamaya karar verdiler. Dionne DeVrie olayı nedeniyle herkes adını duydu bile, tabii Jennifer Aniston dedikodusunun da muazzam katkısı oldu, o yüzden tam vakti. Sen ve ben, birlikte, sadece dört hafta içinde, Londra'daki büyük bir etkinlikle, Guillaume'un İngilizce lansmanını yürüteceğiz. Son iki aydır bunun için yırtmıyorum."

"Vay canına!" dedim. "Bunların hepsi kulağa çok heyecan verici geliyor."

"Öyle olacak," deyip başıyla onayladı. "Gerçekten çok önemli. Amerika'dan uçakla bir sürü basın mensubu getiriyoruz. Aslında, KMG'nin bu yılki büyük pazarlama planı, Guillaume Riche'i İngiltere ve Amerika'dan başlayarak dünya çapında yeni bir süper star haline getirmek. Bunu başarmak da sana ve bana bağlı."

"Öyle mi?" diye sordum. Ona gözlerimi birkaç kere kırptım. Sorumluluk, çok büyüktü.

"Endişelenme, olur mu?" diye ekledi Poppy alelacele. "Her şey yerli yerinde zaten. Herkes onu çoktandır seviyor, çünkü burada zaten bir televizyon yıldızı ve de Avrupa'nın en ateşli bekârlarından biri olarak tanınıyor. Esasen, daha geçen hafta elli İngiliz ve elli Amerikalı kadına bir anket yaptık, akıllarına gelen en seksi Fransız erkeğini söylemelerini istediğimizde yüzde doksan ikisi Guillaume Riche dedi!"

"Peki, kalan yüzde sekiz?" diye sordum.

"Birkaçı Olivier Martinez dedi, birkaçı Gérard Depardieu'nun adını verdi ve çatlak bir kadın Napoléon'a aşkını dile getirip durdu," dedi Poppy, bana sırıttı.

Güldüm.

"Hem," diye devam etti, "basın Guillaume'un bir aziz olduğunu düşünüyor. O Etiyopyalı çocuk evlat edinme söylentisiyle birlikte, son beş ayda ona bir sürü hayır işi yaptırdık, gazetelerle televizyon şovları da bunun farkına varmaya başladı. Sırf son ayda, *Okay* dergisinde üç kere çıktı ve *Hello*'nun, Avrupa'nm en seçkin bekârları listesine girdi; Dionne'la ayrıldıktan sonra tabii. Bu Aziz Guillaume mevzusu cidden tuttu."

"O zaman, nasıl oldu da albümünü Fransızca çıkarmıyor?" diye sordum.

Poppy omuz silkti. "Buralarda, Fransızlar İngilizce şarkıları sever, o yüzden onun İngilizce şarkı söylemesini benimseyecekler. Böylece, İngiltere ve Amerika'yla aynı anda Fransa'daki müzik kariyerini de lanse edebileceğiz. Bir taşla iki kuş vurmak,

aslında birçok kuş vurmak gibi. Dünyanın müzik zevkini şekillendirenler Amerikalılarla İngilizler. Hem, İngilizce konuşarak büyüdü, o yüzden röportajlarda as olacak. İşittiğime göre, Guillaume doğmadan önce, babası Amerika'da bir süre yaşamış."

"Pekâlâ," dedim, "mükemmel birine benziyor. Bana bu işi ayarladığın için sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Önemli değil," diyerek gözlerini kaçırdı. "Gelecek dört haftada gerçekten yardıma ihtiyacım olacak, inan bana."

Elmalı turtamızı yavaş yavaş yerken içeride bir caz triosu çalmaya başladı. Kokular, sesler, her şeyin bende uyandırdığı hisler alıştıklarımdan o kadar farklıydı ki. Başka bir yerde, kilometrelerce uzakta, Brett'in var olduğunu unutmama ramak kalmıştı.

Saat farkından dolayı o gece dosdoğru uykuya daldım. Poppy, ertesi sabah sekiz buçukta beni hafif hafif sallayarak uyandırdığında kafam karıştı ve nerede olduğumu hatırlamam bir dakikamı aldı.

Kan çanağı gözlerimi kırpıştırırken Poppy bana gülümseyerek "Uyan uykucu," dedi usulca. "Pazartesi sabahı! İş için kalkma zamanı."

Homurdandım. "Daha çok erken!" diye sızlandım. Sonuçta, zaman farkıyla, vücudum bana saatin daha sabahın iki buçuğu olduğunu söylüyordu.

"Affedersin," diye özür diledi Poppy. "Ama şimdi Fransız saatindesin. Çakı gibi kalk bakalım!"

Poppy'nin olgunlukla duymazdan geldiği sözler mırıldanarak yataktan zorla kalktım. Ben duş alıp, takım elbise giyip, makyaj yapıp kırk dakika sonra ufak mutfağa gidene kadar, Poppy benim için katmer katmer elmalı turta ve bir kahve hazırlamıştı bile.

Tatlıyı göstererek "Ye bakalım," dedi. "Sen duştayken köşedeki pastaneye uğradım. Koca bir gün çalışacaksın, enerjiye ihtiyacın var."

Dişlerimi katmerli turtaya geçirirken gözlerim irileşerek "Teşekkürler," dedim. "Olağanüstü bu."

"Evet, dikkat et, yoksa bir ayda beş kilo alırsın," dedi Poppy. Mahcup bir şekilde gülümseyip karnına pat pat vurdu. "Evet, itiraf ediyorum, kişisel deneyim konuşuyor."

Güldüm.

"Şey, Emma..." dedi Poppy kararsızca. "Giyiminle ilgili bir öneri getirsem almır mısın?"

"Hmm, hayır," diye karşılık verdim tereddütle. Kıyafetime, canlı pembe bluzla kömür karası etekli takıma bakıp sorunun ne olduğunu merak ettim.

Poppy, elbiselerime gözünü dikerek başını öne eğdi. Mırın kırın ederek "Takımın," dedi. "Fazlasıyla New York yönetim kurulu tarzında... ama buradaki kadınlar bunu daha zarif, daha dişi bir şekilde yapıyorlar."

Birden kendimi şapşal gibi hissettim. "Ah," dedim. Bu kıyafet beni Orlando'da güçlü ve başarılı hissettiriyordu. Dişi görünmüyor muydum? İnce uzun kesimin kalçalarımı vurguladığını sanıyordum. "Ama o zaman ne giymem gerek?"

Poppy, gülümseyerek "Bana birkaç dakika izin ver," dedi.

On dakika içinde, daha bavuldan çıkartmaya fırsat bulamadığım ince uzun, siyah bir pantolonla birlikte, kendi dolabından dantel yakalı uçuk pembe bir bluzla beni yeni baştan giydirip kuşattı. Bana ayrıca, kaplumbağa kabuğu desenli ince saç bandını ödünç verdi, ben de onu, bir türlü şekle şemale girmeyen sarı saçımı arkaya atmak için taktım.

Eserini hayran hayran seyretmek için geri çekilip *"Volià!"* dedi. "Şimdi, farının tonunu açıp dudaklarınla yanaklarını biraz daha pembeleştirdik mi tam gözlerimizin önünde bir Parisliye dönüşeceksin!"

Poppy'nin son dokunuşu tiril tiril bir eşarptı, onu gömleğin yakasının altından ustaca boynuma doladı. İtiraf etmeliyim ki aynaya baktığımda *ben* bile yansıyan görüntüye hayret ettim.

"*Sahiden* bir Fransız'a benzedim," dedim şaşkın şaşkın.

"Hoş görünüyorsun." Poppy, yapıtına ışıl ışıl gözlerle baktı. "Gidelim mi?"

Poppy'nin ofisi, yüzyıl önce bir dizi lüks daireymiş gibi görünen eski bir binada bulunuyordu. Poppy'nin, hele bir gitme fırsatı bulduk mu muazzam Louvre'dan daha çok seveceğimi vaat ettiği Musée d'Orsay'm hemen arkasındaydı. Müze, dışarıdan bile etkileyiciydi. Poppy, doğaçlama tur rehberi rolünden zevk alarak bana, buranın neredeyse İkinci Dünya Savaşı'na kadar bir tren istasyonu olduğunu söyledi. Bir asır önce Parislilerin, Seine kıyısı boyunca birçok bloka uzanan yüksek, gösterişli binada bir içeri bir dışarı koşuşturduklarını sahiden hayal edebiliyordum. İki dev cam saat, aşağıdaki kaldırımda soluk ışık huzmeleri oluşturarak zamanı gösteriyordu.

Birlikte müzenin arkasındaki eski ofis binasına girerken "İşte geldik," dedi Poppy. Dar koridorda ilerleyip geniş, altın varaklı bir kapıda durduk. Poppy kilide bir anahtar sokup çevirdi. O, ışıkları yakarken ben de peşi sıra ofise girdim.

Oda aydınlandığında "Ah," dedim şaşkınlıkla. Poppy, Guillaume Riche kadar büyük birini idare eden bir halkla ilişkiler şirketine sahipse ofisi de daha büyük olur diye düşünmüştüm galiba. Aksine, henüz girdiğimiz odada, karşılıklı iki büyük masanın sığabileceği kadar ancak yer vardı. Kesinlikle Poppy'ye ait olan masadan kâğıtlar, işler, fotoğraflar ve birkaç kişisel gelişim kitabı taşıyordu.

Diğer masa biraz daha küçüktü ve konforlu, tekerlekli bir koltuk yerine sert arkalı, sabit bir koltuğu vardı. Arkasındaki panoya yirmiye yirmi beş, siyah beyaz bir Eiffel Kulesi fotoğrafı tutturulmuştu ve masa, üstündeki bilgisayar ekranı dışında boştu.

Ben boş alanı dikkatle incelerken Poppy, "Masanı dekore etmek için bu hafta sonu alışverişe çıkabiliriz," dedi. Beni

dürtüp konuşmaya devam etti: "Nasılsa sana yeni giysiler almaya çıkacağız."

Gülümseyip ona doğru gözlerimi devirdim. Besbelli Poppy beraberimde getirdiğim gardırobumun tamamen işe yaramaz olduğuna karar vermişti bile.

Bir an sonra, boş masaya bakarak usulca "Bir ara bir iş ortağım oldu," dedi, ardından gözlerini kaçırdı. "Ama kız gitti."

"Ne oldu ki?" diye sordum. Birinin, Guillaume Riche adına çalışma fırsatı elde etmişken basıp gitmesini aklım almamıştı.

"Sana sonra anlatırım," dedi Poppy çabucak. "Ama önemli değil. Şimdilik sadece senle ben varız Emma. Gerçekten yardımına ihtiyacım olacağından bahsetmiş miydim?"

İşin ilk üç günü olaysız geçti. KMG'deki bağlantımız Véronique, perşembeye kadar iş için şehir dışındaydı, o yüzden sonraki haftaya kadar onunla tanışamadım. Guillaume'la da tanışamadım, ama Poppy'nin veritabanındaki yüzlerce fotoğrafta keskin hatları ve kaslı vücuduna ağzımm suyu aka aka saatlerce baktım. Poppy'ye göre Guillaume, Paris'in bir yerlerinde bir otel odasına çekilmiş, yeni albümü için şarkı sözü yazıyordu.

Poppy bana "Şölenden önce onunla tanışacaksın," diye garanti verdi. "KMG, onun bir şeyler yazarken rahatsız edilmesinden hoşlanmaz."

O hafta, KMG'nin şirket literatürü hakkında bir şeyler okumak, bir tomar işe alım belgesi imzalamak (Fransız işe alım kanunlarından sakınmak için KMG'nin küçük Amerikan kolu yoluyla ödeme alacaktım) ve Poppy'ye Guillaume'un, (bir bakıma duygusal şekilde) "Paris ve aşkm gücüne lirik bir methiye" diye tanımladığımız ilk albümü *Riche*'in yaklaşan lansmanı için basın bülteni yazmasına yardım etmek zorunda kaldım.

Ayrıca, Poppy bana Guillaume'un Londra'da lansman planları hakkında bilgi verdi, bundan sırf biz sorumlu olacaktık. Kulağa inanılmaz geliyordu. Medyanın yüzün üstünde mensubunun yanı sıra Avrupa kıtasında gezici çalışan, dilleri İngilizce olan birkaç meşhur müzik muhabiri de Amerika, Britanya, İrlanda, Avustralya ve Güney Amerika'dan Londra'ya uçakla gönderilecekti. Londra'nın beş yıldızlı Royal Kensingston Hotel'inde Poppy'yle, Guillaume Riche'i ve dili İngilizce olan dünyaya ilk albümünü resmen lanse etmek için, karşılama resepsiyonu, sürpriz bir canlı performans ve her muhabirle beşer dakikalık röportajla birlikte, iki buçuk günlük bir medya şölenine ev sahipliği yapacaktık.

Guillaume'un ilk single'ı gelecek hafta radyolarda çalmaya başlayacak, o yüzden şölen zamanına yakın, yıldızın etrafında hayli hareketlilik meydana gelecekti.

Salı günü, birlikte fotoğrafları sererken Poppy, "Emma, bu adam pırlanta gibi," dedi. Üst düzey basın paketiyle yollamak için iki fotoğraf seçmeye çalışıyorduk. "Milyonlarca kadın ona çoktandır âşık."

Aslında, resimlerini incelerken ben de ona yarı vurulmuştum. Onu *People*, *Hello* ve *Mod*'da gördüğüm fotoğraflardan zaten bildiğim üzere, siyah kabarık saçları, koyu yeşil gözleri, geniş omuzları ve gerçek insanlarda değil Michelangelo heykellerinde görmeyi umduğunuz türden mükemmel keskinlikte hatları vardı. Dünyanın her yanından kadınlar onun için çıldırıyordu ve Dionne DeVrie'den ayrılması halkın iştahını kabarttığıyla kalmıştı. Fakat müziği Poppy'nin iddia ettiği kadar iyi miydi?

Perşembe akşamüstü yanıtımı aldım. O günlük mesaimizi tamamlarken bir kurye, basma daha yeni yollanan "Işık Şehri" single'ını bize getirdi ve heyecanla Poppy'nin masasındaki CD çalara taktık. Poppy, single'ın kaydedilen son versiyonunu ilk defa dinleyecekti ama en azından Guillaume'un

stüdyo çalışmalarından birazını izleme fırsatı bulduğundan ona zaten hayranlık besliyordu.

Benimse Guillaume'u ilk dinleyişim olacaktı.

Kendi yazdığı şarkı, akıl alacak kadar güzeldi. Poppy haklıydı, içine biraz James Blunt serpiştirilmiş Coldplay ve Jack Johnson'ı hatırlatıyordu ama Guillaume'un benzersiz olduğuna hiç şüphe yoktu.

Şarkı bittiğinde Poppy'ye hayranlıkla bakarak "Ah, Tanrım," dedim. "Elimizde gerçekten bir yıldız var."

Hayatımda hiç böylesine güçlü bir şey hissetmemiştim. Birden, KMG'nin Guillaume'a bu kadar yatırım yapmaya istekli olması mantıklı geldi. Sesi inanılmazdı, şarkı sözleri harikuladeydi ve melodileri o kadar hoştu ki tüylerimi diken diken etmişti. Tanıdık ama yine de daha önce dinlediğim hiçbir şeye katiyen benzemeyen, yepyeni bir müzikti.

O gece, Poppy beni beşinci bölgede Long Hop adında bir bara götürdü. Buranın bizim gibi İngiliz-Amerikanlara hizmet veren bir bar olduğunu açıkladı. Ama bir sürü Fransız erkeğinin de geldiğini gülümseyerek ekledi.

Ülkemizin dalgalanan bayraklarının altındaki girişte bana, "Klasik," dedi. "İngiliz ve Amerikalı kızları, onların düzgün konuşmalarına kapılacak kadar saf sanıyorlar. Fakat kanma Emma. Onlar da her yerdeki erkekler kadar kötüler."

Poppy'ye bir bakış attım ve burada Fransız ya da başka milletten erkek bulmak için bulunmadığımı hatırlatmaya uğraşmadım. Ciddi ciddi Brett'e üzülme modunda olduğumu kuşkusuz biliyordu.

Long Hop'un içerisi karanlık ve dumanlıydı, tebeşirle yazılmış içki spesiyalleri listesiyle çevrelenen sert tahtadan bir tezgâh, arkada bir bilardo masası, küçük asmakata bir merdiven ve sardalye gibi tıkılmış yirmiliklerle dolu bir salon vardı. Klasik bira posterleri ve levhalar, gölgeli duvarları

süslüyordu; sarışın, yurtdışında okuyan, kot pantolon ve topuklu ayakkabı giymiş Amerikalı kızlar, boyunlarına eşarplar dolayarak umutsuzca daha Fransız görünmeye çalışırken, gülünç bir şekilde, kot pantolon, Nike ve Adidas tişörtler ve spor ayakkabılarla umutsuzca daha Amerikan görünmeye çalışan Fransız erkekleriyle konuşuyordu. Hoparlörlerden çoğunlukla İngilizce olan müzik gümbür gümbür geliyordu, bu da müziğin duyulmasını zorlaştırıyordu. Salonun içindeki bir düzine plazma ekranın yarısında futbol maçları açılmıştı, diğer yarıda da karışık konser görüntüleri ve müzik videoları dönüyordu. The Eagles'm "Hotel California"sı, Madonna'nın "Material Girl"ünün ortasmda alakasız çalan Fergie'nin "London Bridge"iyle karışıveriyordu.

Poppy, sesini duyurmaya çalışarak "Haydi oturacak bir yer bulalım!" diye bağırdı. "Burada bir sürü ateşli erkek var!"

İçimden gelen gülümsemeyi tutup onu salonda takip ederken Poppy, erkekleri arsızca baştan ayağa süzerek kendinden emin, seksi bir bakışla kesişti. Erkeklere bir daha o gözle bakabileceğimi hayal edemiyordum. Daha önce baktığımdan da emin değildim gerçi. Tuhaf ama Brett'ten önce neler olup bittiğini hatırlamak zordu.

Birlikte yürürken Poppy, "*Akıllı Kadınlar, Aptal Erkekler*'e göre, kendine güveni çekmek için kendine güven yayman gerekir," diye fısıldadı. Başımı iki yana sallayıp muzip gülümsememi saklamaya çalıştım.

Dans pistinin yanındaki bir çıkıntıya yerleştik ve Poppy, bize içki almak için hemen müsaade istedi. Uzun boylu, cansız sarı saçlı barmenle beş dakikalık bir flörtten sonra, kendi için cin fiz, bana da caipirinha adında, Brezilya usulü misket limon ve toz şeker karışımıyla geri döndü.

Poppy keyifle "Paris'i ziyaretine!" diyerek kadehini havaya kaldırdı. "Ve Fransız öpücüğü sanatını keşfetmene!"

Kadehimi kaldırıp kadehine tereddütle tokuşturdum. İkimiz de birer yudum aldıktan sonra, "Ne demek istiyorsun yani?" diye sordum. Gocunmamaya gayret ettim. "Brett'le ilişkim yürümemiş olabilir ama Poppy, öpüşmeyi bilmediğimden değil!"

Poppy güldü. "Hayır, hayır!" dedi. "Ben *gerçek* Fransız öpücüğünden bahsetmiyorum. Fransız erkeklerini öpmeyi kastettim!"

Bu hiç de konuyu açıklığa kavuşturmadı. "Ne *varmış* Fransız erkeklerini öpmekte?" diye sordum. Burnuma kötü kokular geliyordu.

Coşkulu bir şekilde "Pekâlâ," dedi ve öne eğilerek sesini alçalttı, "şuna karar verdim; eski sevgiliyi unutmak için dünyadaki en iyi yol, mümkün olduğunca çok Fransız erkeğiyle çıkmaktan ve onlar seni terk etmeden senin onları terk etmenden geçiyor!"

Kulaklarıma inanmayarak "Bir avuç Fransız erkeğiyle *çıkmamı* mı öneriyorsun?" diye tekrarladım. Kadehine şüpheyle baktım. Cin fizinin içinde ne vardı acaba?

"Aynen öyle!"

"Ve sonra onlara tekmeyi basmak?"

"Kesinlikle!"

"Ve bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyor?"

"*Voilà!*"

Derin bir nefes aldım. Belli ki onu atlatamıyordum. "Poppy," diye sabırla konuşmaya başladım. "Unuttuysan diye söylüyorum, nişanladığım adamla üç yıllık ilişkim yeni bitti. Hem Paris'te sadece beş hafta kalacağım. Burada başka bir erkek arkadaş aramıyorum."

"*Erkek arkadaş* diyen mi oldu?" Erkek arkadaş derken Poppy'nin burnu, nahoş bir şeymişçesine kırıştı. Bir an duraklayıp çizgili, yakalı gömlek ve üstüne oturan kot pantolon giymiş, uzun boylu, siyah saçlı adamı dikkatle inceledi, adamsa bize bakmadan geçip gitti.

Kafam karışarak "Öyle *söyledin* sandım," dedim. Beni süzen çizgili gömlekli adamı fark etmemiş gibi yapmaya verdim dikkatimi. Ya da köşede, bir Guinness içerken beni seyreden sarışın adamı. Ya da bilardo masasında atışını yaparken bana bakıp bakıp gülümseyen kaslı siyahı.

Poppy, "Erkek arkadaşlar değdiklerinden daha fazla sorun çıkarır," diyerek omuz silkti. "Onlara kimin ihtiyacı var ki? Güzel bir buluşma veya iyi bir öpüşüp koklaşmadan bahsediyorum Emma."

Bu bardaki erkeklerin beni öpüp koklamak ya da başka bir şey yapmak isteyeceğini hayal edemiyordum. "Pek de Audrey Tautou sayılmam," diyerek gözlerimi devirdim. Aslında, seyrek sarı saçım, etrafı kırışık gözlerim ve odun gibi vücudumla, maral gözlü esmer bir dişiyle zıt kutuplardaydım.

"Ah, saçma." Poppy, bunu dikkate değer bulmayarak elini havada savurdu. "Göz kamaştırıyorsun. Hem, sırf Amerikanlığından dolayı, bu erkeklere çok ilginç geliyorsun, anlarsın ya. Biz İngiliz-Amerikanlar, Fransız kızlarından epey farklıyız, bilirsin. Ve bir de ne var biliyor musun? Bu Fransız erkekleri var ya? Onlar da oldukça ilgi çekici."

"Öyleler mi?" diye sorup sigara içen, baştan ayağa koyu gri giyinmiş, Poppy'yi ya da daha ziyade sergilediği dekoltesini süzen, ince uzun adama baktım.

"Kesinlikle," diye onayladı. "Bizim oralardaki ahmak ve beceriksiz tiplerle alakaları yok. Kadınlara nasıl davranacaklarını biliyorlar. Bizimle şarap içiyor, yemek yiyor, arkadaşları onlarm erkeklikleriyle kafa bulur diye seks yapmış olmak için, gerçekten âşık oluyorlar bize. Romantizm ikinci dilleri. Eğer ata yeniden bineceksen Emma, bu adamlar tam da eyerlemek istediğin türden."

"Fakat yeniden ata binmek *istemiyorum*," dedim inatla.

"İstersin istersin," dedi Poppy. "Daha farkında değilsin, o kadar. Ve başlamak için tam buradan iyi bir yer yok."

Dört

Bir saat sonra Poppy, baştan ayağa gri giyinmiş, sigara tüttüren adamla koyu bir sohbete dalmışken ben de Edouard isimli, kirli sarı saçlı bir Fransız tarafından lafa tutulmuştum.

Nereli olduğumu söylediğimde "Ah, Floreda'yı biliyorum!" diye bağırdı. Aksanı belirgin, konuşması ağır ve tane taneydi. Dudaklarından dumanı üfleyip sigarasından bir nefes daha çekerken ağzı yayılarak sırıttı. "Meke Mouse'un ülkesi, *oui*?"

Öksürmemeye çalışarak "Şey, evet," dedim. "Ama Florida'da bundan daha fazlası var."

Ağzını daha da yayarak "Biliyorum!" dedi. "Her yerde kumsallar! *Le jus d'orange*! Her gün güneş ışığı!"

Ondan daha fazla sigara dumanı. Benden daha fazla öksürük.

"Hı hım, öyle gibi," dedim; her yaz akşamüstündeki fırtınalardan, Orlando'da en yakm kumsala yetmiş kilometre uzakta bulunduğumdan ya da orada bir yerde gizemli bir ağaçlıktan taze meyve suyu akmadığından, aslında Tropicana içtiğimden bahsetmedim. Bunu aynı, Amerikalıların tüm Fransa'yı zihinlerinde, Eiffel Kulesi'nin etrafını saran, baget yiyen, bere takan koca bir ülke olarak canlandırmalarına benzettim.

Edouard, tane tane "Peki, Paris'i görmek ister misin *avec moi*?" diye sorarak sağ elini, durup yaslandığım parmaklığa, açıkça baştan çıkartma amacı taşıyan ama daha çok kişisel alanımın işgali gibime gelecek şekilde uzattı. Kişisel akciğer kapasitemden hiç bahsetmeyeyim. "Seni gezdirebilirim, *non*?" diye sorup başka bir devasa duman üfledi. Yine sırıttı.

Öksürdüm. "Ee, yok teşekkürler," diyerek geriye ihtiyatlı bir adım attım. Maalesef barda duman girdapları dönüyor gibiydi, o yüzden Edouard'ın bulutundan dışarı bir adım atmak, ancak başka birinin dumanına ayak basmak demekti. Akşamki üçüncü caipirinhamdan büyük bir yudum alıp kendime, kibar davranmalıyım diye hatırlattım. "Daha bugün vardım," diye ekledim. "Yerleşmem biraz zaman alacak."

Daha yakma eğilerek "O zaman belki cumartesi, he?" diye üsteledi. "Seni pekniğe götürürüm belki? Paris öyle romantik bir şehir ki."

Ona bir an bakakaldım. Bir Amerikalının sohbetinden o kadar farklıydı ki bu, öyle olsa adam telefon numaramı ister, hiçbir şey olmamış gibi gider, üç gün de aramazdı; hepsi de bana ilgisini belli etmesinin birer vasıtasıdır.

"Belki başka zaman," dedim nihayet.

"O zaman telefon numaranı alayım," diye ısrar etti.

Duraksadım. "Hımm, neden sen bana numaranı vermiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Normal değil bu."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek omuz silktim.

Biraz mırın kırın etti ama sonunda bir sakız kâğıdının arkasına numarasını yazıp bana uzattı.

"Umarım beni ararsınız güzel bayan," dedi.

Kendimi gülümsemeye zorlayıp sakız kâğıdını alarak müsaade istedim ve Edouard atılımlarının başarısızlığından kafası karışmış halde arkamdan uzun uzun bakarken onun duman bulutundan uzaklaştım.

Poppy'nin yanına döndüm, gri giysili adama ikimizin yeni birer içki istediğini söyledi. Adam hızla giderken Poppy eğilip kulağıma fısıldadı: "Ee? Konuştuğun adamla işler nasıl gitti? Aşna fişne potansiyeli var mı?"

Omuz silktim. "Nefesi kötü kokuyor. Ben onunla konuşurken hep sigara içti."

Poppy güldü. "Bu şehirde buna alışsan iyi olacak."

"Harika," diye mırıldandım. Brett benden ayrıldığı için yolunda gitmeyenler listeme bir de akciğer kanserini ekleyebilirdim.

"Her şeyi bu kadar ciddiye alma," diye çıkıştı Poppy.

Ona surat astım. Etraftaki sigara içen Fransız erkeklerinin filizlenen kalabalığı ve onlara kirpiklerini kırpıp kıkırdayan Amerikalı kızlara göz atarak bir dakika sonra "Düşünüyorum da sen eve dönmeye hazırsan ben de hazırım," dedim.

"Hayır," dedi Poppy sadece.

"*Hayır mı*?" Onu yanlış duyduğumdan emindim. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istiyorum ki yarın gece için biriyle buluşma ayarlayana dek eve gitmiyorsun." Bana sert sert baktı.

"Ne?" Benim akşam için planlarım böyle değildi. Hatta yakın gelecek için de.

"Sana önceden Fransız erkeklerini anlattığımda bana *hiç* kulak verdin mi?" diye sorup tek kaşını kaldırdı.

"Tek hatırladığım ata binmek hakkındaki şey," dedim ters ters.

Poppy güldü. "Galiba yeniden ata binmeyi kastediyorsun."

"Her neyse," diye mırıldandım.

"Bak Emma, bu ay benimle kalacaksan, senin orada burada oturup Brett'e üzülmene izin vermeyeceğim." Poppy birden ciddiyete büründü. "Tam burada yeniden başlamalısın. *Arzulanan Kadınların Sırları*'nda Dr. Fishington, bir ayrılıktan sonra birileriyle çıkmaktan geri durduğun her hafta aşkı bulma şansının yüzde altı oranında azaldığını yazıyor."

Ona bir an bakakaldım. Onun kişisel gelişim fetişine inanmasam da kafamda hesap yapmaktan kendimi alamadım. Brett'le ayrılalı dört hafta olmuştu. Poppy'nin saçma teorisine göre bu, aşkta şansımın neredeyse bir çeyrek azaldığı anlamına geliyordu.

Kendimden emin gibi göründüğümü umarak "Bu saçma Poppy," dedim.

Poppy bana aldırmadan "Emma, Fransız erkekleri en iyileri," diye devam etti. "Kendine güvenini geri kazandıracak bu. Hem, bir buluşmaya en son ne zaman, onu ilişkiye dönüştürme amacı gütmeden çıktın?"

Tam ağzımı açıp tepki vermek üzereydim ki fikrimi değiştirdim. Bir an Poppy'nin sorusunu düşündüm. Brett'ten önce dahi, çıktığım her adam, en azından birkaç aylığına erkek arkadaşa dönüşmüştü. Aslında, anlamsız bir dizi ilk buluşma olayına giriştiğimi de hiç hatırlamıyordum. Fakat buluşmak, Bay Doğru'yu bulmak için yapılmaz mıydı zaten?

Poppy, besbelli zihnimi okuyarak "Hep ilişkilere dalıp durdun, değil mi?" diye konuşmayı sürdürdü. "Fransızlar buna *l'oiseau rare*, ender kuş, mükemmel erkek arayışı derler," diye ekledi zafer kazanmışçasına.

Ona bakakaldım. Haklı mıydı? O yaz tam iki kişiyle ilk buluşmam olmuştu. Michael adındaki bir İngiliz'le buluşmam, gecenin sonunda sarhoş sarhoş seks yapmamız ve benim sırılsıklam âşık olmamla sonuçlandı ki bu, beş hafta içinde onu korkutup kaçırdı. Colin adındaki bir bankacıyla diğer buluşmamsa üç aylık bir ilişkiye dönüştü ve Amerika'ya taşınmamın ardından, sonuçta uzun mesafenin zorluğundan dem vurarak ayrıldı.

"Yani?" diye mırıldandım.

Poppy, "Yani..." derken kelimeyi uzattı. "Belki tek ihtiyacın, hemen kız arkadaş durumuna geçmeye can atmadan bir *buluşma* ayarlamandır."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı.

"Cinselliğinin doruğundasın, anlarsın ya," diye ekledi.

Bunun ne alakası olduğunu merak ederek "Hı, ne?" diye sordum.

"Evet." Poppy kendinden emin onayladı. "Dr. Boris Sudoko'nun yazdığı *Seksi Zaman*'a göre, bir kadının cinsel arzusu yirmi dokuzla otuz beş yaşları arasında tavan yapıyor. Sana git birileriyle yat demiyorum. Ama yaşamında çekici ve seksi hissetmek için daha güzel bir zaman yok. Fransız erkekleri, kalp kırıklıklarına en iyi deva."

"Çıldırdığının farkındasın herhalde," diye söylendim.

"Evet, tabii." Poppy bir an düşündü. Grili adam, üç içkiyi dengede tutarak ve Poppy'ye gülümseyerek geri dönüyordu.

"Bak," dedi. "Şu Gérard'ın sana ayarlayabileceği bir arkadaşı olup olmadığını öğrensem mesela? Yarın dördümüz bir şeyler içmeye gitsek? Buluşma değil, sadece bir içki."

"İstemediğimi biliyorsun," dedim.

"Sen de biliyorsun ki bu tamamen konumuz dışı."

Ona surat astım ve tam tepki vermek üzereydim ki Poppy'nin telefonu Gnarls Barkley'in "Crazy"sinin melodisiyle çalmaya başladı.

"Lanet olsun," diye sövdü Poppy. Yüzü kızardı ve yaklaşan grili adama şöyle bir göz atıp el çantasından ucu görünen telefonunu kaptı. Fazlasıyla Fransız bir biçimde "*Allô?*" diye yanıtladı. Yüzünden rengin çekilmesini izledim. Hızlı birkaç Fransızca cümle daha söyledi ve telefonu stresle kapattı. Yumruğunu öfkeyle bara indirerek yine "Lanet olsun!" diye bağırdı. Grili adam ona şöyle bir bakıp iki içkiyi bıraktı ve başını olumsuzca sallayıp alelacele uzaklaştı.

"Sorun ne?" diye sordum endişeyle.

"İş," dedi kısa ve öz. İçkisine uzanıp büyük bir yudum aldı. "Gitmemiz gerek."

İnanmayarak "İş mi?" diye tekrarladım. Saatime baktım. "Ama saat neredeyse sabahın biri!"

"Ee, teknik olarak yedi yirmi dört göreve hazırız." Suratı düştü. "Kendi ajansını yürütünce böyle."

Ona bakakaldım. "Sabahın birinde ne yapmamız gerekebilir ki?" Boy Bandz'de haftada iki gece "göreve hazırdım" ama gece yarısı müdahale etmem gereken hiç olay olmamıştı. Bizim oğlanlar genelde on birde, muhtemelen gece lambalarını açık bırakarak yataklarına girerlerdi.

Poppy, öne eğilip sesini alçaltarak sıkıntıyla "Guillaume Riche," dedi. "Demin KMG'den Véronique aradı. Belli bir, ee, olay olmuş."

"Bir olay mı?" diye sordum.

"Véronique açıklamadı," dedi Poppy. "Acilen ofisine gitmemiz gerektiğini söyledi sadece. Biraz hasar kontrolü yapmamız lazım."

Hasar kontrolü mü? Ağzımı araladım ama tepki verene kadar Poppy elimi kavrayıp beni çıkışa doğru çekiştirdi.

Beş

Taksi, Poppy'nin altıncı blokta bulunan ofisinden yalnızca birkaç blok ötedeki KMG ofis binasının önünde tiz bir frenle durduğunda, Poppy çabucak "*Merci*," dedi. Şoföre bir avuç kâğıt ve bozuk para tutuşturup arabadan indi. Arkasından ben de apar topar inerken kendimi toparlamaya çalıştım. Maalesef beceriksizliğim içler acısıydı. Bitkindim, kafam karışıktı ve büsbütün dağılmıştım. Poppy'ye göre şu anda içeriye girmemizi bekleyen Véronique'te en iyi izlenimi böyle yaratamayacağımdan adım gibi emindim.

Binaya doğru, Poppy'nin bir adım arkasından aceleyle yürürken tuğla renkli dev giriş kapısı şırak diye açıldı ve girişte, kolları göğsünde bağlı, siyah dar pantolon, bembeyaz bir bluz giymiş, bir sıra inci takmış, ince uzun, kapkara saçlı bir kadın belirdi.

Seri Fransızcasıyla bir şeyler söyledi, ses tonu alçak ve kendinden emindi, sonra bana göz atınca çeviri yapması gerektiğini idrak etti sanki.

"Geç kaldın!" diye bağırdı, aksam sert bir espresso kadar yoğundu, sözcükleri de sert ve kesik kesik geliyordu. "Marie nerede?" Poppy'ye bir bakış atıp ardından yeniden bana döndü. "Sen de kimsin?"

"Şey, Emma'yım ben," diye yanıtladım gergin gergin. Öne bir adım atıp elimi uzattım. "Tanıştığıma memnun oldum."

Elime baktı ama tokalaşmadı. Orada öylece şapşal şapşal kalakaldım, sonra kolumu yanıma indirdim. On kelimeden az bir konuşmada onu gocunduracak ne söylediğimi merak ettim. Poppy omzuma pat pat vurdu.

"Emma, bu Véronique, patronumuz," dedi sakin sakin. "Véronique, bu da Emma, sana bahsettiğim yeni halkla ilişkiler sorumlusu."

Véronique "Pekâlâ," diye söylenip beni şüpheyle süzdü. Yeniden Poppy'ye baktı. "Marie, çağrılarıma yanıt vermiyor," dedi soğuk soğuk.

"Marie geçen ay istifa etti, hatırlarsın ya?" dedi Poppy bezgin bir biçimde. Bana şöyle bir baktı. "Marie benim iş ortağımdı," dedi usulca. "Hani sana bahsettim. Sen bir şekilde, onun yerine geçiyorsun." Birden, Marie'nin ayrılışında, Poppy'nin beni başta inandırdığından daha fazlası olduğunu fark ettim.

"*Quoi?*" dedi Véronique sertçe. "Pekâlâ. Bu *monstrueux*. Demek ki sen ve yeni kız bunu kendi başınıza halletmek durumundasınız!"

"Neler oluyor Véronique?" diye araya girdi Poppy.

Véronique, tüm dünyanın ağırlığı üstündeymiş gibi bir iç çekip gözlerini devirdi. "Benimle gelin," dedi.

Véronique binaya yönelip arkasını döner dönmez Poppy bana endişeyle bakarak omuz silkti. *Guillaume*, diye geveledi. Yakışıklı rock yıldızının gece yarısında Véronique'i bu kadar telaşlandıracak ne yaptığını hâlâ anlamayarak başımı salladım. Ne de olsa Guillaume bir azizdi, değil mi?

Véronique'i uzun koridor boyunca takip ederek böyle eski bir binada uygunsuz görünen, parke zeminli, kocaman bir ofise girdik. Yüzyıllarca önce işadamlarına ait, süslü, minnacık odalar ummuştum. Aksine, ofis tuhaf biçimde ülkemdeki Boy Bandz ofislerini hatırlatmıştı.

Aynı Amerika'daki kadar sevimsiz floresan ışıklar, bölme duvarlarıyla içinde neredeyse dönülemeyecek kadar küçük iş alanlarına ayrılmış bir düzine masa üstüne vuruyordu. Masalar beyaz ve modern görünümlüydü, tekerlekli koltuklar doğrudan Ikea'dan gelmiş gibiydi; beklediğim şatafatlı antika

masalar ve koltuklardan eser yoktu. Duvarlar, KMG etiketindeki grupların elliye yetmiş santimlik çerçeveli posterleriyle bezeliydi. Her birine göz atarak kendimi isimlere alıştırdım. Le Renaissance. Amélie Deneuve. Jean-Michel Colin. Jacques Cash. TechnoPub. République de Musique.

Véronique'e yetişmek için hızlı hızlı yürürken "Guillaume Riche'in posteri nerede?" diye fısıldadım Poppy'ye.

"O daha burada yok," diye açıkladı Poppy. "Albümü ancak önümüzdeki hafta bitecek. Onu duvara sonra ekleyeceğiz. İnan bana, epey dikkat dağıtacak. Kapakta yarı çıplak."

Tek kaşımı kaldırdım. Kulağa hoş bir işyeri manzarası gibi geliyordu.

Véronique'i ofisine kadar takip ettik, orada Poppy'yle ondan gözümüzü ayırmadan gergin halde yan yana koltuklara çöktük. Önümüzde yumruklarını sıkarak, her an kulaklarından buhar fışkıracakmış gibi duruyordu.

Önce Poppy'ye, sonra bana uzun uzun bakarak "Bu bir felaket," dedi. "Senin *Guillaume* yine yaptı yapacağını. İcabına bakmalısın! Sana ne için para veriyoruz?"

Poppy iç çekti, ona şaşkın şaşkın baktım. O sırada işin gitgide dışında kalıyordum. Tam o anda dışarıdaki odada bir telefon çaldı ve Véronique'in suratı düştü.

Bize dik dik bakarak "Kımıldamayın," dedi, sanki onun yokluğunda pencereye atlamaya kalkışacaktık. "Bir dakikaya dönerim."

Aceleyle ofisten çıktı. Poppy'ye döndüm.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Poppy, gözlerini kaçırdı. "Ah, evet, Guillaume Riche," dedi zoraki bir kayıtsızlıkla. "Sana onunla ilgili birkaç şeyden bahsetmeyi unutmuş *olabilirim*."

"Birkaç şey mi?" diye sordum yavaşça.

Hâlâ gözümün içine bakmayarak "Şey... evet," dedi. "Guillaume'un, hmm, başını belaya sokma eğilimi var."

"Bela mı?" Burnuma kötü kokular gelmeye başlamıştı.

"Şey, evet," dedi. "Böyle denebilir. Her türlü karışıklık."

"Mesela?"

Poppy iç geçirdi. Bana gözlerini kırpıştırdı, sonra yine kaçırdı. "Fransa'nın güneyinde bir şarap mahzeninde kilitli kaldı," dedi çabucak. "Brittany'deki bir akvaryumda bir yunus havuzunda mahsur kaldı; başbakanın arka avlusunda gece yarısı step dansı bile yaptı. Biraz çatlak denilebilir."

"Ama... benim bunların hiçbirinden haberim olmadı!" diye haykırdım.

"Güzel," dedi Poppy buruk bir gülümsemeyle. "Demek ki işimi iyi yapıyorum. Çoğu hikâye bir ölçüde haber oluyordu ama eski iş arkadaşım Marie, her şeye mantıklı bir açıklama bulmakta müthiş yetenekliydi."

Yüreğim daralıyor ve Paris'te zahmetsizce kalma ümitlerim, Seine'deki bir taş gibi dibe çöküyordu. "Ama bana onun bir çeşit aziz olduğunu söylemiştin!"

"*Tam da* bunu söylemedim," diye yanıtladı, gözleri aşağıya dönük. "KMG onu böyle pazarlamaya karar verdi dedim. Odak gruplarla ve her tür psikolojik çalışmayla yığınla araştırma yapıp hedef kitlemizdeki kadınların, rock'n'roll'un kötü çocuğu klişesinden bıkmaya başladığını öğrendiler. Pazar, yeni bir şeye hazır. Araştırmamız gösterdi ki Guillaume'u uluslararası bir yıldız haline getirmenin en iyi yolu, onu efendi, evde annenizle tanıştırılacak cinsten bir adam olarak konumlandırmak."

"Pek de iyi bir adam *olmamasını* saymazsak?" diye sıkkın halde boşluğu doldurdum.

"Yo, öyle değil," dedi Poppy çabucak. "İyidir aslında. Yalnızca... şey, bir iki tahtası eksik diyelim. Yansıtmaya çalıştığımız imaja *tam olarak* uymuyor bu."

"Şimdiye dek," diye devam etti, "onun bütün ufak tefek kazalarını masum hatalar gibi gösterecek şekilde kıvırabildik.

Basın çakmadı. Ama başını belaya sokmaktan kendini alıkoyamıyor adeta."

Ben yanıt veremeden Véronique, elinde bir tomar kâğıtla odaya tekrar daldı.

Desteyi kaldırarak "Şu ana kadar iletişim kurmuş olduğumuz hemen her muhabirden faks geldi," dedi sertçe. Poppy'yle bakıştık. "Hepsi de Guillaume'un ne yaptığını bilmek istiyor."

Poppy "Guillaume *ne* yapıyor?" diye sordu, oldukça mantıklı diye düşündüm.

"Yani bilmiyor musun?" diye tersledi Véronique. Kulağa küfür gibi gelen Fransızca bir şeyler mırıldandı. "Pekâlâ, anlatayım o zaman! Görünüşe göre reşit olmayan dört kızla ve bir uyuşturucu yığınıyla Montmartre'da bir otel odasına kapanmış. Oda servis garsonu basma haber vermiş muhtemelen, onlar da sürü halinde Guillaume'un çıkıp yakalanmasını bekliyor."

Poppy alçak sesle küfredip hızla ayağa kalktı.

Véronique, "Bunun icabına bakmanı bekliyorum," diye lafını sertçe sürdürüp Poppy'nin eline bir kâğıt parçası tutuşturdu. "Al, Guillaume'un bulunduğu yerin bilgisi. Eğer Guillaume Riche tutuklanırsa ya da sonuçta küçük kızları uçmaya kandırıyormuş gibi görünürse suçu KMG üstlenecek. Ve ikiniz de işinizden olacaksınız."

Tarihi Paris'in, küçük bir tepenin üstünde bulunan, minyatür yel değirmenleri ve virajlı yollarıyla ünlü bohem semti Montmartre istikametinde, bir taksinin arkasında yan yana otururken Poppy, bembeyaz bir suratla "Bu işi kaybedemem Emma," dedi. Şoförle bizi ayıran levhayı tıklattı. "Daha hızlı gidebilir misiniz?" diye sordu yüksek sesle. Şoför Fransızca küfredip ellerini havaya kaldırdı. Poppy iç geçirip koltuğunun arkasına yaslanarak gözlerini kapattı.

"Poppy, her şey düzelecek." Normalde soğukkanlı, sakin ve kendine hâkim arkadaşımı böylesi sarsılmış görmek endişe vericiydi. "Eminim Guillaume'la ilgili ne oluyorsa o kadar kötü değildir. Halledeceğiz."

Gözlerini açıp bana durgun ve soğuk bir şekilde baktı. "Guillaume'u tanımıyorsun," dedi. "Tam bir felakettir."

Omuz silktim. "Kesin abartıyorsundur."

Poppy başını iki yana salladı. "Hayır, abartmıyorum. O yüzden Marie geçen ay istifa etti. Burasına geldi artık. Gerçi bu işte harikaydı. Guillaume'u daldığı her çıkmazdan bir şekilde kurtarıyordu. Tek yapmam gereken Marie'nin söylediği her saçmalığı çevirip İngiliz gazetecileri mutlu etmekti."

"Yani, Guillaume'u bizzat hiçbir şeyden kurtarmadın?" diye sordum.

Poppy gözlerini kaçırdı. "Hikâye uydurmayı hiç beceremem, Emma, öyle böyle değil. Marie'ye kalması için yalvar yakar oldum ama bu, bir de Véronique'ten azar işitmek canına tak etmişti. Bunun icabına tek başıma nasıl bakarım hiç bilmiyorum."

"Tek başına değilsin ki," dedim yumuşak yumuşak. Derin bir nefes aldım. "Bak, sana yardım edeceğim."

Poppy bana şöyle bir baktı. "Sence Guillaume'u bundan kurtaracak bir şeyler uydurabilir misin?"

Duraksadım. "Ee, erkek grubundaki elemanları geçmişte bazı tuhaf durumlardan kurtarmak zorunda kalmıştım," dedim. Örneğin, Robbie Roberts bir mağazadan üç adet kadın külodu çalarken tutuklandığında. Ya da Justin Cabrera genç, sarışın lise matematik öğretmeniyle çıplak basıldığında. Ya da Josh Schwartz, kız kardeşinin bat mitzvah'mda* bir hahamla ot içerken yakalandığında.

Poppy başıyla yavaşça onayladı. "Bu işi kaybedersem ne yaparım bilmiyorum. Ajansımı kapatmak zorunda kalırım."

* Yahudi kız çocukların, on ikinci yaş günü kutlamaları. (ç.n.)

"Kaybetmeyeceksin," dedim hissettiğimden daha emin.

"Sen benim tek umudumsun," dedi kasvetle. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Taksimiz köşeyi dönüp kırmızı ışıkta durunca "Ah, hayır," diye sızlandı. "Düşündüğümden de beter."

Bir otelden çok paparazzi klon fabrikasına benzeyen Hôtel Jeremie'ye dikkatle bakarken gözlerim büyüdü. Arka arkaya patlayan karmakarışık, flaşlı, koca fotoğraf makineleri taşıyan, hemen hemen birbirinin aynı derbeder tipteki adamların oluşturduğu kalabalık insan sürüsü caddeye taşmıştı ve herkes birbirini itekliyordu.

Taksinin pencereleri kapalıyken bile onların heyecanlı laklaklarını, avını bekleyen aç kurt grubunun patırtılarını duyabiliyordum.

Işık yandı ve taksi yeniden ilerlemeye, otele, aç yırtıcı sürüsüne yaklaşmaya başladı. Poppy inleyip gözlerini kapattı.

"Binanın etrafından dolaşıp bizi girişin arka tarafına götürebilir misiniz?" diye sordum şoföre ansızın. Zihnim çorba olmuştu ve Guillaume'u nasıl bir durumda bulacağımıza dair hiçbir fikrim yoktu ama birden, eğer gidişattan onun paçasını kurtaracaksak, binaya girerken görülmememiz daha iyi olur gibime gelmişti. Onun gerekçesi olabilirdik; ancak baştan beri oradaymışız izlenimi yaratmamız şartıyla.

Şoför, hâlâ otelin araba yoluna dönecekmiş, dolayısıyla birkaç paparazziyi biçecekmiş (ki o anda o kadar da kötü bir fikir değildi) gibi, "*Comment*?"* diye sordu.

Poppy, isteğimi çabucak Fransızcaya çevirdi. Taksi şoförü burnundan soluyup bir şeyler söyledi.

Poppy bana endişeyle dönerek "Tek bir giriş olduğunu söylüyor," dedi.

"İmkânsız," dedim. "Arkada bir servis girişi olması lazım. Binanın etrafında dönsün yeter, biz buluruz."

* Fr. "nasıl?" (ç.n.)

Poppy bir an duraksadı, bana bir şey söyleyecek gibi ağzını araladı, sonra omuz silkti. Şoförle hızlı hızlı konuştu, adam aynadan bana biraz dik bakıp başını salladı ve direksiyonu keskin biçimde sola kırıp otelin hemen önünden arka sokağa kıvrıldı.

Şoför, "*Voilà!*" diyerek karanlık bir geçidin başında tiz bir fren yaptı. "*Vous êtes contente?*" Dikiz aynasından bana zorla gülümsedi. Alaycılığı açıkça okunuyordu.

"Evet, çok memnunuz, teşekkür ederiz," diye ciyaklayarak yanıtladım. Poppy bana bakıp şoföre ücreti ödedi. Biz arabadan karanlığa adım atar atmaz şoför gaza basıp uzaklaştı.

Otele doğru yürürken "Niye arka girişi bulmak istedin?" diye sordu Poppy. "Deyim yerindeyse, içeri girip durumun ceremesini çekmemiz gerekmiyor mu? Kaçınılmazı ertelemenin anlamı yok."

"Baştan beri Guillaume'la birlikte olduğumuzu iddia edebiliriz, böylece suçlandığı şeyler de ihtimal dışı kalır," dedim yavaşça. "Böyle yapacaksak geldiğimiz görülmemeli."

Poppy bir an sessiz kaldı. "Biliyor musun," dedi. "Aslında işe yarayabilir bu."

Arka kapıyı hafif aralık bulduk ve otelin mutfağı gibi görünen bir yere girdik.

Dev buzdolapları, battal boy ocaklar ve bir dizi tezgâh bulunan sessiz, loş aydınlatılmış boşlukta, otel lobisi olduğunu düşündüğüm girişin ardındaki küçük ışık huzmesine doğru, Poppy'yle hızlı hızlı ilerlerken "Guillaume hakkında bilmem gereken başka şeyler var mı?" diye sordum. "Bariz klinik deliliğinin dışında?"

Poppy, lafımın yarısını duymazlıktan gelmeyi seçti. "Deliliğini aştın mı aslında epey iyi biri," diyerek arkamdan koşuşturdu. "Ve müthiş yetenekli." Duraksayıp devam etti: "Biliyorum, sana saçma geliyor olmalı."

"Saçma demek hafif kalır." Karanlıkta görmediğim bir tezgâhın kenarına leğen kemiğimi çarpınca çığlık atmamak için kendimi tuttum.

"Ama inan bana Emma, çok başarılı olacak!" dedi heyecanla. "Bunun için gereken her şeye sahip."

Ben "Akli bir rahatsızlık da dahil," diye mırıldandım, mutfaktan çıkıp o saatte kapalı ve sessiz olan karanlık yemek salonundan geçtik. Yüzümüzü basın güruhundan diğer yana çevirip soğukkanlı görünmeye çalışarak lobiye doğru usulca, hızla yürüdük. Fakat köşeyi dönüp salonun ta karşısındaki asansörü görür görmez bir ağızdan inledik.

"Muhabirler bizi görmeden asla asansöre ulaşamayız," dedim.

Poppy başıyla evet deyip gözlerini devirdi. Bir an etrafa bakındı. "Orada bir merdiven var."

Onun ardmdan fırladım. Poppy ağır kapıyı açtı ve ikimiz de içeri daldık.

Basamakları çıkmaya başlarken Poppy "Umarım formdasındır," dedi. "Guillaume, on ikinci kattaki teras süitinde."

Adeta sonsuza dek gidiyormuş gibi görünen basamaklara boynumu uzatıp "On ikinci kat mı?" diye sızlandım. "Fransızlar yüksek binalar inşa etmez sanırdım."

"Belli ki burada bir istisna gerçekleşmiş," dedi Poppy kuru kuru. "Guillaume şarkı sözü yazarken hep burada kalır."

Altı dakika ve çok sayıda zahmetli of poftan sonra çıktık ve koridorun sonunda kestane rengi ikiz kapılara eriştik, kapılar hat safhada kaslı, sert görünümlü iki adam tarafından korunuyordu. Adamlardan birinin adeta burmak için bıraktığı, Salvador Dalì tarzı bıyığı vardı, istese beni büyük olasılıkla yere çalabilecek bir erkekte tuhaf bir görüntü.

"Tanrıya şükür," dedi Poppy, merdiven çıkmaktan hâlâ nefes nefese. "Edgar ve Richard burada!"

Bizimle sorumsuz rock yıldızımız arasında duran, garip görünümlü iki deve, kuşkuyla gözlerimi dikerek "Kim?" diye sordum. Olay gittikçe tuhaf bir hal alıyordu. Ama Poppy, koridorda iri adamlara doğru, gülümseyerek ve Dalî bıyıklı adama hızlı bir Fransızcayla bir şeyler söyleyerek, uzun adımlarla yürümeye başlamıştı bile. Adam Poppy'ye bir an bakakaldı, sonra onu ayı gibi kucakladı. Poppy, gülümsemeye başlayıp saçını karıştıran diğer kaslı adamla da bir iki kelime konuştu.

Poppy, sonunda adamdan ayrılıp bana gülümseyerek "Emma," dedi. "Bu Edgar." Tereddütle uzanıp onun kocaman elini sıktım. Edgar'm bıyıksız ikizini gösterip "Bu da Richard," diye ekledi.

"Tanıştığıma memnun oldum." Onunla da tokalaştım, sonra bir açıklama için Poppy'ye baktım.

"Edgar'la Richard, KMG'nin güvenlik görevlilerinden ikisi," dedi Poppy, gözleri ışıl ışıl. "Burada olduklarını hiç bilmiyordum! Bu harika!"

Edgar, hızlı hızlı Fransızca bir şeyler söyledi ve başımı hayır manasında salladım.

"*Je ne parle pas français*," diye aklımdan okudum; ezberlediğim birkaç Fransızca kalıptan bir tanesi, "Fransızca konuşmuyorum" anlamında. "Üzgünüm."

Edgar başını sallayıp "Sorun değel," diye ağır, bozuk bir İngilizceyle konuştu. "Okulda Engilizce görmüştüm. Demin Poppy'ye buraya hiç *journalistes** giremez diyordum. Ben ve Richard, biz, nasıl dersiniz, yolu kapattık."

"Şey, teşekkür ederim," dedim.

"*Merci beaucoup!*" dedi Poppy sevinçle. Bana döndü. "Şanslıyız!"

Kaşımı kaldırdım. Bu son gelişmeyle bile *şans*, zemin katta bizi bekleyen aç muhabir çetesiyle beraber, bir otelin on

* Fr. "muhabir". (ç.n.)

ikinci katında, çılgın bir rock yıldızının odasının önünde dikildiğimiz bu durumda kullanılacak uygun kelime değildi sanki.

"Peki Edgar, bize neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu Poppy.

Edgar ciddi bir şekilde başıyla onaylayarak "*Oui*," dedi. "Akşam yemeğinden sonra Guillaume *la chambre*'ye... odaya dört, nasıl dersiniz... genç hanım getirdi," diye başladı.

"Onunla mıydınız?" diye sordu Poppy.

"*Oui*," diye onayladı Edgar. "KMG, bizden bu gece onunla kalmamızı istedi. Ama o bizi atlatıp durdu." Adam gözlerini devirdi. "Şimdi, *on est dans un beau pétrin*."

"Ne?" Bir açıklama için Poppy'ye göz attım. Poppy yumuşak bir şekilde "Şimdi başımız tam belada," diye çevirdi.

"Öyle söylesene," dedim.

Edgar bana tuhaf tuhaf bakıp omuz silkti. "Tamam. Nassı istersen. *On est dans un beau pétrin*."

Derin bir nefes aldım ve İngilizce ifadeleri kullanırken dikkatli ol diye aklımın bir köşesine yazdım. "Edgar, onlar odaya girer girmez neler olduğunu anlatır mısın?"

Edgar başıyla onayladı. "Müzik, o devam etti," diyerek kayıtsızca ileri bakıp duran Richard'a göz attı. "Ve odadan kahkahalar duyduk. Guillaume, o, odaya yemek ısmarladı ve yemeği getiren *le serveur*,* o da kızları fark etti. *Les journalistes*, onlar da yirmi dakika sonra geldiler, o yüzden bizce *le serveur* aradı onları."

"Paparazzilerden buraya çıkabilen oldu mu?" diye sordu Poppy.

"*Oui*," diye yanıtladı Edgar. "Ama biz onları uzaklaştırdık. Şimdi merdivenin aşağısına, nasıl dersiniz, akbaba gibi üşüştüler. Guillaume'la kızlarını çıkarken yakalamayı bekliyorlar."

* Fr. "garson". (ç.n.)

"Şu an orada ne yaptıklarını biliyor musunuz?" diye sorup başımla kapıyı işaret ettim. Edgar'la Richard birbirlerine baktılar.

"*Non*," dedi Edgar yavaşça. Endişeyle Poppy'ye baktı.

"Sorun yok Edgar," dedi Poppy. "Emma benimle çalışıyor. Guillaume'u bundan kurtarmaya yardım edecek. Ona dürüst olabilirsin."

Edgar Poppy'ye bir süre gözünü dikti, ardından bana dönüp baktı.

"Uyuşturucular var," dedi alçak sesle. "Ama hep uyuşturucu olur. Guillaume, o uyuşturucu kullanmaz. Hiç kullanmaz. Ama kızlar, onlar uyuşturucu kullanıyor. Guillaume, o delirmiş. Daha deli olması için uyuşturucuya ihtiyacı yok. Fransızca deyişle, *il est marteau*. Bence o, kızlarla sevişiyor da."

Kulaklarıma inanamayarak "*Bütün* kızlarla mı?" dedim. Tiksinsem mi yoksa biraz etkilensem mi emin olamadım.

Edgar güldü. "Bilmem. Rock yıldızları böyle yapmaz mı?"

Boğazımı temizledim. "Yani, Guillaume uyuşturucu *kullanmıyor*. Ama kızlar kullanıyor olabilir?"

"*Oui*."

"Hangileri?" diye sordum. "Hangi uyuşturucular?"

Edgar Poppy'ye yine endişeyle baktı. "*La cocaine*,*" dedi sonunda.

"İçeri giriyoruz," dedim birden. Edgar bana şaşkınlıkla baktı.

"Giriyor muyuz?" diye sordu Poppy. İç geçirip saatime baktım. Sabahın iki buçuğuydu.

Kendimden emin görünmeye çalışarak "Evet," dedim. Edgar'la Richard önce birbirlerine, sonra Poppy'ye baktılar; Poppy, *Çılgın Amerikalının ani isteklerine uymak durumundayız galiba*, dercesine omuz silkti. Doğruydu. Öyle yapacaklardı.

* Fr. "kokain". (ç.n.)

Elimi kaldırıp kapıyı tıklattım. Hiçbir şey olmadı. Biraz bekledim, boğazımı temizledim ve yine elimi kaldırdım.

İçeriden bir tür tepki dileğiyle neredeyse sonsuza dek kapıya bakakalmamın ardından, Poppy bir an sonra, "Yanıt yok," diye pek yardımcı bir şekilde belirtti.

"Evet, bunu görüyorum," diyerek yeniden kapıyı tıklattım. Hâlâ yanıt yoktu, yine de gümbür gümbür olan müziğin ses seviyesinin bir iki kademe arttığına yemin edebilirdim.

"*Bon, je vais frapper à la porte,*" dedi Edgar. "Bırak da ben tıklatayım Emma." Adımı *Ayma* diye telaffuz etti ama Poppy'yle beni Guillaume'un süitine sokmanın bir yolunu bulduğu sürece bana Bob demesinin dahi sakmcası yoktu.

Edgar kapıyı öyle kuvvetli yumrukladı ki menteşelerinden çatır çatır ayrılacak sandım. Hâlâ yanıt yoktu. O yüzden yine yumrukladı, hatta bu sefer daha kuvvetle ve şiddetle. Bir dakika geçti, sonra içeride müzik, tiz bir şekilde aniden kesildi.

"*Qu'est-ce qui se passe?*" diye geveleyen bir erkek sesi geldi içeriden.

Edgar kapıdan hızla Fransızca bir şey bağırdı. Bana, "Ona kapıyı açmasını çünkü partisine iki bayanın daha katılmak istediğini söyledim," diye fısıldadı.

"Güzel plan," dedim.

Bir dakika sonra kapı açıldı ve eşikte, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkek belirdi.

"Guillaume Riche'le tanış," diye mırıldandı Poppy.

Gözleri dikip bakmanın kibarca olmadığını biliyordum ama önümdeki siyah saçlı Adonis buna muhtemelen alışıktı. Boyu bir seksen civarındaydı; gür, siyah saçları, zümrüt yeşili gözleri ve kusursuz hatlı yüzüyle Guillaume, tam anlamıyla nefes kesiciydi. İçeri girerken ona bayılmış değil kızgınmışım gibi davranmak için bir sürü derin nefes almak zorunda kaldım. Fotoğrafta gördüğüm insandan binlerce kat daha sek-

siydi. Üstünde yalnızca düğmesi açık kot pantolon bulunması ve yarı çıplak vücudunun kesinlikle dört dörtlük olmasının bana hiç yararı yoktu.

"Ah, Poppy!" diye bağırdı, onu görünce gözleri parlamıştı. "Partime katılmaya geldin demek!" Gözlerini bana çevirip dikkatle inceledikten sonra yine sırıttı. "Görüyorum ki bir de arkadaş getirmişsin!" diye ekledi.

Ona sersem sersem bakmayı sürdürürken İngilizcesinin tahmin ettiğimden daha kusursuz ve daha az aksanlı olmasına şaşırdım. *R*'lerini doğru telaffuz edebilseydi ve *Poppy, partime* ve *bir de* sözcüklerini bu kadar abartılı bir şekilde uzatmasaydı, Fransız değil de Amerikalı olduğuna neredeyse inanabilirdim. İngilizceye böylesi hâkimiyet beklememiştim.

Poppy başıyla önce onu, sonra beni işaret ederek apar topar "Emma, Guillaume Riche'le tanış," dedi. "Guillaume, bu da Emma."

"Ah, Emma, ne kadar güzelsin!" Guillaume bana göz kırpınca kızardım. Eğilip iki yanağıma da Fransız usulü birer öpücük kondurdu. "Tam benim tipim!" Elimi eline alıp öptü.

"Onu senin haremine getirmedim Guillaume," diye araya girdi Poppy. Guillaume, Poppy'ye, sonra yine bana sorarcasına baktı. "Emma senin yeni halkla ilişkiler sorumlun."

Guillaume, hâlâ elimi kavrar halde yine bana baktı, gülümsemeye çalıştım. Beni bir dakika daha inceledi, ardından mahcup mahcup gülümsedi.

"Doğru ya!" diye bağırdı. "Biliyordum. Tam benim tipimde bir halkla ilişkiler sorumlusu demek istedim. İlahi Poppy. Hep yanlış anlarsın."

"Öyle," diye mırıldandı Poppy. "Eminim hiç aslı astarı yoktur bunun."

"Peki, ee, burada neler oluyor Guillaume?" diye sorup ellerimi belime koyarak sert görünmeye çalıştım. Fakat Guillaume adeta neşelenmişti.

"Birkaç arkadaşla biraz içki içiyordum Emma," diye canlı canlı açıkladı, kelimeleri söylerken birazcık bocalamıştı. "Tamameeeen masum."

Poppy, "Tabii tabii," deyip ona dik dik baktı ve ardından başını otel odasına uzattı. Onun içeriye bakışını takip ettim, liseliymiş gibi görünen dört kız, soyunmanın çeşitli aşamalarında etrafta dolaşıyorlardı. Birisi burnunu çekip siliyordu ki bu, Edgar'ın kokain iddiasını destekliyordu. Yüreğim daraldı. Guillaume gözlerimizi takip edip omuz silkti.

"Alt tarafı birazcık soyunmalı poker oynuyorduk," diye ekledi. Tek kaşını kalktı. "Ben kazanıyorum. Ne mutlu bana!"

Poppy, "Evet, ne harika senin için," diyerek gözlerini Guillaume'un yanına çevirdi ve odadan geçerek banyoya doğru süzülen, sırf beyaz külot ve onun takımı ipli bir atlet giymiş sıska sarışına kötü kötü baktı.

"Burada reşit olmayanlar için kanunlar yok mu?" diye fısıldadım, Poppy başıyla var dedi.

Guillaume, açıkça kulak misafiri olarak "Ah, tatlı Emma, onlar reşit!" diye bağırdı. "O kadar aptal değilim. Onları buraya davet etmeden önce kimliklerini kontrol ettim!"

Sersem halde ona bakakalmıştım ki Poppy idareyi eline aldı.

"Lanet olsun, Guillaume!" diye bağırdı. "Dört haftadan kısa sürede yeni albümünü çıkartacağımızı biliyorsun! KMG'nin sana ne kadar yatırım yaptığını *biliyorsun*. Lobide, senin kusursuz imajını mahvetmek için kaç fotoğrafçı ve muhabirin beklediğini biliyor musun?"

Guillaume neşeyle "Ne güzel reklam işte!" diye haykırdı, gerçi söylerken biraz bocalamıştı. Bana şöyle bir baktı, dikkatini toplamakta sorun yaşıyor gibiydi, sonra başını iki yana sallayıp gözlerini kaçırdı. "Reklamın iyisi kötüsü olmaz ya?"

"Yanlış," dedi Poppy sertçe. "*Biliyorsun* ki seni Bay Mükemmel olarak tasvir etmeye çalışıyoruz. Bu konuda yüzümü fena halde kara çıkartmaya düpedüz kararlısın." İç çekip odaya bakındı. "*Allez-y!*" deyip her bir kızla göz teması kurup amirane şekilde el çırptı. "Haydi gidin! Herkes dışarı!"

Kızlara Fransızca birkaç cümle söyledi, kızlarsa birden endişeye bürünüp kıyafetlerini yeniden giymek için çırpındılar.

"Ne söyledin Tanrı aşkına?" diye fısıldadım.

"Polislere haber verdiğimi ve gelmek üzere olduklarını söyledim," dedi. "Fransa'da uyuşturucu kullanma cezaları epey ağırdır."

Guillaume, kızların giyinmek için çırpınmalarını mahzun mahzun izlerken "Poppy!" diye bağırdı. "Eğlencemi mahvediyorsun!"

Poppy ona gözünü dikip uzun uzun baktı. "Yakında, Guillaume, seni kurtaramayacağımız bir belaya bulaşacaksın."

Guillaume, süklüm püklüm omuz silkti. İşbirlikçisiymişim gibi bana dönüp göz kırptı.

Zorlukla yutkundum ve çarpılmış değil kızgın görünmeye çabaladım.

Altı

On dakika sonra, Poppy ve ben, aramızda sıkışıp kalan Guillaume'la birlikte, asansörde zemin kata doğru sessiz sessiz iniyorduk. Edgar'la Richard kızları, Edgar'ın on birinci katta depo dolabında bulduğu karşılama görevlisi kıyafetleriyle gizleyip arka merdivenden indirerek servis girişinden gizlice çıkarmaya yardım etmişlerdi.

"Neden biz de sıvışıvermiyoruz anlamıyorum," diye homurdandı Guillaume.

"*Çünkü*," dedi Poppy mantıklı bir şekilde, "herkes senin burada olduğunu biliyor."

"Yani?"

"*Yani*," dedi Poppy sabırsızca, "bu durumun icabına bakmanın tek yolu, her şey sana oda servisini getiren herifin koskoca bir hatasıymış gibi davranmak. Odanda yakışık almaz hiçbir şey hiçbir zaman olmadı."

"Mantığını çözemedim," diye mırıldandı Guillaume.

Poppy, sinirli sinirli "Tabii çözemezsin," diye yapıştırdı lafı. "Tamamen aklını oynatmışsın."

Adeta âşıklar atışmasına girişmiş iki insanla aynı asansöre kısılmamışım gibi davranarak ileriye baktım.

Beş dakika önce Guillaume'un kapısı önünde durmuş, gömleğini yeniden giyip kendini mümkün mertebe derli toplu ve olabildiğince ayık göstermesini beklerken Poppy bana çaresizce "Basına ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok," diye itiraf etmişti. "Bu konuda çok beceriksizim. Basın bültenleri yazıp ertesi gün bütün kötü durumları lehimize döndürebiliyorum ama olay anında bir şey söylemeyi hiç beceremiyorum. İşte Marie bunda maharetliydi!"

"Peki, niye bunu bir süre düşünmüyoruz?" diye önermiştim.

"Çünkü *şimdi* inip dikkatleri kızların gidişinden uzak tutmamız gerekiyor," dedi. "Çünkü beklersek elbet birileri kızları görür, onlar da gerçek hikâyeyi anlatır."

"*Biz* hangi hikâyeyi anlatacağız?" diye sordum.

"Hiç fikrim yok." Poppy'nin yüzü buruştu, ağlayacak gibiydi.

"Tamam," dedim usulca. Elimi koluna koydum. "Dert etme. Bir şey buluruz."

O yüzden, Poppy ve Guillaume, bitmek bilmeyen asansör yolculuğunda didişirlerken Guillaume'u çekici bulmak yerine bir plan oluşturmaya çabaladım.

Asansör nihayet zemin kata temas ettiğinde, Guillaume'un yanındaki bitkin Poppy'ye göz atıp "Bunun icabına ben bakayım, tamam mı?" dedim. "Poppy, sadece ne desem Fransızcaya çevirir misin?"

Bana kaygıyla baktı. "Emma emin misin?"

Kendimden emin "Evet," dedim ama tabii ki hiç emin değildim.

"Yani, yapmak zorunda değilsin..."

"Biliyorum," dedim. "Endişelenme."

Neyse ki bu konuşma için vaktimiz vardı çünkü asansör, insan eliyle belli ki alabildiğince yavaş açılması için tasarlanmıştı. Asansör önce indi, ardmdan sallanarak yerine yerleşti, sonra kapı gıcırdayarak ağır ağır açıldı, sonunda paslı, altın kaplama bir kafes gibi görünen, dolayısıyla ağır, hantal ve fena halde yağlanmaya ihtiyacı olan şeyden kendimizi dışarı atmamız gerekti.

Asansörden iner inmez, flaşlar etrafımızda çılgınca patlarken hazırdım. Pekâlâ, elimden geldiğince hazırdım diyelim.

Medyanın Guillaume'a ilgisi umduğumdan daha yoğundu. Ülkemde Boy Bandz'de hiç yaşamadığım bir şeydi bu,

407 oğlanları popülerliklerinin zirvesindeyken bile. Poppy, Avrupalı gazetecilerin, özellikle iş ünlüleri görüntülemeye gelince, amansız olduklarını söylemişti ama bu kadarını beklemiyordum. Onlarca bağrışan muhabir ve Guillaume'un adını seslenen sayısız fotoğrafçı vardı.

Kontrol bende, dedim kendi kendime. En azından bu durumda bir şeylerin sorumluluğunu üstlenebileceğimi fark etmek, beni biraz daha kendim gibi hissettirdi.

Bu sahte özgüvenle dolarak asansörden dışarı uzun adımlarla yürüdüm, Poppy aramızda koyun gibi bakınan Guillaume'u güderek ardımdan geldi.

Lobinin dışındaki derme çatma platforma yaklaşırken Poppy çabucak "*Mesdames et messieurs*," dedi. Gazeteci kalabalığı beklentili bir sessizliğe gömülene dek ellerini kaldırdı. Birkaç flaş daha patladı ve Guillaume, burada herkesin ona beddua edebileceği gerçeğinden habersizmiş gibi fotoğraf makinelerine sırıttı. "*Puis-je avoir vôtre attention, s'il vous plaît?* Dikkatinizi bana verir misiniz lütfen?"

Kalabalık daha da sessizleşip ümitle bekledi. Poppy, farlara ya da en azından flaşlara tutulmuş geyik gibi bir süre baktı onlara. Sonra boğazını temizleyip bana göz attı. Guillaume, kaburgalarımı dirseğiyle nazikçe dürttü; ona baktığımda çekici çekici gülümseyip kalın kirpiklerini kırptı. Gözlerimi devirip kızarmamaya çalıştım.

"Size yeni iş arkadaşım Emma Sullivan'ı takdim edeyim," dedi Poppy. Bana yine kaygıyla baktı, ardından gözlerini sessiz basın mensuplarına geri çevirdi. "Emma, kısa bir İngilizce duyuru yapacak. Ben de söylediklerini Fransızcaya çevireceğim. Teşekkürler. *Merci beaucoup.*"

Bana başıyla işaret verip kaşlarını kaldırarak bir adım geri gitti. Yutkunup öne bir adım atarak önümde kümelenmiş, aç, yorgun ve hevesli yirmi kadar gazeteciye zoraki gülümsedim.

Öne çıkarak resmi şekilde, "İyi akşamlar," dedim.

"*Bonsoir*," diye çevirdi Poppy ardımdan. Derin nefes alıp devam ettim.

"Bu akşam Guillaume Riche'in davranışına dair birtakım söylentiler olduğu dikkatimizi çekti," diye başladım. Ardımdan Poppy çevirdi ve konuşmayı bitirdiğinde birçok el hızla yükseldi. Tek elimi kaldırıp daha sözümün bitmediğini belirttim.

"Bazen, insanlar kişisel çıkar için haberler uydurur ya da kendi yarattıkları nedenlerle basını çağırırlar," diye devam ettim. Bir an için garson yamağının dürüstlüğüne şüphe düşürdüğümden dolayı kötü hissetsem mi diye tereddüt ettim ama ne de olsa tüm bu çılgınlığın sorumlusu oydu. Hem, bir otel konuğunun mahrem işinin mahrem kalması gerekmez miydi? "Sizi arayan kişinin gerekçelerini bilemem," dedim, her cümleden sonra duraksıyordum ki Poppy çevirebilsin. "Belki basit bir yanılgıdır. Ama sizi temin ederim, bu akşam Guillaume Riche'in otel odasmda yakışık almaz hiçbir şey olmadı."

Poppy, gitgide kendinden emin bir sesle çevirdi ve yine yarım düzine el havaya kalktı, muhabirler bağırıştı. Onlara ister istemez şöyle bir baktım ve ön sırada alnını kırıştırarak beni inceleyen gözlüklü, siyah saçlı, otuzlarında bir adamla göz göze geldim.

Hoştu. Çok hoştu. Klasik Fransız yakışıklılığı vardı: yeşil gözler, kalın kirpikler, koyu bronz ten ve kirli sakalla gölgelenmiş kare bir çene. Maalesef ayrıca derin bir şüphe ifadesi de taşıyordu ki şu anda çekiciliğini gitgide azaltıyordu. Ondan *Sana inanmıyorum* sözcüklerinin yayıldığını işitiyor gibiydim. Durdum, kazara suçlu görünmeden önce başka tarafa baktım.

"Bu akşam, iş arkadaşım Poppy Millar ve ben, Guillaume Riche'le otel odasmda buluşup üç hafta sonra İngilte-

re ve Amerika'da çıkacak albümünün dört gözle beklenen lansman planlarının üstünden geçtik," diye devam ederken Poppy sözcüklerimi hızla Fransızcaya çevirdi. Gözlüklü gazeteciye baktım, gözlerini hâlâ kaçırmamıştı, kararlılığım biraz sarsıldı. Bakışı neden beni bu kadar tedirgin ediyordu? "Saatlerdir bununla uğraşıyoruz," dedim, "ve üç hafta sonra Londra'daki büyük lansman partimizin sonucundan çok memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Ben, yaklaşan lansmanım üstü kapalı reklamını –iki kere– yaptığım için zihnen sırtımı sıvazlarken Poppy çeviri yaptı. Şimdiye kadar her şey yolundaydı.

"Üçümüz, son birkaç saattir beyin fırtınası yapıyorduk ve sizi temin ederim ki odada başkası yoktu," diye bitirdim. Yalan ağzımdan kolayca çıkıverdi ama meseleyi toparlayacak başka bir yol göremedim. Guillaume, bu durumdan ancak böyle paçayı kurtarabilirdi.

Daha fazla el havaya kalktı, derin bir nefes alıp ellisinde gösteren siyah saçlı, şık bir kadını işaret ettim.

Kadın, Fransızca bir şey sordu, sesi gergin ve kesikti.

"Odada dört kadm olduğu haberlerini inkâr mı ediyorsun diye soruyor," dedi Poppy yumuşak bir şekilde.

"Evet, yalnızca üçümüz vardık," diye yalan söyledim.

"Ve, ee, ya hepinizin kıyafetlerini çıkardığına dair rivayetler?" diye üsteledi muhabir, belirgin aksanlı bir İngilizceyle.

Sorudan kafam karışmış gibi görünmeye çalışarak yavaşça "Pekâlâ," dedim. "Oda epey *sıcaktı* ve saatlerdir çalışıyorduk. İtiraf edeyim, Poppy'yle ceketlerimizi çıkardık ve Guillaume da tişörtle kaldı."

Muhabir, "Rivayetler iç çamaşırlarınızla olduğunuzu söylüyor," diye diretip bana dik dik baktı. "Ve bir tür kart oyunu oynanıyormuş."

Ayvayı yedik, diye düşündüm. Zorla gülümsedim.

Sesimin sakinliğiyle sabırlılığını koruyarak "Ee, şey, ceketimin altında bir kaşkorse vardı aslında, o yüzden iç çamaşırı gibi görünmüş olabilir," dedim. "Kartlara gelince, evet, bizi yakaladınız." Mahcup mahcup gülümseyip omuz silktim. "Bir ara verip, ee... *Go Fish** oynadık."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz alnıma patlatasım geldi. *Go Fish* mi? Bunu neden söylemiştim? Kim *Go Fish* oynardı ki?

"*Go Fish* mi?" diye sordu ön sıradaki, gözlüklü, gamzeli, şüpheci ifadeli adam.

"Evet, bir kart oyunu, şöyle ki..." diye başladım.

Adam, İngilizce "*Go Fish*'in ne olduğunu biliyorum," dedi, tam Avrupalı basın mensubu gibi görünen birine göre, aksanı şaşırtıcı ölçüde Amerikandı. "Şaşırdım, o kadar. Guillaume *Go Fish* oynuyormuş demek. Guillaume, *Go Fish* mi öğrendin?"

Guillaume yanıtlamaya kalktı, Poppy ise onu dürttü.

Poppy, muhabire gözlerini sert bir biçimde dikerek "Lütfen, sorularınızı Emma'ya ya da bana yöneltin," dedi.

Muhabir, zerre pişman görünmeden "Affedersiniz," diye yanıtladı. "Her şey kulağa biraz şüpheli geliyor. Aslında, Guillaume muhtemelen birkaç kızla sarhoş şarhoş soyunmalı poker oynamış ve işler kontrolden çıkmış gibi."

Yutkunup muhabire dik dik baktım, o da bana yüzünde hafif bir gülümsemeyle aynı şekilde bakıyordu.

Dişlerimi sıkıp "Bu izlenimi edindiyseniz üzgünüm," derken saklayacak bir şeyim varmış gibi görünmekten korktuğum için göz temasını kaçırmadım. Tabii vardı saklayacak şeyim. "Fakat maalesef bu gece, bizim için epey sıkıcı bir organizasyon ve planlama gecesiydi. Heyecanlanacak bir şey yok."

Gözlerimi muhabirden kasten uzaklaştırıp salonu inceledim. Diğer birkaç muhabire "Başka soru var mı?" diye ses-

* Elindeki kâğıtları diğer oyunculardan istemek suretiyle dörderli seriler haline getirerek en kısa sürede bitirme esasına dayanan, genelde çocukların oynadığı bir kart oyunu. Eşek oyununa benzer. (ç.n.)

lendim, Poppy onların sorularını benim için İngilizceye çevirdi, ben de bir-iki emin yanıt daha verdim. Evet, Guillaume, üstüne bir bardak su döküp tişörtünü değiştirmek zorunda kalması dışında, geçen süre boyunca tamamen giyinikti. Hayır, bu gecenin Guillaume'un genç dinleyicilerinin ilgisine zarar vermesini beklemiyoruz çünkü elbette hiçbir şey olmadı. Evet, ilk İngilizce albümü için heyecanlı. Hayır, orada durmaktan utanmıyor çünkü elbette hiçbir şey olmadı.

Gamzeli adama birkaç kere endişeyle baktım. O da aynı şekilde bana bakınca içimi okuduğuna dair huzursuz bir hisse kapıldım.

Muhabir kalabalığı isteksizce dağılırken, biz de hazırlıksız basın konferansımız sırasmda Edgar'ın çağırdığı uzun bir Hummer'a durgun Guillaume'u hızla bindirirken, Poppy bana "Orada harika iş çıkardın!" diye fısıldadı. Véronique, Poppy'yi arayıp Guillaume'a o gecelik Four Seasons George V Hotel'de bir oda ayırttığını söylemişti, böylece Guillaume, Edgar'la Richard odasını korurken, habere ilgi azalana kadar gözlerden uzak kalabilecekti.

Hummer karanlık, iki yanı ağaçlık Avenue des Champs-Élysées'de Arc de Triomphe'a doğru ilerlerken "Harika *hissetmedim*," diye söylendim. "Yalancı gibi hissettim."

Guillaume, sağ olsun "Yalan *söyledin* zaten," diye belirtti. Ona pis pis baktım.

"Bunun farkındayım," dedim. "Sen böyle bir geri zekâlı olmasaydın bunu yapmak zorunda kalmayacaktım."

Bir anlık sessizlik oldu ve Poppy'nin yüzünün gerildiğini hissettim. Çizgiyi aştığımı anladım. Bundan derhal pişmanlık duydum. Bir yetenekle basbayağı bu şekilde konuşamazdınız. Nefesimi tuttum ve Guillaume'un çıldırıp kovulmamı talep etmesini bekledim.

Ama aksine, gülmeye başladı.

Bana sırıtarak "Seni sevdim Emma!" dedi. "Sende yürek var!"

Poppy'nin yanımda soluk verdiğini işittim, hatta kayıtsız Richard bile hafifçe gülümsedi.

"Bunu söylememem gerekirdi," diye mırıldanarak Guillaume'a göz attım. "Affedersin."

Guillaume, hâlâ gülümseyerek "Yo, haklısın," dedi. "Dediğin gibi, ben bir geri zekâlıyım. Ama Emma, olan biteni eğlenceli kılan da bu zaten!"

"Eğlenceli mi?" diye sordum.

"Ne de olsa, nasıl güzel zaman geçireceğini bilmeyen sıkıcı bir herif olsaydım," deyip gözünü kırptı, "işinizden olurdunuz!"

Yedi

Ertesi sabah, Poppy'yle ofise geldikten sonra "Peki, dünkü muhabir kimdi?" diye sordum. Bölmeme nihayet birkaç fotoğraf koymuştum: kuzenim Odysseus'un bir fotoğrafı, annemle ve Poppy'yle on yıl öncesinden birer fotoğraf.

"Hangisi?" diye sordu Poppy dalgın dalgın.

"Hani siyah saçlı, gözlüklü, bana yalan söylüyormuşum gibi bakan?"

"Yalan *söylüyordun* zaten," diye hatırlattı Poppy.

"Evet, ama onun bunu fark etmemesi gerekiyordu," dedim.

Poppy omuz silkti. "Adeta hep bir şeylerden şüphelenir o," dedi. "Açıkçası tam bir karm ağrısıdır. UPP haber merkezinin bir muhabiri. Adı Gabriel Francoeur." Bunu *fran*-KÖR diye telaffuz etti.

"Tüm dünyadaki gazetelere haber gönderen ajans değil mi orası?"

"Doğru," dedi Poppy. "Associated Press gibi. Ama burann daha iyi bir uluslararası dağıtımı var. Özellikle Avrupa'da. Başka bir deyişle, Gabriel Francoeur tek eliyle Guillaume Riche'i göklere de çıkarabilir, yerin dibine de batırabilir. Yani, önümüzdeki birkaç hafta senin yeni yakın arkadaşın olacak."

"Hoş sayılır," deyip gözlerimi kaçırdım.

Poppy bana sert sert baktı. "Öyle ama tam bir baş belası."

Ona aldırmadım. "Pek aksanı yoktu. Amerikalı mı?"

Poppy başını hayır manasında salladı. "Yo, Fransız galiba. Gerçi bir süre Amerika'da yaşamış olmalı. Senin Amerikan aksanına sahip, değil mi?"

Tam o sırada, yukarıda bir yerden tiz bir zır sesi geldi. İrkilerek zıpladım yerimde.

"Bu neydi?" diye sordum.

Poppy iç çekti. "Giriş kapımız. O lanet zilin tamir edilmesini isteyip duruyorum. Hava saldırı sireni gibi."

"Bir zilimiz *olduğunu* bile bilmiyordum," dedim. Ne de olsa, buradaki beşinci günümdü ve giriş kapımıza tek kişi bile dayanmamıştı.

"Eminim postadır," dedi Poppy. "Guillaume'un yirmiye otuzluk kuşe kâğıda basılmış resimlerinin sevkiyatını bekliyorum. Sen bakabilir misin? Çek defterimi alayım. Fotokopi merkezi fotoğrafları hep gemide teslim yollar."

Küçük odayı geçip giriş kapısını açtım. Kapıdakinin kim olduğunu algılayana kadar, siyah saçlı, gözlüklü adama birkaç kere gözlerimi kırptım.

"Ee, iti an çomağı hazırla," dedi Poppy arkamda bir yerden.

Gabriel Francoeur, masum bir gülümsemeyle, yanımdan geçip ofisin içine bakarak "İkiniz benden bahsediyordunuz demek?" dedi. "Eminim sadece mükemmel şeyler söylüyorsunuzdur."

"Ah, beni çok iyi tanıyorsun," dedi Poppy kuru kuru.

Gabriel, dikkatini yine bana çevirdi. "Yani," dedi. "Sen Emma'sın. Guillaume'un yeni halkla ilişkiler sorumlusu."

"Epey dikkatlisin," derken birden huzursuz hissettim. Geçen gece, içime işleyen gözlerinin meydana getirdiği şeffaflık hissini silkip atamamıştım.

Gabriel beni bir an inceledi, ardından usulca gülümsedi. "Algı yetilerimle övünürüm," dedi.

Sıkılmış havalarında "Öyle mi?" dedim. Yemyeşil gözlerinden ve onların bana bakarken gözlüklerinin ardında ışıldamasından kendimi alamıyordum.

"Öyle," diye onayladı Gabriel başıyla. Tek kaşını kaldırdı. "Aslında, dün gece dikkat ettim de Guillaume ile ilgili küçük hikâyen hiç de akla yatkın değildi."

Kızarmamaya çabaladım. "Bahsettiğin şeyi anlamadım," diye yanıtladım gergin gergin.

Gabriel, muzipçe "Eminim anlamamışındır," dedi. Orada durup birbirimize bir süre bakakalmıştık ki gür saçındaki küçük dalgaları ve bu sabah belli ki tıraş olmasına rağmen, güçlü çenesinin altındaki karanlık gölgeyi şimdiden görebildiğimi fark ettim. Ensemden bir ateş yükseldi. Başımı iki yana sallayıp gözlerimi kaçırdım.

Gabriel, rahatsız edici sessizliği bozarak "Peki," dedi sonunda. "Beni içeri davet edecek misiniz?"

Ağzımı hayır demek için açtım ama arkamda Poppy benden önce davrandı.

"Tabii," dedi tatlı tatlı. Sırtımı dürtükledi. "İçeri gel tabii, Gabriel."

Gabriel başıyla tamam dedi, bana gülümseyerek bir bakış attı ve ofise girdi, girerken de bana biraz sürtündü. Omurgamda davetsiz, küçük bir ürperti hissettim. Amanın, ondan *etkileniyordum*. Bu nasıl olabilirdi?

Gabriel, sormaya zahmet bile etmeden, *benim* masamdaki *benim* koltuğuma yerleşirken "Onu neden içeri davet etmemiz gerekiyor anlamadım," diye mırıldandım Poppy'ye.

Poppy, kulağıma iyice yaklaşarak "*Çünkü*," diye fısıldadı, "Guillaume'un kariyerini ellerinde tutuyor da ondan. Ona çok çok iyi davranmalıyız."

Gabriel'i ihtiyatla gözleyerek "Pislik olsa dahi mi?" diye yanıtladım fısıltıyla. Gabriel bize aldırmayıp masamdaki fotoğraflara daha yakından bakmak için eğildi.

"Pislik olsa dahi," diye doğruladı Poppy.

"Bildiğim iyi oldu," dedim. "Çünkü öyle."

"Ne?"

"Pislik."

Poppy bana yakından baktı. "Bence sen var fazla karşı çıkmak," dedi muzır muzır.

Surat asıp Gabriel'e birkaç adım yaklaştım.

Rahatça yerleştiği koltuğu işaret edip dik dik "Yerimde oturuyorsun," dedim.

"Ah," dedi Gabriel. Bir süre gülümsedi, ardından kalktı. "Affedersin. Fark etmedim. Oturacak başka bir yer göremedim de."

"Ben de bu kadar uzun kalacağını fark etmedim," dedim.

Poppy, önüme adım atarak yumuşak bir şekilde, "Emma demek istiyor ki," diye lafa karıştı, "işine devam edebilesin diye ne ihtiyacın varsa yapmaktan memnun oluruz."

Kaburgalarıma dirsek attı, bense omuz silktim. Gabriel, bütün o siyah saçlı, yeşil gözlü yakışıklılığıyla beni huzursuz etmeye başlamıştı.

"Ah, anlıyorum," dedi Gabriel. Poppy'ye şöyle bir baktı, ardından gözlerini bana çevirdi ve bakışı, gerekenden biraz daha uzun süre kaldı üzerimde. "Pekâlâ hanımlar, aslında size bir iyilik için uğramıştım."

"Bir iyilik mi?" dedik Poppy'yle bir ağızdan. Ona kuşkuyla baktık.

Tepkimizden biraz afallamış gibiydi. "Hey, iyi bir adam olamaz mıyım yani?" diye sordu.

"Her şeyin bir ilki vardır," diye mırıldandı Poppy.

Gabriel alınmış göründü. "Bak bu hiç adil değil Poppy," dedi. "İşimi yapıyorum o kadar."

"Biz de kendi işimizi yapıyoruz," dedim.

Gabriel bana bakıp başıyla onayladı. "Biliyorum," dedi. Bir an tereddüt etti, sonra gözlerini gözlerime dikti. "O yüzden Guillaume'un Buddha Bar'da büyük bir gece planladığını bilmek hoşunuza gider bence. Ona, göz kulak olmak isteyebilirsiniz. Orada başını hep belaya sokuyor."

"Orada başını belaya *hiç* sokmadı," diye düzeltti Poppy apar topar.

"Ah, peki geçen ay erkekler tuvaletindeki yangın?" diye sordu Gabriel.

"Onun hatası değildi," dedi Poppy, fazlasıyla çabuk bir şekilde.

"Ya garson kızın cinsel taciz suçlamaları?"

"Bir yanılgı, belli ki."

"Hmm," dedi Gabriel. Çenesini düşünceli düşünceli sıvazladı. "Bu ilginç. Peki ya orada tutuklanan ve polise önceki gece Guillaume'a uyuşturucu sattığını söyleyen torbacı?"

"Uyuşturucu kullanmaz," dedi Poppy, sesi gergin. Tuhaf bir şekilde, Gabriel hâlâ muzip görünüyordu.

"Nasıl oluyor da," diye araya girdim, "Guillaume'un pazar gecesi Buddha Bar'a gideceğini biliyorsun?"

"Kaynaklarım var," deyip bana daha da dik baktı.

Yutkundum. "Yani buraya sırf iyi niyetinden mi geldin?"

Güldü. "Tam değil," dedi. "Bir dahaki sefere bunu bir şekilde hatırlamanızı umuyorum. Ve gelecekte bana karşı daha dürüst olmanızı."

"Bu kadar mı?" diye sordu Poppy.

"Şey, bu ve bir de Guillaume'un albümünü ilk benim dinlemem," dedi. Anladığım kadarıyla heyecansız konuşmaya çalışıyordu. "İlk yorumları UPP yapabilsin diye."

Poppy başını iki yana salladı. "Sen tam bir namussuzsun Gabriel," dedi.

Gabriel omuz silkti. "İşimi yapıyorum o kadar."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Poppy, "Bir kaynaktan Guillaume'un pazar gecesi Buddha Bar'da gideceğini öğrendiğine açıkçası inanmıyorum. Bence uyduruyorsun."

Gabriel biraz tedirgin göründü. "Tamam," dedi. "Keyfin bilir. Uyarmadın deme."

Poppy'ye şöyle bir baktı, ardından dikkatini yine bana yöneltti.

"Emma," dedi. "Seninle tanışmak bir zevkti. Bu sefer, resmi olarak."

Elini uzattı. İstemeye istemeye elimi onun eline tutuşturur tutuşturmaz ne kadar sıcak ve iri olduğunu fark ettim. Tokalaşmayı bekledim ama bunun yerine, elimi dudaklarına kaldırıp üstünü öptü.

Elimi yavaşça indirirken bize başıyla selam vererek "Hanımlar," dedi. Gözlerini kaçırmayınca kalbimin daha hızlı atmasına şaşırıp kaldım. Elimi öptüğü yer hâlâ karıncalanıyordu. "Sizinle yakın zamanda muhakkak yine görüşeceğim. *Au revoir.*"

Bunu söyledikten sonra, ofisten geri geri çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Kapı kapanır kapanmaz "Pislik," diye mırıldandı Poppy.

"Öyle," deyip daha demin öpülen noktayı incelemek için elimi dalgın dalgm kaldırdım. "Ne pislik ama."

Poppy, önceki gece onu, en azından geçici süreliğine, işten kovulmaktan kurtarmamı kutlamak için, beni o akşam mesaiden sonra yemeğe çıkardı. Salyangozlar ve Dijon soslu yeşil salatalardan oluşan başlangıç tabaklarından sonra, *coq au vin* ve tel şehriye yerken Poppy bir kâse dumanı tüten *cassoulet* aldı; fasulye, sosis, tavuk, ördek ve domatesten yapılan bir Fransız güveci. Bir şişe ev yapımı kırmızı şarap devirip tatlı için bir krem brüle paylaştık.

Ayrılırken şiş karnımı sıvazlayarak huşu içinde "Yediğim en güzel tavuk," dedim.

Poppy bana sırıttı. "Halbuki burası iyi bir restoran da değil hani," dedi. "Galiba Fransa'yı çok seveceksin, Emma'cığım."

Yemekten sonra yorgundum ama Poppy yine dışarı çıkmamızda ısrar etti.

Kolunu koluma geçirip beni caddede çekiştirerek "Daire-de sıkıcı sıkıcı otururs ak Brett'in üstesinden hiç gelemezsin, değil mi?" diye sordu. "Hem cuma gecesi bugün! Erkeklerle tanışmak için mükemmel gece!"

"Nereden biliyorsun?" Sormaya neredeyse korkmuştum.

"*Sevgilinizin Ruhunu Ele Geçirin*'e göre cumalar, erkeklerin kadınlarla tanışmaya *en* hazır oldukları gecelermiş," dedi Poppy. "Uzun bir işgününden sonra vücutlarında salgıladıkları negatif endorfinlerin yanı sıra pozitif endorfinlerle de ilgili bir şey, çünkü önlerinde iki günlük dinlence olduğunu biliyorlar."

Gözlerimi devirdim. Poppy'nin her şeye bir teorisi vardı.

Gittikçe azalan itirazlarıma karşı, İngilizce konuşulan başka bir bar, Saint-Germain-des-Prés yakınlarında, altıncı bölgede bir arka sokağa tıkılmış küçük bira fabrikası Frog&Princess'ta bulduk kendimizi.

İkimiz de elimizde birer bardak Frog&Princess'a özgü içkilerden Maison Blanche birasıyla bardaki taburelere yerleşince "Peki, Guillaume'un olayı nedir?" diye sordum. Dört bir yanımızda, bir Justin Timberlake şarkısı hoparlörlerde bangır bangır çalıyordu ve üniversite yaşlarında, kot pantolonlu, sarışın bir avuç kız, biralarına cankurtaran halatı gibi yapışmış erkeklerce çembere alınmış dans pistinde döne döne sallanıyordu. Yine, dumanın ve sigara içen Fransız erkeklerin fazlalığı haricinde, ta Amerika'daki bir bardaymışım hissine kapıldım.

"Gün boyu bana bunu sormak için ölüyordun, değil mi?" dedi Poppy.

Başımla evet diyerek gülümsedim. "Belki. Nedir yani? KMG geçen geceki gibi gösterilere neden katlanıyor?"

"Çünkü Guillaume gerçekten özel bir yeteneğe sahip," dedi Poppy. Yüzü biraz yumuşadı. "Onu sahnede daha görmedin. Ama endişelenme. Gördüğünde anlarsın."

"Bunu bilmiyordum," dedim. Gerçi "Işık Şehri" single'ı aklımı başımdan almıştı.

Poppy başını onaylamazcasına salladı. "Yo, inan bana. Şimdi ondan nefret ettiğini sanıyorsun. Biliyorum; ben de öyle hissetmiştim. Ama onu sahnede hele bir gör, güven bana, anında âşık oluvereceksin. Bu, onun cazibesi. O yüzden dünya çapında milyonlarca albümü satılıyor. David Beckham'dan daha büyük bir yıldız olacak."

"Onu bir ayaktopu oyuncusuyla mı kıyaslıyorsun?"

Poppy, dehşete düşmüş numarası yaptı. "Bir ayaktopu oyuncusu mu? Birincisi, ona *futbol* denir. İkincisi, canım, David Beckham bir futbol oyuncusundan daha fazlası. Aynı Guillaume Riche'in sırf bir şarkıcıdan daha fazlası olduğu gibi. Çok ünlü olacak. Her yerde küçük kızlar duvara onun posterini asacak."

"Ya da postaneler onun aranıyor posterini asacak," diye söylendim.

Poppy, ciddiye almayıp "Ah, zararsız o," dedi. Güldü ama gülümsemesinin ardında hafif sinirlilik sezdim. "Bizi tetikte tutuyor, o kadar."

"Evet, buna gelince," dedim usulca. "Gabriel Francoeur'un dediği şey ne olacak? Buddha Bar hakkmdaki?"

"Bize rahatsızlık vermek istiyordu alt tarafı," dedi Poppy çabucak.

Duraksadım. "Emin misin? Yani, pek emin görünüyordu."

"İşte sana Gabriel," dedi Poppy. "Kafalarımızı karıştırıyor yalnızca. İçeriden bir kaynağı yok. Saçmalık bu."

"Geçmişte gazetelere hiç çıkmamış şeyler hakkında sürüsüne bereket şey *biliyor* gibiydi," dedim dikkatlice.

Poppy omuz silkti. "Pekâlâ, iyi bir muhabirdir. Tamam. Ama bütün kaynaklarımızın üstünü örteriz, dolayısıyla haklı olduğunda bile, onu hatalıymış gibi gösterdiğimiz için editörleri haberi yayınlama riskini alamazlar. Biliyorum bu onu çıldırtıyor. Muhtemelen alt tarafı ödeşmeye uğraşıyordur."

"Muhtemelen," diye kabul ettim bir süre sonra. Fakat yine de tam ikna olmamıştım.

Poppy, bardan bir saat sonra sarışın, uzun boylu bir erkekle flört ederek döndüğünde beni "Kendini üzüyorsun," diye suçladı. Elinde iki bira vardı, birini bana uzattı.

"Yorgunum sadece," dedim.

"Hayır," dedi Poppy. "Kendini üzüyorsun. Brett için. Ciğeri beş para etmezin teki o."

Gülmekten kendimi alamadım. Poppy öyle gerçekçiydi ki.

"Ciğeri beş para etmez değil," diye direttim zayıfça. "Birbirimiz için yaratılmamışız o kadar."

Gözlerini devirip "Ah, haydi ama," dedi. "Eğer seninle birlikte olmak istemiyorsa işe yaramazın tekidir. Açık ve net. Sen harikasın. Bunu göremeyen herkes de işe yaramazdır."

"Pekâlâ," –gülümsemeye çabaladım– "buna içilir."

"İşte bu!" diye bağırdı Poppy. "Şerefe!" İkimiz de büyük birer yudum aldık, sonra Poppy yine konuşmaya başladı. "Bak, seninle bir anlaşma yapacağım," dedi. "Sana önümüzdeki otuz dakika içinde bir flört ayarlayabilirsem bunu deneyeceksin. Yeniden flört etmeye başlamalısın. Tatlı tatlı konuşan bir Fransız erkeğine abayı yakmak için değil, eğlenceliler ve bütün doğru şeylerin nasıl söyleneceğini biliyorlar, hem inan bana, nasıl öpüşüleceğini de. Şimdi tam da buna ihtiyacın var."

"Poppy..." diye lafa başladım.

"Geçen gece eğlenmedin mi?"

"Guillaume'den önce mi sonra mı?" diye mırıldandım.

Bana surat astı. "*Önce*," dedi. "Heralde yani."

"Cidden Poppy," dedim bir an sonra, "bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Şu anda Paris'teki en albenisiz insanım. Flört etmek istesem bile, pek şansım yok bence."

Poppy gülümseyerek "Bunu göreceğiz artık," dedi. "Bırak da sihrimi kullanayım."

Albenisiz olsam da olmasam da yirmi dakika sonra bir flört edinmiştim.

Yeni Mösyö Doğru'm birer kadeh daha içki almak için müsaade isteyince Poppy, zafer kazanmışçasına, "Sana söylemiştim!" diye şarkı söyler gibi mırıldandı. "Sana bir flört bulabileceğimi söylemiştim."

"Ona ne söyledin?" diye sordum. Poppy kalabalıkta kaybolup on dakika sonra, yakınlarda oturan, otuzlarındaki mühendis Thibault'la (adını söylediğinde *Tibon* gibi geldi) dönmüştü. Güzel İngilizce konuşuyordu, koyu kahverengi gözlerinin etrafında gür, siyah kirpikler vardı ve tipik uzun boylu, esmer, yakışıklı Fransız erkeğiydi. Kısacası, mükemmel görünüyordu. Hem, masamıza geldiğinden beri cazibesi de hat safhadaydı ve yarın öğlen küçük bir Paris turu için onunla buluşup buluşmayacağımı soruyordu.

Poppy "Sadece, çok güzel Amerikalı arkadaşımın burada yeni olduğunu ve daha kimseyle tanışmadığını söyledim," diyerek kayıtsızca omuz silkti. "Seninle hemen tanışmak istedi."

Ona şüpheyle baktım. "Şaka ediyorsun. *Bu* muhteşem adam, *benimle* tanışmak istedi?"

Poppy iç çekti. "Kendini hafife almandan sıkılmak üzereyim. Oyuncak bebek gibisin ve bütün erkekler sana sahip olmayı şans sayar."

Omzumu silkip uzaklara baktım. Ona inanmadım.

Ertesi sabah, Café de Alma'da kapuçino ve *pains au chocolat*'lardan* oluşan alelacele bir kahvaltıdan sonra Poppy'yle, Paris'in en büyük ve en meşhur alışveriş merkezi Galeries Lafayette'in dokuz buçukta açılan kapılarının önündeydik. Bitkindim ve bu gidişle ancak Macy's'in büyük beden mağazası olacak istikamete sürüklenmeye isteksizdim ama içeri girdiğimizde gözlerim kamaştı.

* Fr. "çikolatalı kruvasan." (ç.n.)

Herhalde ağzım gerçekten açık kalmıştı çünkü Poppy gülmeye başladı. "Buraya ilk geldiğimde benim de yüzümde aynı ifade vardı," dedi. "Dokuz kat sırf moda cenneti. Eğer piyangoyu kazanırsam hemen buraya geliyorum."

Yanıt anlamında sadece "Ah, Tanrım," diyebildim.

Bulunduğumuz yerden sadece zemin katı görebiliyordum ama nefes kesiciydi. Renkli giysiler, güzel satış elemanları ve gözün alabildiğince, adeta sonsuz takı ve kozmetik sıraları, hepsinin de büyüleyici parlak renkleri ve desenleri vardı. Bir şeker dükkânındaki çocuk gibi hissettim. Kocaman, çok güzel bir şeker dükkânı.

Fakat asıl aklımı alan tavandı. Tepemizde, yerin dokuz kat yukarısında yükselen tavan, sabah ışığının süzülüp merkez çarşıyı aydınlattığı, vitray ve dökme demirden devasa bir kubbeydi. Bana zarifçe tasarlanmış eski bir kilisede bulabileceğiniz bir şeyi hatırlattı, burada moda sunağında tapınmamız hariç. Alışveriş merkezinin her katı, beni bir düğün pastası içinde hissettiren güzel sıralar halinde düzenlemiş zemin katı görüyordu.

"Tamam İri Göz," dedi Poppy bir an sonra. "Aval aval bakmayı kes. Haydi gidelim."

Bugün bir görevimiz vardı. Poppy, Thibault'la Paris turum için uygun bir kıyafet seçmede bana yardımcı olacağına söz vermişti ve onunla buluşmaya gitmeden önce yalnızca iki saatimiz vardı.

Sonsuz takıların arasında yürürken "Günü biriyle geçirmek, aşk için dört dörtlük bir fırsat yaratır," diye bilgilendirdi beni Poppy ciddiyetle. "*Günlük Flört* baştan sona bunun hakkında. En sevdiğim flört tavsiye kitaplarından."

Brett'ten sonraki ilk buluşmama gitmek üzereydim, bunu düşünüp huzursuzlanmamaya çabaladım.

Poppy koluma girip beni sıra sıra mücevher tezgâhlarının, muhteşem el çantalarının, ipek iç çamaşırlarının, süslü püslü saatlerin ve bütün müşterilerine ciltlerini eski gençliğine

kavuşturacağını vaat eden yüz bakım ürünlerinin yanından geçirdi. Yol boyu ağzım açık bakındım. Eminim, benim cennetim böyle görünürdü. Aslında, Poppy'nin dairesinde yeniden uyuyakalıp hepsini rüyamda görmediğimden emin olmak için kendimi bir kere çimdikledim bile.

Çimdik sahiden canımı yakınca "Ahh!" diye bağırdım. Tamam, demek uyanıktım.

Poppy bana şöyle bir baktı. "Alınma ama bön bön bakmayı kesip soğukkanlı davranmaya başlamalısın artık. Şu anda çok Amerikan görünüyorsun, anlarsın ya."

Ağzımı sıkı sıkı kapatıp rahat görünmeyi denedim. Poppy haklıydı. Her yanımda, sıkkın görünen, bir cumartesi sabahı saat dokuz otuz için fazlasıyla derli toplu Fransız kadınları, sayısız takıya adeta burada bulunmaktan etkilenmiyormuşçasına göz gezdiriyordu. Bu bir rol olmalıydı! Stantların arasında, her tür zengin kumaştan ve güzel şekillerde eşarba, çantaya ve kemere dokunurlarken nasıl neşeyle dans eder gibi hissetmezlerdi?

Yürürken Poppy, Clinique standındaki kadına "*Bonjour,*" dedi. Kadının makyajıyla saçı kusursuzdu ve siyah dar elbisesi muhteşem görünüyordu. Onun yanında normalden de demode hissettim. "Buradaki arkadaşımın makyajının yapılması gerekiyor. İngilizce biliyor musunuz?"

Kadın bana ışıl ışıl baktı.

"*Oui,* İngilizce biliyorum, biraz," dedi. "Makyajınızı seve seve yaparım. Oturun."

Makyaj sandalyesine otururken birden utanarak gülümsedim.

"Seni burada biraz bırakacağım," dedi Poppy. "İyi şanslar. Bu standı severim. Hep şahane işler çıkarır."

Yarım saat sonra, Poppy beni almak için döndüğünde yepyeni bir insan olmuştum.

Makyaj sanatçısı Ana, fondötenleri, allıkları, farları ve rujları yanımızdaki dev tezgâhtan âdettenmiş gibi toplarken

kırık bir İngilizceyle tatlı tatlı sohbet etti. İşi bitene kadar aynaya bakmama izin vermedi.

"*Voilà!*" dedi sonunda. Poppy bana gülümsedi. "Nasıl olmuş?"

Ana, aynayı bana uzattı. Ona yansıyan kadını neredeyse tanıyamadım.

Gözlerimin altındaki daimi karanlık halkalar ve çenemin kırmızımsı tonu gitmişti ki bu kendi kendime halledemediğim bir şeydi. Cildim ipeksi pürüzsüzlükte ve tamamen düz, aynı zamanda yine de doğal görünüyordu. Yanaklarıma sağlıklı, buğulu bir kırmızılık gelmişti ve dudaklarım mükemmel bir uçuk pembe tonundaydı.

"Emma, çok güzel oldun!" diye bağırdı Poppy.

"Buna inanamıyorum," diye karşılık verdim. Ana'ya hayretle baktım. "Nasıl yaptın bunu?"

Ana güldü. "Karmaşık değil. Biraz daha fondöten, farklı renkte bir *rouge* ve daha iyi bir nemlendirici kullandım. Sen de çok güzelsin."

(İlk maaş çekimi almamış olmama rağmen) Bütün makyaj malzemelerimi oracıkta aldım (nasıl almazdım?) ve son bir teşekkürle, Poppy'nin arkasından yukarıya, kadın kıyafetleri reyonuna çıktım.

Bir saat sonra, pespembe bir bluzla krem rengi, lale kesim bir eteğin parasını ödedikten sonra, yeni kıyafetlerimi giymek için soyunma odasına geri döndüm, ardından bunlarla eşleşecek bir çift ayakkabı seçiminde Poppy'nin yardımını aldım. Yeni bluzla aynı renkte, ipeksi bir çift babette karar kıldık çünkü bütün gün Paris civarında yeni Fransız erkeğime eşlik edeceksem, yürümesi rahat bir şeye ihtiyacım olacaktı.

Poppy, beni on bir kırk beşte Notre Dame'a götürdü ve yollarımız ayrılırken yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Buluşmak harika geçecek," diye garanti verdi bana. "Güzel görünüyorsun. Thibault sana anında abayı yakacak. Güven bana, yeni şehri seveceksin. Paris de aynen sevecek seni."

Sekiz

Poppy, randevum konusunda beni gerçekten heyecanlandırabilmişti.

Böyle hissetmeyi beklemiyordum. Ne de olsa, Brett'in yarası halen açıktı. Üç yıldır birlikte olduğum, eylülde *evlenmeyi* planladığım adam tarafından umursamazca kapı dışarı edilmek, pek de özgüven uyandıracak bir şey değildi.

(Tamamen mantıksız olduğunu bilsem de) Hâlâ Brett'e az buçuk ihanet ediyormuşum gibi gelirken bir yanım da günü yeni biriyle geçirmeyi iple çekiyordu. Nasılsa, Poppy'nin dediği gibi, bu adamla ömrümün geri kalanını geçirecek değildim. Alt tarafı birkaç saat. Belki de beni çekici ve ilginç hissettiren biriyle takılmak bana iyi gelirdi. Brett'in etrafında uzunca bir süredir böyle hissetmemiştim.

Kendime rağmen, Poppy'nin teorisinde hakkı olduğunu kabul etmeliydim. Ya da en azmdan bu şehrin büyüsünde. Notre Dame'ın önündeki parkta oturup heybetli kuleleri ve vitraylı yüksek pencereleri olan yedi yüz yıllık gotik kiliseyi seyrederken bütün bunların romantizminden etkilenmekten kendimi alamadım.

Beklerken hayal gücümü gezinmeye bıraktım. Belki Thibault kırmızı güllerle gelirdi. Filmlerde Fransız erkekleri randevularına hep kırmızı güllerle gelmezler miydi? İki yanağıma birer öpücük kondurup belki de küçük elimi kendi güçlü eliyle centilmence tutarken beni kiliseye götürürdü, Paris turumuzun Notre Dame'm kulelerinden birinin basamaklarına çıkmakla başlayacağına söz vermişti. Belki de sonrasında Seine üstünde küçük bir tekne turu yapardık, ardından Eiffel

Kulesi'nin tepesine bir gezi, sonra enfes bir Fransız restoranında akşam yemeği.

Beklenti, beni hafifçe ürpertti. Sonra aynı hızda, pişmanlık sızısı duydum. Saçma olduğunu biliyordum ama ayrılığımdan bu kadar kısa süre sonra, bu romantik şehirde romantik bir buluşmayı beklemek bana Brett'i biraz aldatıyormuşum gibi hissettirdi.

Yüksek sesle "*Onu düşünmeyi kes. O, seni* terk etti," deyince bankın diğer ucundaki kadının tuhaf bakışlarını üstüme çektim. Kadın, bana bir an gözünü dikti. Sonra okuduğu kitabı kapatıp kalkarak hızlı hızlı uzaklaştı.

Tamam, belki de herkesin içinde kendi kendime konuşmaktan kaçınmalıyım. Gereğince kaydedildi.

Brett'i özlemekten *nefret ediyordum*. Böyle söylediğim için Poppy beni öldürürdü ama Brett'in katedralin köşesinden dönüp ayaklarımı yerden kesmesi, ne büyük hata işlediğini söylemesi ve beni Aşk Şehri'nde hızlı bir geziye çıkartmasını bekliyor olmak için her şeyden o anda vazgeçerdim.

Ama hayır, böyle düşünmemeliyim. Brett geçmişte kaldı. Gelecekte Thibault vardı.

Fransız şövalyem, parlak zırhıyla her an burada olurdu.

Ne var ki Thibault gelmedi.

Saat on ikiyi çeyrek geçene kadar bekledikten sonra, Poppy'yi (büyük ihtimalle Guillaume başını ne zaman belaya sokarsa koşarak gidebileyim diye yirmi dört saat ulaşılabilir olmam için) bana dün verdiği cep telefonundan aradım.

Flörtümün görünürde olmadığını söylediğimde sıkkın sıkkın "Şaka ediyorsun," dedi.

"Hayır."

Bir an duraksadı. "Belki de sadece geç kalmıştır. Ona on beş dakika daha ver."

Öyle yaptım. Bankta arkama yaslanıp oturma yerimin yanından geçen turistlerin hangi ulustan olduklarını tahmin etmeye çalışarak kafamı dağıtmayı denedim.

On beş dakika geldi geçti. Thibault hâlâ yoktu. Ayağa kalktım.

Flört havuzuna özgüven uyandıran yeni atlayışım bu kadardı.

Poppy'yi tekrar aramak için telefonumu çıkardım. Sonra durdum. Beni daha iyi hissettirecek ne söyleyebilirdi ki? Küçük dairesine gidip erkeklerle yaşadığım talihsizlikler hakkında ağlaşmak istemiyordum. Kendi açımdan bunu yeterince yapmıştım, almayayım. Hem beni bu karmaşaya sürükleyen daha en başta Poppy değil miydi? Acınacak haldeydim.

İç geçirip banktan kalktım. Paris'i görmek için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Öğlen yemeğine tek başıma çıkıp şehri kendim gezebilirdim.

İlk buluşmadan *önce* ekildiğimi (benim için yeni bir rekor) düşünmemeye çalışarak Île de la Cité'nin batısına yürüdüm, sonra Pont Neuf'un üstünden Sağ Yaka'ya geçtim, sola bakıp pırıl pırıl suda Eiffel Kulesi'nin ucunun yükseldiğini görünce kalbim hafiften hopladı. Zamanımı, Poppy'nin beni bir flört oyununa ikna etmesinden daha verimli şeylerle harcamalıydım.

Sağ Yaka'da, nehrin karşısındaki caddede, köprünün tam solunda küçük bir kafe buldum. Loş ışıklandırılmış, şarap rengi duvarlar ve koyu renkli ağaçtan, düzgün aralıklı küçük yuvarlak masalar bulunan kafeye başımı sokarken kapıdaki garson bana Fransızca bir şeyler söyledi ama tabii ki anlamadım.

Başımı olumsuzca salladım. Geri zekâlı gibi hissederek "*Je ne parle pas français*," diye mırıldandım.

Garson bana zorla gülümsedi. "Ah, *une americaine*," dedi, kötü bir kelimeymişçesine. "İstediğiniz yere oturabilirsiniz."

"*Merci.*" Başımla teşekkür edip pencere kenarında, ileri geri aceleyle gidip gelen Parisliler ve turistlerle dolu kaldırıma bakan iki kişilik bir masaya oturdum. Solda ileride, Paris'in görkemli belediye binası Hôtel de Ville'in olduğunu biliyordum. Sağda ilerideyse muazzam Louvre vardı. Belki bugün öğle yemeğinden sonra kalabalığa karışıp onu görmeye giderdim.

Etrafa şöyle bir baktım ve barın yakınında birkaç insan kümesi gördüm. Beyzbol kepleri, spor ayakkabıları ve yüksek sesli tanıdık aksanlarına bakılırsa Amerikalı bir grup, bira tokuşturuyordu.

Garson gelip tek kelime etmeden bir mönü bıraktı önüme. Ona göz atınca her şeyin Fransızca olduğunu derhal fark ettim.

"Şey, affedersiniz!" dedim. Garson aniden durup döndü. "İngilizce mönünüz var mı?"

Bana biraz daha zoraki gülümsedi. "Hayır. Sadece Fransızca."

"Ah." Havam geçici olarak sönmüştü. Amerika'dan ayrılmadan önce havaalanından aldığım küçük, Fransızca yolculuk sözlüğü *Yeterli Fransızca*'yı çantamdan çıkardım. Sayfaları çevirip "Restoranda" bölümüne geldim ve mönünün şifresini çözmeye giriştim. Buna bugün ihtiyacım olacağı aklıma gelmemişti, diye düşündüm asık suratla. Yanımda bana çevirmenlik yapacak yakışıklı bir Fransız erkeği olacağını sanmıştım. Ama bende o şans ne gezer.

Garson bir dakika sonra dibimde biterek "Büyük boy bir Coca-Cola mı istersiniz?" diye sordu.

Kafam karışarak yukarı baktım. "Hayır. Sütlü kahve ve bir bardak su, lütfen."

"Ne? Coca-Cola değil mi?" Daha da zoraki gülümsedi. "İnanamıyorum."

Şaşırarak "Hayır," diye yineledim.

"Bütün Amerikalılar Coca-Cola ister," dedi. Güldü. "Her Amerikalı için büyük boy birer Coca-Cola."

Sonra hoplaya zıplaya uzaklaştı, ben de arkasında bakakaldım.

"Aldırma ona," dedi arkamdan bir ses. Dönünce birkaç masa ötede, tek başına, önünde yırtık pırtık bir kitap açık, ince çerçeveli gözlük takmış koyu sarı saçlı bir adam gördüm. Benim yaşımda görünüyor ve belirgin bir Fransız aksanıyla konuşuyordu. "Bazı Amerikalıların belli klişeleri vardır. Cidden saçma."

Gülümsemeye çalıştım. "Hepimiz sahiden büyük boy Coca-Cola mı ısmarlıyoruz?"

"Çoğunuz, evet," diye sırıttı. "Şehirde yeni misin?"

Başımla onayladım. "Daha geçen hafta geldim."

"Yalnız mı yemek yiyorsun?" diye sordu. Kitabını kapatıp bana dikkatle baktı.

Duraksadım, ardından başımı salladım. "Evet, biriyle buluşacaktım ama... Neyse, fark etmez, değil mi?"

"Sana eşlik edebilir miyim?" diye sordu. Bunun kulağa küstahça gelmesi gerekirdi ama öyle olmadı. Bir sonraki adımı için benim onayımı beklercesine, kalkmak için bir hamle yapmadı.

Çekindim. Ne de olsa, bu adamı tanımıyordum. Hem, daha demin kendime bağımsız olup bugün Paris'i tek başıma gezeceğime söz vermemiş miydim?

Adam, hemen "Sana mönüyü çeviririm," diyerek gülümsedi.

Tereddüt ettim. Yardıma *gerçekten* ihtiyacım vardı. "Pekâlâ... tamam."

Kitabını ve kahvesini alıp masama geldi.

"Ben Sébastien," dedi. Gülümseyip yanımdaki masaya oturdu.

Grand Marnier* sosta inanılmaz yumuşak ördek göğsü *magret de canard à l'orange* ile bir şişe kırmızı Burgundy'li, leziz öğle yemeğinin üstüne, Sébastien ile muhabbet ettik ve şarap beni havaya sokarken onunla konuşmaktan zevk almaya başladım.

Otuz bir yaşında ve bilgisayar programcısı olduğunu, nehrin tam karşısındaki semtte, öğrenciler ve gece hayatının hüküm sürdüğü Latin Mahallesi'nde küçük bir dairede yaşadığını söyledi. Her cumartesi Paris'te bir gezintiye çıkarak her seferinde, farklı bir restoran seçip denediğini anlattı. Bugün burayı, Café Margot'yu seçmişti. Bir Gérard de Nerval romanının üçte ikisine gelmişti ve öğle yemeğinden sonra bitirmeyi dört gözle bekliyordu.

"O zaman işini bölmeme niye izin verdin?" diye sordum.

"Garson konusunda yardıma ihtiyacın var gibiydi." Sırıttı. "Adam *Coca-Cola* der demez bir sorun olduğunu anladım. Hem, İngilizce pratik yapmayı severim."

Bana göz kırptı, kızardığımı hissedebiliyordum.

"Peki," dedi bir süre sonra, "Paris turu yaptın, *non?*"

Başımı iki yana salladım. "Hayır," diye itiraf ettim mahcup mahcup. "Bugün yapacaktım."

Bir Fransız erkeğiyle şehirde romantik bir gezinti yapacağımı sandığım için yanıma rehber kitap almak aklıma bile gelmedi demedim.

Sébastien bana bir süre baktı. "Sana gösterecek mükemmel bir yer biliyorum. Bana izin verir misin?"

Bir an onun yüzünü inceledim. Ne de olsa tamamen yabancıydı. Fakat mönüyü benim için çevirmişti ve yeterince keyifli birine benziyordu. Hem, Poppy'ye şu flört işine bir şans tanıyacağıma söz vermemiş miydim? Sébastien'ın teklifi kesinlikle bir flört kapsamına giriyordu.

* Acı portakalın kabuklarının alkole yatırılmasıyla elde edilen bir Fransız likörü. (ç.n.)

Ayrıca, hiç tanımadığım Thibault'la da bir gün geçirmeye hazırdım, değil mi? En azından Sébastien buradaydı ve beni muhtemelen ekmeyecekti.

"Tamam," diye kabul ettim. "Nereye gitmek istiyorsun?"

"Paris'in en büyülü semtine." Eğilip bana gülümsedi. "Montmartre. Sanatçıların ve bohemlerin semti. Paris'in olması gerektiği gibi. Artı, Sacré Coeur'ün basamaklarından tüm şehri görebilirsin. *C'est trés impressionnant*. Büyü bu."

Montmartre'la şu ana kadarki tek deneyimi, perşembe gecesi Hôtel Jeremie'de çılgın bir rock yıldızıyla yaşamıştım. Bu da o kadar büyülü değildi haliyle.

"Lütfen? Sana bugün Paris'i gösterebilir miyim?" Sébastien bana yalvar yakar bakarken gözleri parlıyordu. Bir an tereddüt ettim. Kaybedecek neyim vardı ki?

"Evet," dedim yavaşça. "Kulağa harika geliyor."

Öyleydi de.

İtirazlarıma rağmen Sébastien'ın ödemekte ısrar ettiği öğle yemeğinden sonra, Rue du Louvre'da, gözlerimi alamadığım ünlü müzenin yanından geçerek uzun bir yürüyüş yaptık. Kesinlikle muazzamdı; sonsuza dek uzanıyordu sanki.

Sébastien, tur rehberliği görevini ciddiye alarak "Burası, dünyadaki en büyük sanat müzesidir," dedi. Beni ikinci ve dokuzuncu bölgelerden çıkarırken yol üstündeki manzaraları gösterdi ve büyük bir tepenin eteklerinde yukarıyı işaret etti.

"Burası Sacré-Coeur," dedi. "Biliyor muydun?"

Bizans dönemine ait görünen parlak beyaz kubbeye bakıp başımı hayır manasında salladım. Onu duymuş ve fotoğraflarını görmüştüm tabii. Paris'in ziyaret edilmesi gereken en meşhur yerlerinden biri olduğunu da biliyordum. Ama hakkında tek bir şey öğrenmediğim için utanmıştım.

Birlikte yürürken "Yapımına 1800'lerde, Perslerle savaştan sonra başlandı ve Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra *la Premiere Guerre Mondiale* adını aldı," dedi Sébastien. "Château-Landon'dan getirilen taşlarla inşa edildi. Kilise hakkında en şaşırtıcı olansa, taşın sürekli *le calcium** açığa çıkarması, bu kelime dilinizde aynıdır tahminimce, dolayısıyla burası daima beyaz kalır."

Akşamüstü harikaydı. Montmartre'ın zirvesine çıkan fünikülere bindiğimizde Sébastien elimi tuttu, ben de elimi çekmedim. Avuç içleri yumuşacıktı ve parmakları, parmaklarıma geçerken hafif sertti. Kilisenin içini gördük, basamaklarında puslu şehri seyrederek şekerli krepler yedik, Musée de Montmartre ile Salvador Dalì müzesini ziyaret ettik, hatta bir sokak ressamı, Sébastien'm bölgenin turist merkezi dediği meydan Place du Tertre'da bir portremizi çizdi.

Karanlık çöktüğünde Sébastien beni Le Refuge des Fondues admda, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen ufak bir mekânda akşam yemeğine götürdü. Dar yemek salonunda yalnızca iki çok uzun masaya yer vardı, o yüzden tıklım tıklım restoranda herkes bir aradaydı. Yirmi dakika oturacak yer bekledikten sonra, Sébastien'la bana salonun arkası gösterildi, orada Fransız bir garson, diğer tarafa geçebilmem için masanın tepesine çıkmama yardım etti mecburen. Masaya ilkin ata biner gibi iki bacağım açık oturdum, yemek yerken bana gülen diğer insanların yanından süzüldüm ve diğer taraftaki sandalyeye geçtim. Oturur oturmaz bize küçük kadehlerde kir royal, onu bitirir bitirmez de kırmızı şarap getirildi, hem de biberonlarda!

Sébastien'ın bana uzattığı şişeyi inceleyip inanamayarak "Biberon mu?" diye sordum. Emziği bile vardı!

* Fr. "kalsiyum." (ç.n.)

Sesini gürültüden duyurmaya çalışarak "Burası Amerikalıların en sevdiği yer!" diye bağırdı.

Küçük bir zeytin, peynir küpleri, baharatlı patateslerle *saucisson** sucuk karnavalı, tekrar tekrar tazelenen şarap ve yediğim en büyük fondü üstüne konuşup güldük. Aramızda duran dev sarı kaptaki yumuşacık beyaz peynir hiç katılaşmadı ve garsonumuz, ekmek sepetimizi habire dolduruyor gibiydi. Tam da daha fazla yiyemem diye düşünürken garson, tatlıyla –oyulmuş yarım limonlarda dondurulmuş limon şerbeti– Sébastien'm ısmarladığı iki küçük kadeh Alsas tatlı beyaz şarabını getirdi.

Restorandan çıkıp dolambaçlı, arnavutkaldırımlı Rue des Trois Fréres'de taksi durağı bulabilmek için anacaddeye doğru yürürken "Ne mükemmel bir gün!" diye haykırdım.

"Güzel zaman geçirdiğine sevindim," diye karşılık verdi Sébastien. Uzanıp nazikçe yanağıma dokundu. Başım fır fır dönüyordu, belki onun dokunuşundan, belki şaraptan. Ne olursa olsun, beni öpmek için eğildiğinde harika hissettim.

Brett'le öpüştüğüm o yıllarda bunu mu kaçırıyormuşum? *Fransız öpücüğünün, adını bu adamlardan almasına şaşmamalı,* diye düşündüm. Dudakları yumuşaktı ve dili dudaklarımı hafifçe aralarken ve ağzımda gezinirken parmak uçlarımın zevkten kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Sébastien geri çekildiğinde "Limon tadı var sende," dedi.

"Sende de şarap tadı," dedim gülümseyerek, birkaç kere gözlerimi kırpıp dengemi geri kazanmaya çalıştım.

"Öyle güzelsin ki," dedi, sesi yumuşaktı.

Kızarıyordum. "Teşekkür ederim." Bunu bana birinin en son ne zaman söylediğini hatırlayamadım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Her şeyi sorabilirsin," diye yanıtladı Sébastien çekici bir gülümsemeyle. Parmağını burun kemerimde yavaşça gez-

* Fr. "zara sarılmış." (ç.n.)

dirdi, dudaklarımın kavisinde durdu. Tüylerim diken diken olurken tüm vücudum canlandı.

"Bugün kafede seni benimle konuşturan şey neydi?" diye sordum. "Kitabını okumayı bırakıp gününü benimle geçirten şey?"

Sébastien yüzümü bir an inceledi. "Kaybolmuş görünüyordun," dedi. "Ve," eklemek için acele etti, "çok güzeldin. Günü birlikte geçirmeyi teklif etmesem aptallık olurdu."

Sözcükler kulağa biraz prova edilmiş gibi gelse de beni etkiledi. Gülümsemekten kendimi alamıyordum. Bana uzun zamandır böyle romantik şeyler söyleyen kimse olmamıştı.

Otuz dakika sonra, gözlerimin içine bakan Sébastien'la, Poppy'nin binasının önünde duruyorduk.

"İçeri gelebilir miyim?" diye sorup saçımı yüzümden arkaya hafifçe attı.

"Ev arkadaşım içeride," dedim özür dileyen bir sesle. "Gerçekten küçük bir yer."

"Bu gecelik kalamaz mıyım?" diye sordu Sébastien. Soru beni ürküttü. Gün boyu mükemmel bir centilmen olmuştu ve yaptığı hamleler, yürürken elimi tutmak ve yemekten sonra beni öpmekten ibaretti.

"Şey, hayır," diye kekeledim. "Yani, gerçekten yer yok."

Afallayarak "Ama sen Amerikalısın," dedi.

Benim ifadem de eşit ölçüde şaşkındı. Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. "Bunun ne önemi var?"

"Amerikalı kızlar genelde geceyi birlikte geçirmek ister."

Kaşlarımı çattım. "Ne ima ediyorsun?"

Geri çekildi. "Hiçbir şey, hiçbir şey," dedi alelacele. "Belki başka bir gün, ne dersin? Ev arkadaşın dışarıdayken?" Yaklaşıp parmağını hafifçe alt dudağımda gezdirdi.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Şey, belki." Ne de olsa, Sébastien şu an biraz ısrarcı davransa da öpücük harikaydı.

"Bana telefon numaranı verir misin o halde?" diye sordu.

Numaramı ona neredeyse veriyordum. Ama sonra durakladım. Nihayetinde, Sébastien'la ne olmasını bekliyordum ki? Güzel bir gün geçirmiştik ama ilişki aramıyordum, değil mi? Poppy'nin sözlerini aklımda tutmaya çalıştım. Bir erkekle, onu anında hayallerimin erkeğine dönüştürmeden de *pekâlâ* çıkılabilirdi.

"Neden sen bana numaranı vermiyorsun?" diye sordum. Afalladı ama kabullenerek cep telefonu numarasını bir kâğıt parçasına yazıverdi.

"Arayacak mısın?" diye sordu kararsızca. "Umarım ararsın."

"Belki," dedim. Biraz zalimce oldu. Fakat aynı zamanda, bu lakayt yanıt beni ani bir güçle doldurdu. Belki de bu gece, karnımda kelebekler uçuşmadan, adamın *beni* arayıp aramayacağını merak etmeksizin yatacağımı bilmek hoştu.

"Günü seninle geçirmek zevkti, Emma," dedi Sébastien resmi bir şekilde. Eğilip beni yine öptü, bu seferki uzun, oyalanan, inceleyen bir öpücük. Bunun fikrimi değiştirme amaçlı olduğunu biliyordum. Dizlerimi titretip önceki reddime rağmen Sébastien'ı davet ettirme amaçlı olduğunu da. Öyle yapmama ramak kalmıştı.

Ne de olsa, mükemmel Fransız öpücüğüydü.

Ama muhtemelen hiçbir anlamı yoktu.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Dokuz

Poppy, ertesi sabah beni keyifle inceleyerek "Ah, yani Sébastien'la tanıştın?" dedi.

Poppy'nin tepkisine şaşırdım. Ben vardığımda yatmıştı ve ertesi sabah kalkıp ona önceki günkü beklenmedik flörtümü anlatmak için sabırsızlanıyordum. Belki de bu Fransız erkeklerinin potansiyeli konusunda haklıdır, diye düşündüm.

"Ne?" diye sordum. "Onu tanıyor musun? İmkânsız bu." Milyonluk şehirde rastgele karşılaştığım birini nasıl tanıyabilirdi?

"Dur tahmin edeyim," dedi kuru kuru. "Uzun boylu, gözlüklüydü. Yalnız oturuyordu. Bir roman okuyordu. Her hafta farklı bir kafeye gittiğini söyledi."

Bakakaldım. Poppy müneccim miydi? "Evet," dedim. "Ama nasıl..."

"Onunla Paris'teki ikinci haftamda tanıştım," dedi, Poppy'nin ağzının sol köşesi yukarı doğru kıvrılarak açıkça önlemeye çalıştığı bir gülümsemeye dönüşüyordu. "Notre Dame yakınlarında yürüyordum ve yağmur yağmaya başladı, o yüzden Café Margot'ya daldım. Sébastien orada bir Gérard de Nerval kitabı okuyordu. Benim İngiliz olduğumu fark eder etmez yanıma geldi.

"Ne?" Ağzım kurudu.

"Amerikalı arkadaşım Lauren'a anlatana kadar, Sébastien'ın bunu hep yaptığını anlamamıştım," dedi Poppy. "Tam olarak aynısını ona da yapmış. Onunla şarap içmiş, yemek yemiş, onu bir Montmartre turuna çıkarmış, yukarıdaki harika fondü mekânında sarhoş etmiş. Sana olan da bu muydu?"

"Evet," dedim hayretler içinde.

"Doğru. Bana da. Sonra sana eve kadar eşlik edip içeri girebilir miyim diye sordu mu?" Poppy hikâyeyi benim için tamamladı.

Ağzım açık kalakaldım ve başımla evet dedim.

"Ee, sen en azından hayır diyecek kadar akıllıymışsın," dedi. "Ben o kadar akıllı değildim. Sonunda geceyi benimle geçirdi."

"Şaka ediyorsun," dedim sıkıntılı sıkıntılı.

"Yo, şaka değil." Poppy sırıttı. "Hiçbir şey olmadı. Ama Lauren'a hikâyeyi anlatıp da aynısının onun da başına geldiğini öğrendiğimde ne kadar şapşal hissettiğimi düşün."

"Muhtemelen şu an hissettiğim kadar şapşal," diye mırıldandım.

"Öyle hissetme," dedi Poppy canlı canlı. "Oynadıkları oyun bu. Sana tam olarak nasıl kur yapacaklarını biliyorlar. Ama istediklerini alır almaz sıradaki fetihlerine geçiyorlar. Bu da benim fikrimi doğruluyor. Fazla bağlanmadan gemiden atlamalısın."

Biraz midem bulanıyordu. "Bütün Fransız erkekleri böyle midir?" diye sordum dehşetle.

Poppy güldü. "Hayır. Sébastien ender bir durum bence. Ama niçin onların söylediği tek kelimeye inanmamak gerektiğine harika bir örnek kendisi. Erkekler, ister Fransız, ister Amerikalı isterse İngiliz olsun sana ille de yalan söylemek isterler. Evrenseldir. En azından, *Farklı Diller, Aynı Erkekler*'in yazarı Janice Clark-Meyers'a göre öyle."

Ona bir an baktım. "Çok acı konuşuyorsun," dedim dikkatli bir şekilde. "Darren seni gerçekten incitmiş olmalı."

Poppy gözlerini kaçırdı. "Hayır. Yalnızca gerçekçiyim."

Poppy pazar akşamı, içki içecek bir adamla tanışmak için dışarı çıktı, ben de zamanı iki dev bavulumu nihayet boşalta-

rak, kıyafetlerimi ufak gardırobuma asarak ve tişörtlerim, iç çamaşırlarımla geceliklerimi yatağımın altındaki küçük çekmecelere kaldırarak geçirdim.

Ayakkabılarımı yatağın altına mı koysam, yoksa kapı üstüne ayakkabı rafı mı alsam diye karar vermeye çalışıyordum ki telefonun çalmasıyla irkildim.

Telefonu açtığımda diğer hatta "Emma, seni özledim," dedi Brett'in tanıdık sesi. Afallayarak donakaldım. Onu en son yaklaşık beş hafta önce görmüştüm ve sesi bana çoktan yabancılaşmıştı. "Numarayı ablan verdi," diye ekledi. "Burada sensiz hiçbir şey eskisi gibi değil."

Telefona nefes verdim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir tür altıncı hisle, geçen gece ilk defa onu düşünmeden uyuduğumu mu sezmişti? Tam da onsuz yaşamaya alışıyordum.

"Emma? Orada mısın?"

Sesimin titremesini engellemeye çalışarak "Brett," dedim sonunda. "Niye aradın?"

"Çünkü seni özlüyorum," dedi, sesi kulağa yaralı geliyordu. "Sen beni özlemiyor musun?"

"Hayır," dedim. Öteki hatta sessizlik oldu ve suçlu hissettim; sırf Brett'in hislerini incittiğim için değil, bu bir yalan olduğu için de. Onu *öyle* özlüyordum ki. Fakat bunun yararı yoktu, değil mi?

"Sana söylememem gereken şeyler söyledim," dedi bir an sonra. "Aptallık ettim ve üzgünüm. Hepsi bir hataydı."

Sustum. Ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Amanda n'oldu?" diye sordum sonunda.

Sessizlik, ardından öteki hatta derin bir nefes alış.

"Bunu öğrendin mi?" diye sordu alçak sesle.

Yanıtlamakla uğraşmadım. Bunun yerine "Ne aşağılık bir herifsin," dedim.

"Ah, Emma, çok çok üzgünüm," dedi hızlıca, sözcükleri

birbirinin üstüne bine bine. "Emma. Lütfen. Beni duyuyor musun? Üzgünüm. Öğrendiğine de üzüldüm. Bir hataydı sadece. Büyük bir hata. Seni unutmaya çalışıyordum."

"İlginç bir yöntem," diye mırıldandım. "Eğer nişanlınla işler yürümezse onun en yakın arkadaşını becer?"

Brett iç geçirip devam etti. "Emma. Lütfen. Ne kadar üzgün olduğumu sana nasıl anlatırım bilmiyorum. Ama seni seviyorum. Seninle hâlâ evlenmek istiyorum. Sadece korktum, o kadar."

Beş hafta önce tam da duymak istediğim şeydi bu. Fakat şimdi, sözleri beni boşlukta bırakıp kafamı karıştırıyordu.

"Emma, eve dönecek misin?" diye sordu Brett. "Lütfen? Bana başka şans verecek misin?"

Oturma odasına gidip pencerenin karşısındaki divana oturdum. Dışarıda, birkaç metre ötede, Eiffel Kulesi bu şehirde daha keşfedeceğim her şeyin bir anımsatıcısı gibi görünüyordu.

Sonunda, hissettiğimden daha emin konuşmaya çalışarak "Hayır," dedim. "Bence şu an buraya aidim."

Karşı çıkma fırsatı olmadan telefonu kapattım.

Poppy ertesi sabah işte, toplantı masasının diğer tarafından bir koli kalemi almak için bana doğru eğilirken "Ee, hak etti bunu," dedi. Guillaume'un Londra lansmanının basın dosyasının kapak mizanpajı üstüne çalışmak için işe erken gelmiştik. Kullanılacak mükemmel fotoğrafı kararlaştıramamıştık; ben Guillaume'un gitarını tutup gülümsediği pozunu kullanmak istiyordum, Poppy ise kendine özgü seksi somurtkanlığı takındığı pozu istiyordu.

Kahvemden bir yudum alıp önümüze yaydığımız fotoğraf seçkisini incelerken "Emin misin?" diye sordum. "Yani, belki ne kadar büyük bir hata yaptığını fark etmesi zaman almıştır. Belki de *gerçekten* korkmuştur."

"Bu herifle üç yıldır beraberdin," diye tekrarladı Poppy. Fotoğrafların ikisini alıp ıskarta yığınımıza koydu. "Neredeyse bir yıldır da nişanlıydın. Sonra birden seni terk edip evden taşınmanı söyledi. Fikrini değiştirip değiştirmemesi umurumda değil. Hakikaten böyle bir adamla birlikte olmak ister misin?"

"Sanırım hayır," diye mırıldandım. Bir süre sessiz sessiz çalıştık.

Hazırdaki vazifeye zorla odaklanmaya çalıştım. Guillaume'un single'ı o gece radyolarda yayımlanacaktı, o yüzden bizim için büyük gün bugündü. *Guillaume'a odaklan*, dedim kendime. *Brett'e değil.*

Konuyu değiştirmeyi deneyerek hafifçe "Peki," dedim. "Galiba Gabriel, Guillaume'un geçen gece Buddha Bar'da başını belaya sokacağı konusunda yanıldı."

"Zırvaladığını söyledim," dedi Poppy.

"Haklıydın," dedim. "Ona inanmam ne aptallık."

"Aptallık değil," dedi Poppy. "Yalnızca saflık. Oysa bu muhabirlere güven olmaz."

"Eminim aynı şeyi onlar da bizim için söylüyorlardır," dedim.

Poppy sırıttı. "Evet ve kesinlikle haklılar."

Sonunda, Guillaume'un Küba tarzı, kollarını inanılmaz kaslarını gösterecek şekilde kıvrılmış askeri bir ceket giydiği fotoğrafında karar kıldık. Fotoğrafta, ısmarlama yapılmış, kız kardeşinden esinlenerek Lucie ismini taktığı Les Paul gitarını tutuyor ve fotoğraf makinesine, kendine özgü somurtkan bakışlarından birini atıyordu ki bu, kanı kaynayan bütün kadınları oracıkta eritmeye neredeyse yeterdi.

Matbaacıyı arayıp onlara çoktan verdiğimiz, onların da basıp haftanın sonunda hazır ettikleri basın paketinin mizanpajına fotoğrafı ekledikten sonra, Poppy "Tamamdır, Londra'daki öğlen yemeğine yetişmem gerek," dedi. "Akşa-

müstü tek başına idare edebilir misin? Seni oyalayacak şeyler var değil mi?"

Poppy'nin Londra'da, biri on beş geçe, İngiliz Müzik Basını Birliği'nin başkanıyla, son birkaç gününü hazırlanarak geçirdiği bir toplantısı vardı. Öğlen yemeğine Londra'daki tren istasyonunun hemen dışındaki restorana tam vaktinde varmak için Gare du Nord'dan kalkan on bir on üç Eurostar trenine binecekti. Akşam yemeğinde evde olmak için de üçten sonra yola çıksa yeterdi. Uluslararası iki başkent arasında böyle çabucak gidip gelmek hayret vericiydi.

"Tabii," dedim canlı canlı. Bir haftadır buradaydım ve endüstride sekiz yıl çalışmam sayesinde, bir halkla ilişkiler ofisinde kendimi nasıl idare edeceğimi kesinlikle biliyordum. Her şeyin ötesinde, Guillaume'un Londra lansmanı için heyecanlıydım. Çalıştığım en büyük projelerden biri olacaktı ve Poppy'yle çıkardığımız işten şimdiden gurur duyuyordum. O akşamüstü çok sayıda Amerikalı müzik muhabirini aramam gerekiyordu ve üç haftadan kısa sürede etkinliği düzenleyeceğimiz Londra oteliyle bazı şeyleri doğrulamam lazımdı.

Poppy, kalkıp mükemmel bir Kelly taklidi olan el çantasını kavrayarak "Tamam tatlım," dedi. "Bana şans dile. İhtiyacın olursa telefonum açık olacak."

Otuz dakika sonra, beş medya araması yapmıştım, hepsi de iyi geçmişti. *Rolling Stone*'un Londra'daki bir muhabiriyle yaptığım sohbetten özellikle memnun kaldım, kadın bana şölende olacağına söz vermişti.

"Guillaume Riche çok çekici görünüyor!" diye haykırmıştı. " 'Işık Şehri' single'ının bana yolladığın ön nüshası da harika. Ellerinizde gerçek bir yıldız var!"

Telefon konuşması bende sıcak bir coşku bırakmıştı, tam da bunun tadını çıkarıyordum ki telefonum yeniden çaldı. Beni geri aramaları için mesaj bıraktığım İngiliz gazeteciler-

den biridir diye düşünerek telefonu neşeyle açtım: "Emma Sullivan, Millar Halkla İlişkiler!"

Hattın diğer ucundaki kalın ses, Fransızca bir sürü laf etti.

Kelime selini bölüp çabucak "Üzgünüm," dedim. Dili anlayamasam da adamın kızgın olduğu belliydi. "*Je ne parle pas français.*"

Bunu söyleınekten acayip bıkmaya başlamıştım.

Ses, yoğun aksanlı bir İngilizceyle "O da kim?" diye sordu. "Poppy nerede?"

"Poppy bir toplantıya gitti," dedim. "Ben, onun iş arkadaşı Emma. Guillaume Riche'in İngilizce lansmanında çalışıyorum ben de. Yardımcı olabilir miyim?"

Diğer tarafta tam bir sessizlik oldu.

"Evet," dedi adam nihayet. "Emma, acele etmelisin. Ben Guillaume'un menajeri Raf. Dijon'dayım, o yüzden bana sen yardım edeceksin."

"Nasıl bir yardım?"

"Guillaume demin beni aradı," dedi Raf hızla. "Emma, geçen gece Eiffel Kulesi'nin ikinci katında, asansörlerin yakınındaki bir soğutma deposunda nasılsa uyuyakalmış."

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Maalesef doğru," dedi Raf. "Sabah temizlik personeli onu bulmuş, tahmin edersin ki başı büyük belada."

İnledim. "Daha beteri olabilir mi?" dedim tumturaklı bir şekilde. Ama sorumun o kadar da tumturaklı olmadığı ortaya çıktı.

Raf biraz daha duraksadı.

İç geçirerek "Ee, evet, olabilir," dedi. "Bahsetmeyi unuttuğum bir şey daha var. Birlikte olduğu genç hanım, Guillaume uyurken kıyafetlerini çalmanın eğlenceli olduğunu düşünmüş anlaşılan. Yani, personel onu depoda bulduğunda üstünde sırf slip külot varmış."

"Ne?"

"*Mais oui.*"

Telaşa kapılarak "Şimdi nerede?" diye sordum.

Raf, sesi bitkin halde "Eiffel Kulesi'ndeki güvenlik ofisinde ifadesi alınıyor," dedi. "Ama dışarıda bir dolu basın mensubu var; bir haftadır Guillaume'a rahatsızlık verenlerle hemen hemen aynı muhabirler. Oraya gidip hasar kontrolü yapman gerekecek."

Raf bana Guillaume'un cep telefonunu okuyup kulenin güvenlik müdürünün, onunla konuşması için bir basın temsilcisine çoktan izin verdiğini söyledi. Kuleye varır varmaz Guillaume'u arayacaktım ve güvenlik görevlileri bana eşlik edecekti.

"Emma, bütün bunların arasında iyi bir haber de var," diye ekledi Raf sonunda. "Güvenlik görevlileri polisi aramamış. Guillaume'u tanıyorlar ve bunu gizli olarak halletmeyi tercih ediyorlar. O yüzden, olayı çözümlemek için fırsat vardır belki."

"Tamam," dedim. "Teşekkürler."

Telefonu kapatıp başımı masaya bir süre hafif hafif vurdum. Yo, bu olamazdı.

Poppy'nin cep telefonu numarasını tuşladım ama yanıt gelmedi. Yeniden denedim. Hâlâ ses yoktu. Ona durumu açıklayan telaşlı bir mesaj bıraktım. Sonra Véronique'in numarasını tuşladım. Eminim o ya da şirket içindeki halkla ilişkiler temsilcilerinden biri, bu durumla nasıl başa çıkılacağını biliyordu.

Raf'la konuşmamızı aktardıktan sonra, Véronique "Pekâlâ, belli ki bunun icabına senin bakman gerek," dedi sakin bir şekilde. Fransızlar niye hiç telaşa kapılmıyorlardı acaba?

"Ben mi?" Heyecandan aklımın çıkmasına engel olmaya çalıştım. "Ama Poppy'ye ulaşamıyorum!"

"Yanılmıyorsam," diye yanıtladı Véronique, sesi soğuk, "Guillaume'un halkla ilişkiler ekibinin bir üyesi olarak maaş

alıyorsun. O yüzden Poppy'yle işinizi kaybetmek istemiyorsanız sana Eiffel Kulesi'ne bir koşu gidip bu küçük sorunu, dışarı sızmadan önce çözmeni öneririm. Yoksa daha güvenilir başka bir halkla ilişkiler şirketi mi tutmalıyım?"

Orada dehşet içinde bir süre oturduktan sonra bir yanıt geveleyip ofisten dışarı fırladım.

On beş dakika sonra, Poppy beni aradığında telefona "Ah, sevgili Emma, orada olamadığım için çok üzgünüm," diye fısıldadı. Eiffel Kulesi yolundaydım ve bir taksinin arkasında soğuk ter döküyordum. "Trene bindim bile. İstasyondan ayrıldık."

Dişlerimi sıkarak "Anlıyorum," dedim. "Ama ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi fısıltıyla. "Yalan söylemek?"

"Ya tabii." Başımı sağa sola salladım. "Bu gidişle epey pratik kazanacağım desene?"

"Bak, işim biter bitmez seni arayacağım," dedi Poppy. "Seni bununla tek başına bıraktığım için kusura bakma."

Taksi şoföründen Rue de Rivoli'de bulunan, yolumuzun üstündeki Celio mağazasında durmasını istedim. Taksi dışarıda beklerken içeri dalıp Guillaume'a bir tişört, bol cepli pantolon ve bir çift sandalet aldım. Bedenini tahminen seçtim, kıyafetler tam uymasa bile güvenlik görevlileri onu dışarıya çıkarırken bir şeyler giymeye lütfederdi herhalde.

On dakika sonra, taksi Eiffel Kulesi'nin önünde durdu.

Şoför, gülümseyerek arkasını dönüp "Seveceksin!" dedi. Anlaşılan beni tasasız bir turistle karıştırmıştı. "Paris'teki en iyi turistik yer burasıdır. En tepeye çıkmalısın."

"Hı hım," diyerek ücretini titreyen ellerle saydım. Alnım boncuk boncuk terliyordu.

"Ah, hayır, tedirgin olma!" diye bağırdı. "Terleme yaptığını görüyorum." *Ter döktüğünü* demek istedi herhalde. "Ama endişelenme," deyip cesaretlendirdi. Parmaklıklar var. Tamamen güvenli."

"*Merci beaucoup*," diye geveleyip şoförün eline bir avuç kâğıt para tutuşturdum. "Üstü kalsın."

Kapıyı hızla kapatıp avludan girişe koşmaya başlarken taksi şoförü arkamdan "Derin nefes alman yeterli, iyi hissedeceksin *mademoiselle*!" diye bağırdı. "Telaşlanacak hiçbir şey yok!"

Maalesef, kuleye ulaşmadan önce, batı ayağının yakınında toplanmış gazeteci güruhunu geçmem gerekiyordu. Sıvışmaya çalışırken beni bir tek Gabriel fark etti.

"Emma," diye seslendi. Onun sesinden dikkat kesilen diğer muhabirler de yüzlerini bana çevirdi. Birden, yanıtlayabileceğimden çok daha hızlı bir soru yağmurunun tam ortasında kaldım.

"Guillaume Riche'in Eiffel Kulesi'nde gözaltında olduğu doğru mu?"

"Sarhoş muydu?"

"Hapse girecek mi?"

"Bu, albüm lansmanını erteleyecek mi?"

"KMG'nin resmi bir açıklaması var mı?"

"Hayır," diye mırıldanarak onları aşmaya çalıştım.

"Peki ya gece boyu kulede mahsur kaldığı iddiası?" Gabriel'in tuhaf biçimde Amerikalıya benzeyen sesi, diğer sesleri bastırdı. "Bunu inkâr mı ediyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Kalabalığı itip kakarken kımıldayacak neredeyse hiç yer yoktu. Güvenlik görevlilerine kim olduğumu hızlıca açıkladım, şükür ki içlerinden biri anlayacak kadar İngilizce biliyordu. Telsizle birine haber verdi ve bir dakika içinde, istemeye istemeye yol gösterip beni güney ayağa yönlendirdi.

Ben, telaşa kapılmamaya çalışarak adım adım uzaklaşırken Gabriel arkamdan "Ya çıplak olduğu iddiası?" diye bağırdı.

"Doğru değil." Durup Gabriel'e dik dik baktım. Kendini ne sanıyordu ki?

"Peki, hiçbir şey olmuyorsa burada n'apıyorsun?" diye sordu Gabriel küstahça. Koyu yeşil gözleri, ince çerçeveli gözlüğünün ardında muzafferane bir şekilde ışıldadı. Bana sırıttı ve kendini bir kaşık suda boğduracak kadar asabımı bozsa da, gamzelerinin bir o kadar çekici olduğunu fark edince hayal kırıklığına uğradım. Bu benim için talihsiz bir durumdu çünkü Gabriel Francoeur'den sahiden nefret etmek istiyordum.

Hızlı düşünerek "Ee... İki hafta sonra lansman partisi yapılacak yeni albümü *Riche*'in tanıtımıyla ilgili bir şey yapıyoruz," dedim. Gabriel'e, ardından diğer muhabirlere baktım. "Yine yanlış bilgilendirildiğiniz için üzgünüm. Ama umarım albümün çıkmasını benim kadar sabırsızlıkla bekliyorsunuzdur."

Bunları söyleyip uzun adımlarla girişe yürüdüm.

Gabriel'in arkamdan "Eğer bir sorun yoksa," diye bağırdığını duyabiliyordum, "işin bitince Guillaume'u bizimle konuşması için dışarı çıkar!"

Onu duymazlıktan gelip boğazımdaki yumruyu yutkunmaya çalıştım. Celio poşetini daha sıkı kavradım. Gözaltındaysa onu medya güruhunun önüne nasıl çıkarabilirdim? Güvenlik görevlilerini Guillaume'u tutuklamamaya nasıl ikna edecektim, hiçbir fikrim yoktu.

Güvenlik şefiyle kulenin dışında kısa bir görüşmeden sonra, güvenlik görevlileri asansörle altı metre yukarıya, ilk kata eşlik ettiler bana. Yıllardan sonra ilk defa, dünyadaki en sevdiğim binalardan birinin yine içinde bulunduğuma şaşıracak zamanım yoktu. Geçen hafta Hôtel Jeremie'dekinden

çok daha çılgın olması muhtemel olay yerine doğru hızla çıkarken kulenin girift, çaprazlama kesişen demir iskeletine dikkat etmedim bile.

Güvenlik görevlisi, beni birinci katta bir dizi koridordan geçirip Eiffel Kulesi'nin postanesinin arkasındaki küçük bir ofise götürdü, orada Guillaume'u gözaltında tutan iki güvenlik görevlisine tanıtıldım.

"Guillaume nerede?" diye sordum temkinli bir şekilde. Güvenlik görevlilerinden biri zorla gülümseyerek arkadaki kapalı kapıyı eliyle gösterdi.

"*Bonne chance, mademoiselle*," dedi. İyi şanslar hanımefendi.

Güvenlik görevlisi benim için kapıyı açtı ve bir an orada gözlerimi dikip kalakaldım.

Küçük, hemen hemen boş odada Guillaume, plastik bir sandalyede, belinde kalm beyaz bir şerit bulunan kırmızı, solmuş bir Hanes slip külotla çıplak oturuyordu. Lakayt halde bacak bacak üstüne atmıştı, *Las Vegas'ta Korku ve Nefret*'in yıpranmış bir kopyasını okuyordu. Sanki durum daha garip olabilirmiş gibi, bir de siyah silindir şapka takmıştı. Sandalyeye beyaz uçlu siyah bir baston dayalıydı.

"*Allons-y*," dedi görevli. Haydi gidelim. Yutkunup içeri adım attım. Görevli, kapıyı arkamdan tam manasıyla güm diye çarptı ve Guillaume başını kaldırdı. Beni anımsamaya çalışırcasına bir süre baktı, sonra birkaç kere gözlerini kırpıştırıp gülümsedi.

Adeta Eiffel Kulesi'nde bir güvenlik hücresine değil de evinin teras katma uğramışım gibi, "Ah, *bonjour* Emma!" dedi cıvıl cıvıl. Kitabını hemen kapatıp masaya koydu. "Bu sabah güzel görünüyorsun."

Kızarma dürtümü kontrol etmeye çalıştım, bir de Guillaume'un neredeyse çıplak olan vücudunu seyretme dürtümü. "Guillaume, ne yapıyorsun Tanrı aşkına?"

"Benim hatam değildi Emma," diyerek kayıtsızca omuz silkti. Silindir şapkasını bana hafifçe eğip tembel tembel ayağa kalktı. Birkaç kere gözlerimi kırpıp başka tarafa baktım. Neticede, gördüğüm en hoş vücuda sahip olmasının konumuzla bir alakası yoktu, değil mi?

"Eminim tamamen masumsundur yine," dedim kuru kuru. Celio poşetini ona uzattım. Hâlâ onu çok yakından süzmemeye çalışarak "Lütfen giyin Guillaume," dedim.

Bir an bana baktı, ardmdan poşeti elimden aldı. İçine göz attı ve yüzü aydınlandı. "Emma!" diye bağırdı. "Bana kıyafet almışsın! Ne hoş! Bense sana hiçbir şey almadım! Ne kabayım!"

Ona yine göz attım. Mutlu mutlu gülümsüyordu, sanki şu anki durumda hiçbir terslik yoktu.

"Evet, gerçek bir meleğim," diye mırıldandım. Onu baştan ayağa süzdüm. "Bu arada, tam olarak ne yapıyordun?"

Guillaume bana ifadesizce baktı. "Bir dans numarası yapıyordum Emma," dedi.

"Bir *dans* numarası mı?"

Başıyla onayladı. "Görmek ister misin?"

"Pek değil," dedim.

Guillaume gülümseyip başını iki yana salladı. "Ah Emma, senin macera duygun nerede?"

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Senin kıyafetlerin nerede?"

Beni duymazlıktan geldi. "Fred Astaire gibi olmak nasılmış görmek istedim o kadar. Sen Amerikalısın. Bunu takdir edersin, değil mi?"

Bunu söyleyip poşet dolusu kıyafeti yere bıraktı ve bastonu aldı.

"Guillaume..."

Bir elini kaldırdı. "Artistik süreci bölme Emma."

Gözlerini kapattı, nefes alıp verdi ve "Zen," diye fısıldadı. Sonra, üstünde sadece kırmızı slip külot ve silindir şapkayla çıplak topuklarını yere vura vura küçük bir dansa başladı.

Guillaume, bastonunu heybetle savurarak *"Tuzu kuruları gördün mü?"** diye gür, yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

Ben dehşet içinde bakarken Guillaume küçük hücrede, bir ileri bir geri giderek, bastonunu sallayarak, şapkasını eğerek, bacaklarını tekmeleyerek etrafımda dans etti, sonunda *"Ritz'de konser vermek!"* diyerek bitirdi.

Guillaume şarkıyı dizlerinin üstünde, bir elinde silindir şapka, diğer elinde bastonla noktaladığında kısa bir sessizlik oldu. Bana umutla baktı, alkışlamam gerektiğini sezdim.

Bunun yerine, başımı kınayarak salladım. "Sen cidden aklını oynatmışsın," dedim.

Guillaume, şapkasıyla bastonunu keyifsizce yere bırakarak somurttu. "Ya Emma, alt tarafı biraz eğleniyordum."

Bir an gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Tamam Guillaume, mükemmel," dedim. "Şaka bir yana, üstüne şunları giyip durumun icabına bakmama izin verir misin? Yoksa bir dahaki performansını bölge hapishanesinde gerçekleştireceksin."

Guillaume darılarak "Senden bana katılmanı isteyecektim," dedi. "Benimle 'Cheek to Cheek'te** dans etmen harika olurdu. En sevdiğim Astaire numarası, anlarsın ya."

"Belki başka bir zaman," dedim. "Şimdi lütfen, giyin!"

Guillaume biraz hayal kırıklığına uğradı ama Celio poşetini alıp tişörtü çıkararak omuz silkti. Tişörtü başından geçirirken "Nasıl istersen Emma," dedi üzgün üzgün. Gereğinden biraz fazla oyalandım (haydi ama dünyanın en yakışıklı adamını her gün iç çamaşırlarıyla görmezsiniz ya?), sonra ana ofise geri dönüp kimin yetkili olduğunu sordum. Eiffel Ku-

* Fred Astaire'in "Puttin' on the Ritz" şarkısının ilk dizesi. (ç.n.)
** İng. "Yanak Yanağa". (ç.n.)

lesi güvenlik şefi, oturmamı rica edip odada dikilen diğer iki güvenlik görevlisini çağırdı.

Kendimi tanıtıp Fransızca yeterliliğim olmadığından dolayı özür dileyerek "Bu durum için çok üzgünüm," dedim. "Neler oldu?"

Güvenlik şefi çat pat bir İngilizceyle, sabah vardiyasına henüz başlamış bir güvenlik görevlisinin, neredeyse çırılçıplak Guillaume'u nasıl kulenin güney ayağının yakınındaki bir odada derin uykuda bulduğunu anlattı. 2001 yılından beri kuledeki güvenlik sıkı olduğundan, içeri nasıl girebildiğine akıl sır erdirememişlerdi. Horuldayan Guillaume'u uyandırmak güvenlik görevlisinin epey vaktini almıştı; görevli, amirine haber verip şarkıcıya güvenlik ofisine kadar eşlik etmişti. İşte o zaman Guillaume, topuklarını vura vura dans etmişti.

Güvenlik görevlilerinden biri, başını kaşıyarak "Fred Astaire olduğunu söyleyip duruyordu," dedi. "Ve domatesler, domahtesler, patatesler, patahtesler hakkında bir şarkı* söylemeye başladı."

"İşte o zaman başıbozuğun teki olmadığını anladım," diye lafa karıştı güvenlik şefi. "Guillaume Riche'ti o! Fransa'nın en ünlülerinden biri!"

İç geçirdim. "Evet. O yüzden böyle bir olay onun imajı için gerçekten sorun teşkil edebilir, anlarsınız ya."

Şef, iki yardımcısıyla bakıştı.

Başıyla onaylayıp tekrar bana bakarak "Ben de öyle düşündüm," dedi. Sesini alçalttı. "Bu yüzden... pazarlık yapmaya hazırız."

Ona boş boş baktım. "Pazarlık mı?"

Gözleri bir o yana bir bu yana hareket etti, sonra bende durdu. "*Oui*," dedi. "Biraz, nasıl dersiniz, değiş tokuş yapabiliriz? Ve bunun olduğunu unutabiliriz. Daha polise haber vermedik."

* Fred Astaire'in "Let's Call the Whole Thing Off" şarkısına atıf. (ç.n.)

Değiş tokuştan ne kastettiğini pek anlamayarak "Tamam," dedim yavaşça. "Ama polis bir şeyler olduğunu herhalde biliyordur, değil mi? Yani, dışarıda çok sayıda muhabir var."

"*Oui*," dedi güvenlik şefi. "Ama bütün bunların bir yanlış anlama olduğunu seve seve söyleriz. Guillaume Riche'in bizim iznimizle burada bulunduğunu."

"Bunu yapar mısınız?" diye sordum.

"*Oui*," dedi. "Eğer anlaşmaya varabilirsek." Ellerini ovalayıp bana göz kırptı.

"Ve eğer pantolonunu giymeye söz verirse," diye mırıldandı güvenlik görevlilerinden biri.

"Ve artık dans etmemeye," dedi diğer güvenlik görevlisi. Üç adam da başlarıyla kuvvetlice onayladı.

Birden jeton düştü.

İnanamayarak "Rüşvetten mi bahsediyorsunuz?" diye sordum.

Üç adam birbirine baktı.

"Rüşvet mi?" diye sordu güvenlik şefi. "Bu ne demek? Bu kelimeyi bilmiyorum."

Tamam, çok açık biçimde aptalı oynayacaktı. Derin nefes alıp başımla peki dedim. "Ne yapabilirim bakayım. Guillaume'la konuşmam gerek, olur mu? Bence bunu kesin çözümleyebiliriz."

Şef, hâlâ şaşkın, "*Oui mademoiselle*," dedi.

Bir dakika beklemelerini rica ettim. Guillaume'un kapısını çaldım. "Giyinik misin?"

"Çıplak olmamı mı istersin?" diye bağırdı. Gözlerimi devirip kapıyı açtım. Neyse ki tişörtüyle pantolonunu giyebilmişti. Sandaletlerden teki ayağındaydı; diğerini elinde tutmuş, evrenin anahtarıymış gibi inceliyordu. Sandalete huşuyla gözünü dikerek "Bunları bir araya getirebilmeleri hayret verici," dedi. Açıklanamaz şekilde, silindir şapkayı hâlâ takıyordu.

Başımı iki yana salladım. Bu herif cidden sorunluydu. "Guillaume, güvenlik görevlileri, seni buradan salıvermek için galiba rüşvet istiyorlar," dedim. Biraz midem bulandı. Çılgın müşterimi potansiyel olarak felaket bir durumdan kurtarmak için rüşvete başvurmak üzereydim. Böyle bir suç için Fransa'da cezaların ne olduğunu merak ettim. İç geçirdim. "Üstünde para var mı?"

Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar saçma bir soru diye düşündüm. Tabii ki olamazdı. Ben ona Celio'dan kıyafet getirene dek üstünde bir şey yoktu ki. Parasını nerede saklayabilirdi?

Fakat anlaşılan Guillaume Riche'i hafife almıştım.

Omzunu silkip "Tabii," diye yanıtladı. "İç çamaşırımda hep nakit taşırım."

"Taşır... taşır mısın?" Şaka mı ediyor, ciddi mi hiç fikrim yoktu.

"Tabii," dedi Guillaume. Pantolonunun önüne elini soktu, bir süre yokladı ve kalın bir kâğıt para tomarı çıkardı. Paraları kaldırarak "Biraz borç ister misin?" diye sordu tatlı tatlı. "Bir hatıra falan almak için?"

"Şey, hayır, hatıra almayacağım."

Guillaume omuz silkip tomarı bana fırlattı. Onu isteksizce, geceyi Guillaume'un slip külotunun içinde geçirdiğini düşünmeden yakaladım. Vahim zamanlarda her şey göze alınabilirdi ve önemli bir tarihi eserde kapana kısılmış çıplak, silindir şapkalı bir rock yıldızından sorumlu olmak vahim bir zaman değilse, başka ne olur bilmiyordum.

"Burada ne kadar var bilmiyorum." Omuz silkti. "Ne kadar istersen al. Fark etmez."

Guillaume dikkatini, güya ilgi çekici olan sandaletine çevirirken elimdeki kâğıt paralara baktım. Üstteki banknotun yüzlük olduğunu fark edince gözlerim irileşti. Çabucak kalanını da saydım.

Ona şaşkınlıkla bakarak bir an sonra, "Guillaume, iç çamaşırında iki bin sekiz yüz euro mu taşıyorsun?" diye sordum.

Omuzlarını kaldırdı. "Ne olmuş?" diye sordu. "Bir miktar paraya ne için ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

Olağandışı bir şey yokmuş gibi gülümsedi.

Başımı salladım. "Hım, tamam." Bu adamla ne yapacağımı bilemiyordum.

"*Gece gündüz, sen benim biriciğimsin!*" Guillaume aniden yine şarkıya ve dans etmeye başladı.

"Guillaume!" dedim sert sert.

Birden durdu. "Ne, Fred Astaire'i sevmiyor musun? 'Gece Gündüz'dü bu, en büyük hitlerinden biri."

Dişlerimi sıkarak "Hayır, Fred Astaire'yi severim," dedim. "Ama bu durumla başa çıkmak zorundayım. O yüzden, bir süre dans etmeyi bırakıp benimle konuşur musun?"

Guillaume omuz silkti. "Tamam."

"Harika." Derin bir nefes aldım. Banknotları kaldırarak "Bu parayı alabilir miyim?" diye sordum.

"Olur." Başıyla onaylayıp bana gülümsedi. "Nasıl istersen Emma. Bir hatıra da alabilirsin. Bugünü hatırlamak için."

"Bugünü hatırlamak isteyeceğimi sanmam," dedim kuru kuru.

Güvenlik ofisinin kapısını tıklatıp elimde banknot rulosuyla içeri girdim. Ruloyu kaldırdığımda üç güvenlik görevlisinin de gözleri büyüdü.

"Tamam, iki bin sekiz yüz euro var burada," dedim.

"*Mademoiselle*, bunu nereden buldunuz?" diye sordu güvenlik görevlilerinden biri.

"Bilmek istemezsiniz," dedim.

"*Mademoiselle*," dedi güvenlik şefi alçak sesle. "Bence yanlış anladınız. *Pot-de-vin* mi yapmaya çalışıyorsunuz?"

"Ne?" diye sordum. Kelimeleri zihnimde hızlıca çevirdim. "Bir kâse şarap mı?"

"Hayır, hayır," dedi sıkıntılı halde. "Bir deyimdir bu. Ee, birisine bir şeyi para vererek yaptırma anlamına gelir."

"Rüşvet mi?" diye sordum. Aynı şeyleri söyleyip duruyor gibiydik.

"O kelime nedir bilmem," dedi güvenlik görevlisi. "Ama Fransa'da, *mademoiselle*, bir yardım için para vermek *yasa dışıdır*."

Kızararak "Ah," dedim. "Bunu istediniz sandım."

Güvenlik şefi, başını iki yana şiddetle sallayarak "Hayır, hayır *mademoiselle*!" dedi. Paraya, yöneticilerinden daha iştahla bakan diğer iki adama göz attım. "Söz gelimi, bir iyiliğe başka bir iyilikle karşılık verilebileceğini kastettim."

"Bir iyilik mi?" dedim tereddütle. Geri zekâlı gibi hissederek banknot tomarını cebime sokuşturdum.

"*Oui*." Şef, önce diğer görevlilere, ardından bana baktı. "Guillaume Riche'in kızımla arkadaşlarına özel bir konser vermesi ayarlanabilir mi? Île-de-France'taki en iyi baba olurum."

"Benim kızıma da," dedi güvenlik görevlilerinden birisi. "O da özel bir konsere gitmek ister."

"Benim kızım yok ama kız arkadaşım, o da Guillaume Riche'i görmek ister."

Üçüne de kısa bir süre baktım.

"Tek istediğiniz Guillaume'un özel bir konser vermesi mi?" diye sordum.

"Evimde," dedi güvenlik şefi kısa ve öz. "Karım ona akşam yemeği bile yapar."

İç geçirip gözlerimi kapattım. "Galiba bu ayarlanabilir."

Yirmi dakika sonra, gönülsüz Guillaume'dan güvenlik görevlilerinin sevdiklerine özel bir gösteri yapacağı sözünü almamın ardından, Celio giyinmiş rock yıldızımla birlikte asansörle alt kata iniyordum.

Guillaume'un eline bir parça kâğıt tutuşturup "İşte," dedim. O, yıldız çarpması yaşayan güvenlik personeline imza dağıtırken ben de beş dakikada birtakım notlar alıvermiştim. "Medyaya bunları söyleyeceksin."

"Açıklamada bulunmak zorunda mıyım?" diye mızmızlandı. "Haydi Emma! Eve gidip yatmak istiyorum."

"Onu Eiffel Kulesi'nde çırılçıplak kalmadan önce düşünecektin," dedim.

Sırıtarak "Çıplak değildim," diye belirtti. "Slip külotum vardı. *Ve*," diye ekleyip gösterdi, "silindir şapkam."

"Tanıdığım en tuhaf insansın," diye mırıldandım. "Her neyse, benim çıkıp orada gerçeği anlatmamı istemiyorsan, bunu okumak zorundasın."

"Çok zorlusun Emma," dedi asık suratla. "Bunu biliyor muydun?"

İç geçirdim. "Şu silindir şapkayı da yok edebilir miyiz?"

Başını üzgün üzgün sallayıp şapkayı başından çıkararak bastonla birlikte bana uzattı.

Guillaume'u muhabir duvarının dışına yönelttim. Bizi fark ettikleri anda bağırmaya başladılar. Kalabalığın önünde, bize kuşkuyla bakan Gabriel'in kilitlenen gözlerini görmezden geldim.

"Guillaume'la bir açıklama yapacağız, akabinde hiçbir soruyu kabul etmeyeceğiz," dedim kararlı bir şekilde. Kalabalık biraz sessizleşti. "Her şey yanlış anlamadan ibaret. Guillaume 'Işık Şehri' müzik klibi için burada çekim yapacağı mekânları keşfediyordu yalnızca. Bir iletişim kopukluğu yaşandı, o yüzden onun yanında değildim. 'Işık Şehri,'" diye ekleyip reklam yemi attım. "Guillaume'un çıkış albümünün ilk single'ı. Aklınızı başınızdan alacağına eminim. Paris'te hayallerinin kadınıyla tanışan bir adamın hikâyesi, o yüzden burası video çekimi için fazlasıyla anlamlı. Tabii şarkı da tüm dünyadaki radyo kanallarında, bu gece ilk kez yayınlanacak.

"Şimdi," diye lafımı sonlandırdım, "Guillaume'un size söyleyecekleri var."

Guillaume bana şöyle bir baktı, sonra başını sağa sola sallayıp ona verdiğim kâğıt parçasına bakarak konuşmaya başladı.

"Geçen gece, 'Işık Şehri' videosunun mekânlarını keşfe çıkmışken Eiffel Kulesi'nde kazara kilitli kaldığımı üzülerek belirtiyorum," diye okudu yavaşça ve tane tane. Sözlerinin yazılı olduğu barizdi. Bir kenara sinip medyaya gizlice baktım. Bazı muhabirler şüphelenmiş görünüyordu (özellikle de ön sıradaki Bay Şüphe) ama hepsi dinliyor ve not alıyor gibiydi. "Aslı olmayan bir hikâye hakkında haber yapmaya gelmenizden dolayı çok kötü hissediyorum. Talihsiz bir kazaydı ve eminim, gelecek ay videoyu gördüğünüzde anlayacaksınız. İlginiz için teşekkür ederim."

"Çok teşekkürler," diye ekledim apar topar. "Sorularınızı lütfen ofisime yönlendirin."

Muhabirler, avazları çıktığı kadar soru sormaya başladılar ama duymazdan gelip Guillaume'u, kaldırımın yanında bekleyen siyah camlı limuzine doğru iteledim. İnmeden önce Poppy'yi arayıp bize bir limuzin çağırmasını istemiştim. Eurostar'daki rahat koltuğundan en azından bunu yapabilirdi.

Araba kaldırımdan uzaklaşıp Eiffel Kulesi arkamızda gözden kaybolmaya başlar başlamaz, Guillaume hayranlıkla "İyi iş çıkardın Emma!" dedi. Silindir şapkasını başına yeniden takmıştı ve bastonuyla oynuyordu.

Gözlerimi devirip başımı bıkkınlıkla salladım. "Guillaume, Eiffel Kulesi'nde kıyafetlerin olmadan ne yapıyordun ayıptır sorması?"

Şaşakaldı. "Anlarsın ya, en ufak fikrim bile yok," dedi alçak sesle. "Bir ara Buddha Bar'da tanıştığım bir kızla *manzana* içiyordum. Sonra hatırladığım şey, çırılçıplak halde, bir

güvenlik görevlisinin gözleri üstümde uyanmam. Epey utanç verici hani."

İrkilip "Buddha Bar'da mıydın?" diye sordum. Gabriel'in uyarısını tekrar düşündüm.

"*Oui*," dedi Guillaume. "Hayal meyal hatırlasam da."

"İnanılmazsın," diye geveledim.

"Teşekkür ederim!" dedi Guillaume neşeyle.

Ona dik dik baktım. "İltifat etmedim," dedim.

Sırıtıp şapkasını eğdi bana. "Biliyorum."

On

Poppy akşama doğru döndüğünde konu hakkındaki eksiklerini tamamladım, benden orada bulunup yardım edemediği için binlerce kez özür diledi.

"Önemli değil, Poppy," dedim. "Gerçekten." Ciddiydim de. Böyle bir durumu idare edebileceğimi bilmek, içimde bir şeyleri değiştirmişti. Belki de kendime yeterince güvenmiyordum, hiçbir şeyde.

O gece bütün haber kanalları Guillaume'un Eiffel Kulesi kazası hakkında haberler yayınladı ve onun medyaya seslenişinden kesitler gösterdi. Guillaume televizyonda daha yakışıklı görünüyordu, bu görüntüler dünyanın her neresinde yayınlanıyorsa oradaki kızların muhtemelen kendilerinden geçtiklerini ve Guillaume'un albümünü almak için para biriktirdiklerini biliyordum. Guillaume'un büyük bölümü İngilizce olacak albümü, yılın en beklenen albümlerinden, dedi bir sunucu. Guillaume'un yakışıklılığını gören kızlar, posterlerini duvarlarına yapıştırdılar bile, dedi başka bir sunucu. Üçüncü kanalm sunucusu Club d'Admireteurs de Guillaume Riche'in –Paris merkezli Guillaume Hayran Kulübü– Riche başkanıyla röportaj yaptı.

İnanamayarak "Bir *hayran kulübü* mü var?" diye sordum.

"Son sayıma göre, dünyada üç yüz kırk bir hayran kulübü var," dedi Poppy tatlılıkla. "Sibirya'da, televizyon yayını olmayan uzak bir kasabada bile var. Akıl almaz bir şey."

O gece Poppy'yle, Fransız süpermarket zinciri Champion'dan aldığımız hazır yemekleri ısıtıp yerken "Işık Şehri"ni, radyoda ilk defa dinledik. Ciyaklayıp yerlerimizden sıçradık.

Poppy, hop hop zıplayarak "Sahiden radyoda!" diye bağırdı.

"Harika!"

O gece bunu kutlamak için dışarı çıkıp Long Hop'a gittik ve Eiffel Kulesi'ndeki hızlı kurtarışımın şerefine, Poppy barın arkasından kokteyllerimizle birlikte iki yakışıklı erkek getirdiğinde karşı çıkmadım. Poppy, açıkça seçtiği, kirli sarı saçlı, hafif çilli Alain'le flört etmek için barın başka bir köşesinde çabucak kayboldu. Bu da beni, uzun boylu, gür koyu kumral saçlı, gözlüklü ve hafif eğri burunlu Christian'la bıraktı. Christian hoş ve kibardı, hem de harika İngilizce konuşuyordu. O gece eve döndüğümüzde Poppy beni, o hafta daha sonra hep beraber buluşmaya ikna etti.

Ertesi sabah, Poppy'nin kayıtlı olduğu e-kupür servisi, son yirmi dört saat içinde "Guillaume Riche" ismi için 219 yeni kayıt buldu; *The New York Times* bile, asılsız bir tüyonun, basını "yükselen rock yıldızı ve uluslararası playboy Guillaume Riche"in Eiffel Kulesi'nde çırılçıplak mahsur kaldığına inandırmasıyla sonuçlanan "yanlış anlaşılma"ya beş paragraf ayırmıştı.

Güvenlik şefinin "O haber asılsızdı," dediği alıntılanmıştı. Guillaume ve prodüksiyon şirketi yeni videoları için bir gezinti yapabilsinler diye kuleyi açtık."

Yazının devamında, Guillaume'un henüz çıkan single'ının Amerika'yla Avrupa'daki radyo dalgalarını kızıştırdığı ve "Coldplay ve Jack Johnson'ın buluştuğu tarzı"nın (basın bültenimden bir alıntı!) tutulacağından bahsediliyordu.

Bir gazetede Ryan Seacrest'in "Yeni bomba o olacak," dediği yazıyordu.

Tüm bu başarıdan hâlâ havalarda uçuyordum ki Gabriel Francoeur arayıp hevesimi kursağımda bıraktı.

"Selam Emma, seni yakaladığıma sevindim," dedi yanıtladığımda. "UPP'den Gabe Francoeur."

Yüzümdeki gülümseme kayboldu. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Büyük bir şey değil," dedi. "Guillaume'la, ee, son zamanlardaki tuhaf davranışları hakkında bir röportaj ayarlayabilecek misin diye soracaktım o kadar."

"Davranışlarında tuhaflık yok," dedim hemen, sesimin gerginliğine illet oldum. "Neyi kastettiğini anlamadım."

"Ah." Gabriel eğlenmiş gibiydi. "Doğru. Anlamadığına eminim. Ama ne olursa olsun, onun sadece birkaç dakikasına ihtiyacım var. Katılıp yorum yapmak istersen senin zamanına da tabii."

"Maalesef imkânsız," dedim. "Programı şu an oldukça dolu."

"Gerçekten mi?" diye sordu Gabriel. "Gülünç çünkü şu sırada dairesindeki divanda oturmuş, çizgi film seyrettiğini biliyorum. Meşgul *görünmüyor*."

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Ensem telaştan karmcalanmaya başladı. "Onu *gözetliyor* musun?"

Gabriel güldü. "Yo Emma! Tabii ki hayır. Ama iyi bir muhabir kaynaklarını asla afişe etmez. Peki, ne diyorsun? Bir röportaja?"

"Hayır, hakikaten, şu aralar röportaj vermiyoruz."

Abartılı abartılı iç geçirdi. "Tamam o zaman," dedi kayıtsızca. "Guillaume'un nahoş olaylara nasıl bulaştığı, halkla ilişkiler ekibinin onu nasıl kurtarmaya uğraştığı hikâyesi üstünde çalışıyordum, o zaman bununla devam etmek durumundayım."

"Bay Francoeur, temin ederim ki bu doğru değil!"

"Bana Gabe desen de olur," diye belirtti. "Bütün Amerikalı arkadaşlarım öyle der. Emma, randevuyu kapamazsam başka seçeneğim kalmaz, değil mi?"

"Şantaj mı bu?"

"Yaratıcı pazarlık diyelim," dedi Gabe. Duraksayıp ekledi: "Eminim yaratıcı pazarlık nedir *biliyorsundur*."

"Ne?"

"Eminim ne demek istediğimi de anlıyorsundur." Gabriel kendini beğenmiş bir halde konuşuyordu, aniden huzursuzlandım. Eiffel Kulesi rüşvetlerini biliyor muydu? Nasıl bilebilirdi? Ama hiç risk alamazdım.

Durakladım. "Bu haftanm sonunda, röportaj isteğinle ilgili sana döneceğim," dedim gergin gergin.

"Senden haber bekleyeceğim Emma."

Telefonu kapattığımda bana taktik üstünlüğü sağlandığını hissettim. Ve bundan zerre hoşlanmadım.

* * *

İş günlerinin geri kalanı, Gabe'in aramalarından gayretle sakmarak geçti. Her sabah ve akşamüstü, saat gibi aradı, ben de onu geri arayıp özür dileyen bir tanrım-üzgünümseni-yine-kaçırdım-ama-belki-yarın-irtibat-kurabiliriz mesajı bırakmak için hep en erken akşam sekizi bekledim. Bütün bu arama hilelerinin onu daha da sinirlendireceğinden endişelensem de şu ana kadar, sakınmak işe yarıyor gibiydi.

Bu arada, Poppy'yle Londra'daki basın şölenine hazırlanmak için fazla mesaiye kalıyorduk. Onaylanmış bir gazeteci listemiz vardı, resepsiyon ayrıntılarındaki bütün pürüzleri gidermiştik ve her şeyin tıkır tıkır işleyeceğine inanıyordum. Hepsinin ötesinde, Guillaume son zamanlarda önemli tarihi eserlerde yarı çıplak mahsur kalmamıştı.

Cuma günü Poppy ve ben, Alain ve Christian'la buluştuk. Bizi, semtimizin güneybatı Fransız mutfağında uzman restoran Thomieux'de yemeğe çıkardılar. Sonrasında, Poppy'nin en sevdiğim mekânlardan biri dediği Bar Dix'e gittik. Burası, daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu; küçüktü ve bir mağaraya oyulmuş gibi görünen iki katı vardı. Sonunda zemin katta ufak bir masada oturup iç-

tiğim en iyi sangriadan üç sürahi devirdik. Poppy ve ben hikâyeler anlattık, kollarını korumacı şekilde omuzlarımıza atmış Alain ile Christian güldüler ve eğilip iki yanağımıza sırayla öpücük kondurdular.

Akşamın sonunda taksimiz, iki Fransız erkeğini arkamızdan hasretle bakakalmış bırakarak kaldırım kenarından uzaklaşırken Poppy'ye döndüm, gülümsüyordu.

"Gördün mü?" diye sordu Poppy. "Onları arkada bırakmak iyi gelmedi mi?"

"Galiba..." diye karşılık verirken sesim gitgide alçaldı. Ama aslında, hiç iyi hissetmiyordum. Yeterince hoş erkeklere benziyorlardı. Onları geri çevirmek için gerçekten neden göremiyordum.

"Ah, endişelenmeyi bırak," dedi Poppy. "Sonunda aynısını sana yapacaklardı nasılsa. Sen erken davranmış oldun. *Züppe gibi Nasıl Flört Edilir* ne der bilirsin!"

O hafta sonu, Poppy ile birlikte birkaç kere dışarı çıktık, Place de la République'in yakınındaki bir diskoya ve Bar Dix'nin yakınındaki bir Latin Amerika barına gittik. İki gecede de, Poppy erkeklerle akıcı, hızlı bir Fransızcayla çılgınlar gibi flört ederken ben kızarıp bozararak kendimi İngilizce anlatmak için didindim.

Pazartesi gecesi Poppy'nin randevusu vardı, bense evde tek başıma kalıp Poppy'nin izlemem için ısrar ettiği Fransız filmi *Amélie*'yi seyredecektim. O yüzden, acelem de olmadığından, ofiste geç saate kadar çalışıp gelecek haftanın şölen röportaj programını bitirmeye karar verdim. Poppy, kapıdan bir parfüm bulutuyla birlikte uça uça çıktığında hâlâ Guillaume'la röportaj talep etmiş televizyon muhabirlerinin listesinin üstüne eğilmiş durumdaydım. Birden tepemde pes bir ses beni öyle ürküttü ki az kalsın koltuğumdan düşüyordum.

"Hâlâ burada olacağını tahmin ettim."

Dehşetle başımı kaldırıp Gabe Francoeur'ün bana gülümsediğini gördüm. O kadar sarsılmıştım ki hızla ayağa kalkarken bir kutu tükenmez kalemi yere saçtım.

"Affedersin," deyip yere dağılan kalemleri toplamak için eğildi. "Seni korkutmak istemedim."

"Şey, yo," dedim. "Korkutmadın. Ben sadece, şey, kimseyi beklemiyordum. İçeri nasıl girdin?"

"Kapı aralıktı," dedi. Gözlerimi devirdim. Poppy, randevusuna kör gözle giderken kapıyı tam kapatmamıştı herhalde. "Gerçi," diye ekledi Gabe, "kapıyı tıklatmalıydım. Özür dilerim."

"Evet, pekâlâ, neyse," diye söylendim.

Gabe doğrulup topladığı kalemleri bana uzattı. Kutuyu düzeltip kalemleri içine koyarak ona en kayıtsız ifademi takınmaya çalıştım.

Gabe, tek kaşını kaldırarak "Beni atlattığını görüyorum," dedi.

Yutkundum. "Şey, hayır," dedim. "Bunu nereden çıkardın?"

"Bilmem," dedi. "Belki de, kaç kere ararsam arayayım hiç ulaşılamamandan?"

"Meşguldüm," dedim savunmacı bir şekilde. "Hem, seni geri aradım."

"Evet, senin için şaşırtıcı olabilir ama genelde akşam sekizden sonra ofiste olmam," dedi neredeyse muzip muzip. "Tabii bunu biliyorsun, değil mi?"

Ona aldırmayıp koltuğuma tekrar oturdum. Elimle gönülsüzce Poppy'nin koltuğunu gösterdim, Gabe tam karşıma çekti. Koltuğa yerleşti. Sesimi amansız çıkarmaya çalışarak "Peki, ne istiyorsun?" diye sordum. "Yirmi defa aradığına göre, anlaşılan önemli bir şey var."

"Söylemiş olduğun tek kelimeye inanmadığımı belirtmek istedim, o kadar," dedi keyifle.

Gözlerim irileşti ve ona dik dik baktım. "Ne?"

"Guillaume hakkında. Sana inanmıyorum. Onun yaptıklarını örtbas ettiğini biliyorum."

Dilim dolaşıp sinirim kabararak "Ee, neye inanıp neye inanmadığım ilgi alanıma girmiyor," dedim. Beni kızdırdığının fazla belli olmamasını umdum.

Gabe gülümsedi. "Bunun farkındayım," dedi. "Ama UPP için Guillaume'un bir profili üstünde çalışıyorum. Bence Guillaume ABD'de bomba olacak. Gerçekten bomba. Yanlış anlama. Bence gerçekten hak ediyor. Oldukça yetenekli. Poppy'yle söylediklerinizi yemediğimi bilin, o kadar. Yalan söylediğinizi biliyorum."

Midem biraz bulandı. Ona bir süre dik dik baktım. "Bu mudur? Bana soru falan sormayacak mısın yani?"

Gabe omuz silkti. "Yok. Haberiniz olsun dedim." Ayağa kalkıp umursamazca ekledi: "Ah, bir de Guillaume'la o röportaja da ihtiyacım var."

"Ne, demin söylediklerinin üstüne sana bir röportaj ayarlamam mı gerek?"

Sırıttı. "Hayır. Demin söylediklerim *için* bana bir röportaj ayarlaman gerek."

Ona pis pis baktım.

"Onun tüm o deliliği konusunda haklı olsam bile, onun gibi bir rock yıldızı her şeyi çekici bir şekilde açıklayabilir, değil mi?" diye lafını sürdürdü Gabe, yüzünde aynı keyifli ifadeyle.

"Şey, ben..." diye karşılık vermeye kalktım ama sonra durup ağzımı sıkıca kapattım. Bir an bunu düşündüm. Kabullenmesi güçtü, ancak Gabe haklıydı. Belli ki bir hikâye elde edene kadar da pes etmeyecekti. Sonunda, tamamen kafayı üşütmüş müşterimi savunmak için zayıf bir çabayla "Deli değil," dedim.

"Ah, biliyorum." Gabe, başıyla onayladı. "Ama ilgiye bayılıyor. Son zamanlarda da fazla ileri gitti. Peki ya röportaj?"

Sonunda, dişlerimi sıkarak "İyi," dedim. "Gelecek hafta bir şey ayarlamaya çalışacağım."

Gabe, bir an düşünür gibi oldu. "Tamam," dedi sonunda.

"Tamam," diye tekrarladım. Adamın yok olmasını umarak koltuğumu döndürüp bilgisayarı karşıma aldım.

Maalesef, imayı anlamadı.

Sonunda gözlerimi devirip bilgisayarımı kapatarak sesli sesli konuştum: "Tamam, pekâlâ, ben gidiyorum, Gabe. Uğradığın için teşekkürler!"

"Zevkti," dedi neşeyle. "Seni evine bırakayım."

Ona öylece baktım. "Ne? Yo, Métro'ya binerim."

"Ah, hadi ama Emma," dedi. "Dışarısı adeta yüz derece. Hem de Celcius'tan bahsediyorum. Métro berbattır."

Omuz silktim. Neydi o, Jekyll ve Hyde mı? Bir saniye, kariyerimi yok etmeye çalışırken diğer bir saniye beni eve bırakmak? "İdare ederim," diye geveledim.

"Arabam klimalı," diyerek kaşını kaldırdı.

"Eminim yolunun üstünde değilimdir."

"Nerede oturuyorsun?"

Avenue Rapp ve Avenue de la Bourdonnais arasındaki küçük yan sokağı duymadığını düşünerek "Rue du Général-Camou," dedim.

Yine yanıldım.

"Ah, harika!" diye bağırdı. "Ben de yedinci caddede oturuyorum! Ne tesadüf. Benden sadece bir iki blok uzaktasın."

Ona ağzım açık bakakaldım. Mazeretleri tüketmiştim.

"Ee? Geliyor musun?" Araba anahtarlarını şıngırdatarak kapıya yöneldi.

Gabe'in tertemiz Peugot'sunun ön koltuğunda, kendimi Guillaume hakkında soru hücumuna hazırladım ama bunun yerine, hoşça muhabbet etti, nereli olduğumu, Paris'e niye geldiğimi ve hangi üniversiteye gittiğimi sordu.

Sözcükler ağzımdan dökülür dökülmez "Florida Üniversitesi'ne mi gittin?" diye bağırdı. "İnanamıyorum!"

İrkilerek baktım ona. Savunmaya geçerek "Niye ki?" diye sordum. Nasıl olur da bu üniversiteyi duymuş olabilirdi? Tabii, Amerika'da futbol ve basketboldaki üstünlüğü sayesinde iyi biliniyordu. Ama Fransa'daki bir adam mezun olduğum üniversiteye nasıl böyle güçlü hisler besleyebilirdi?

"Çünkü ben de oraya gittim."

Onu yanlış işittiğime emindim. "Ne? Ama sen Fransız'sın!"

"Emma, Fransızlar Amerika'daki üniversitelere gidebiliyor, anlarsın ya," dedi hissiz bir şekilde.

Aptal hissederek kızardım. "Bunu biliyorum."

"Hem," diye ekledi Gabe, "Çifte vatandaşlığım var. Babam Fransız. Annem Amerikalı. Ben bebekken boşanmışlar. Yazları burada babamla, yılın geri kalanını Tampa'da annemle geçirdim."

"Tampa'da mı oturdun?" Şaşkınlıkla bakakaldım. "Orlando'da büyüdüm." Şehirlerin arasında sadece bir saat fark vardı. Gabe güldü.

"İnanılmaz," dedi. "Dünya ne küçük."

"Gerçekten Florida Üniversitesi'ne mi gittin?"

Gabe, başıyla onayladı. "Evet. Oradan on yıl önce gazetecilik diploması aldım, sonra Sorbonne'da, yani burada, Paris'te yüksek lisans yaptım. İşte o zaman buraya taşınıp UPP için çalışmaya karar verdim. İki dil bilmek epey işe yarıyor."

"Florida Üniversitesi'nden on yıl önce mi mezun oldun?" diye sordum. "Ben de yedi yıl önce mezun oldum. Hem de gazetecilikten."

"Vay canına, bir yılımız çakışmış," dedi Gabe. "Hayret. Seni nasıl görmemişim?"

Omuz silktim. "Bilmem. Belki karşılaştık da bilmiyoruz bile."

Gabe, "Hayır," deyip gözlerini tam karşıya dikti. Avenue Rapp'te sola döndü. "Öyle olsa seni hatırlardım."

Kalbim garip biçimde hopladı ve ona bir bakış attım. Belki de başta göründüğü kadar kötü biri değildi.

Bir dakika sonra, Gabe sağa, sokağıma döndü ve ona binamı gösterdim.

"Amerikan Kütüphanesi'nin hemen yanındasın," dedi. "Çok tuhaf. Buraya hep gelirim."

"Öyle mi?"

Başıyla evet dedi. "Hı hım. Kitap kurduyum. Ee, belki orada olduğum bir hafta sonu, bir kahve içeriz."

Alçak sesle "Şey, belki," dedim; umduğumdan daha hoş biri çıkmasına rağmen, o gün öyle bir toplantıya muhtemelen buz patenlerimle gitmek zorunda kalırım diye düşündüm çünkü Gabe Flancouer'le kahve içmeye, ancak kırmızı kar yağdığında gönüllü olarak boyun eğerdim. Birlikte olduğumuz tüm zamanı, Guillaume hakkmda bilgi sızdırmakla harcardı hiç şüphesiz. Yok, almayayım. "Pekâlâ, bıraktığın için teşekkürler," dedim beceriksizce.

"Seninle sohbet etmek harikaydı Emma," dedi. "Ancak ne yazık ki gitmem gerek. Akşam yemeğine planlarım var."

Tekrar kızarıyordum. "Ah, tabii," dedim. Bekle. *Benim, onu* sepetlemem gerekiyordu. Niye demin benden kurtulmaya hevesli gibiydi?

Arabanın kapısını açıp dışarı adım attım. "Ee," dedim yine beceriksizce. "Tekrar teşekkürler." Kapıyı arkamdan kapattım.

"Rica ederim!" dedi Gabe açık pencereden.

"Hoşça kal!" Hafifçe el salladı ve ardına bakmadan gaza bastı.

On Bir

O gece Poppy, Long Hop'a ilk gidişimde Edouard'ın ismini ve numarasını karaladığı sakız kâğıdına rastladı.

Kâğıdı havaya kaldırarak "Bu adam da kim?" diye sordu.

"İlk çıktığımız gece tanıştığım sigara tiryakisi."

"Onu aramalısın," demişti Poppy. "Hoş birine benziyor!"

"Onunla konuşmadın bile," dedim. "Hem baca gibi tütüyordu."

"Saçma," dedi sertçe. "Senden hoşlandı. Eminim özgüvenine çok iyi gelir."

İtirazlarıma karşın, Poppy numarayı benim yerime tuşlayıp telefonu uzattı. "Sesin seksi çıksın," dedi. Gözlerimi devirdim.

Edouard sesimi duyunca şaşırmış gibiydi ama tabii ki "güzel, sarışın Amerikalı kızı" hatırladığını ve beni Paris'te romantik bir pikniğe hâlâ seve seve götürebileceğini söyledi. Çarşamba akşamı buluşmayı kararlaştırdık.

Poppy, çarşamba ikindi vakti, "Haydi gidip sana giyecek bir şeyler alalım!" dedi. Ofisten erken çıktık ve Poppy bana Rue de Rivoli'deki Zara'dan siyah straplez bir elbiseyle Galeries Lafayette'ten fazlasıyla pahalı, bantlı, siyah, topuklu bir çift ayakkabı aldırdı.

Poppy, eve dönüşte Métro'da "Gördün mü?" diye sordu. "Şimdi daha seksi hissetmiyor musun?"

Kabul etmem gerekirse hakkı vardı. O akşam saçıma fön çekmekle, makyaj yapmakla, elbisemi giymekle normalden daha uzun uğraştım. Hazırlanmam bittiğinde aynada bambaşka bir insan gördüm.

Belki de ne kadar farklı hissedersem, Amerika'da bıraktığım yaşamı unutmak da o kadar kolay olurdu.

Edouard, birlikte arabasına yürürken, elini sırt çukuruma koyarak "Demek güzel şehrimizde yenisin?" diye sordu.

"Evet, yeni yeni öğreniyorum," diye yanıtladın.

"Umarım şu zamana kadar memnun kalmışsındır?"

"Kaldım tabii."

Edouard, küçük Renault'suyla Seine kıyısında kısa bir yolculuktan sonra, Musée d'Orsay'nin yakınına park etti, elinde kocaman bir piknik sepetiyle, Sağ Yaka'daki Louvre ve Sol Yaka'daki Quai Malaquais arasında nehrin üstünde uzanan güzel yaya köprüsü Pont des Arts'a doğru götürdü beni. Köprüde yer bulunca Edouard, kusursuzca katlanmış beyaz ve kırmızı ekoseli piknik örtüsünü çıkardı arabadan.

Örtünün kenarlarını çekiştirip köprünün payandalarıyla düzgünce hizaladıktan sonra örtüyü göstererek "Hanımefendi," dedi.

Onu huşuyla izlerken "Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

Gülümsedi. "Sadece rahatla ve keyfine bak." Bir iPod ve mini hoparlörler çıkardı, sonra iPod'u açtı. "Serge Gainsbourg'dan birkaç şarkı seçip koydum, senin ülkemizin efsanelerinden biriyle tanışmanı isterim," dedi. Hoparlörlerden yumuşak caz müziği hafif hafif çalmaya başlarken Edouard, bir sigara yakıp kusursuzca paketlenmiş yemekleri çıkarmak ve önümüze sermekle uğraştı. Pikniğin oluşmasını seyrettim; Edouard, daha önce hiç görmediğim en az bir düzine yemek getirmiş gibiydi.

Edouard bir şişe kırmızı şarabın tıpasını çıkarıp iki kadehi doldurmaya başlarken "Bunların hepsini benim için mi hazırladın?" diye sordum. "Beni tanımıyorsun bile!"

Omuz silkip köprüye sigarasının külünü silkeledi. Bir ağız dolusu duman üfleyip gülümsedi. "Henüz adamakıllı

bir Paris pikniği yapmadığını söylemiştin," dedi. "İlk sefer için buradan daha iyi bir yer gelmedi aklıma."

Sigara tiryakiliğini bir yana bırakırsak, adeta bir rüyanın içindeydim. Eiffel Kulesi batıda, Seine'nin üstünde zarafetle yükseliyordu ve doğuda, Notre Dame'ın ikiz kulelerini görebiliyordum. Kuzeyde, büyük ve görkemli Louvre hiç bitmeyecek gibi görünüyordu; güneydeyse, Paris'in güzel bir eskiliğe sahip binaları Sol Yaka'da benek benekti. Güneş, Eiffel'in yukarısındaki gökyüzünde batarken, akşamın ilk saatlerinin parlak mavisi, yerini ufuktaki pembelerle turunculara bıraktı. Hararetle, keşke resim yapabilsem ya da fotoğraf çekebilsem dedirten, nefes kesici bir manzaraydı. Sırf sözcüklerle tarif edilemeyecek bir şeydi.

Ben, huşu içinde bakarken Edouard, benimle paylaşmayı düşündüğü yemekleri sabırla anlattı. "Bu, kaz *rilette*,*" dedi ilk parçaya. Grimsi, kahverengimsi bir kutu lapaya benziyordu ama Edouard onu bir bagetin üstüne sürünce ve ben de bir yudum alınca, tat alıcılarım dilimin üstünde mutlu mutlu dans etti.

Ağzım hâlâ doluyken "İnanılmaz!" dedim. Aynı anda hem tatlı hem de tuzluydu ve tadı büsbütün alışılmadıktı.

Keyifle gülümsedi bana. "Fransız spesiyallerindendir," dedi. "Bunu ülkende bulamazsın."

Sırada, otlu keçi peyniri ve sert bir rokfor dahil birkaç taze peynir vardı, sonra bir kavanoz kornişon turşusu ve bir türlü yemeye doyamayacakmışım gibi gelen, rendelenmiş havuçlu bir çeşidi de olan bir dizi az miktarda salata. İki çeşit, birbirinden şahane et pate ve jambonla sarılmış, jelatinle kaplanmış katı yumurtalara benzeyen, garip görünümlü ama sonuçta şaşırtıcı ölçüde leziz çıkan bir yemek de vardı.

Bir termosta espresso ve neredeyse mideye indirmeye kıyılamayacak kadar güzel meyve tartlarıyla noktalanan ye-

* Fr. "ciğer." (ç.n.)

meğimizi bitirdiğimiz esnada, yıldızlar görünmeye başladı ve Notre Dame'ın yukarısında bir hilal yükseldi. Karnım tıka basa doymuş halde, yanımda Edouard'la, piknik örtüsüne sırt üstü uzanıp gece göğünü izledim.

Edouard bir an sonra, sigarasını üfleyerek "Güzel, değil mi?" dedi.

"Büyüleyici," diyerek soluk verdim. İleri geri geçip gidenler ve birkaç metre ötede, bir örtü üstünde, hormon fışkıran ergenler misali sevişen başka bir çift olsa da kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissettim. İleride, köprünün diğer tarafında toplanmış, kıs kıs gülen üç delikanlıdan hayal meyal, tatlı bir esrar kokusu geliyordu. Başımı yana çevirip Edouard'a baktım. "Bence geçirdiğim en güzel akşamlardan birisi bu."

"Daha yeni başlıyoruz," dedi. Sigarasını söndürüp bir yudum su içti. Sonra yavaş yavaş bana yaklaşarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Nefesinde tütün kokusunu hâlâ almama rağmen, yemek, şarap, yıldızlı gece, hepsinin romantizmiyle mahmuzlanarak ben de onu öptüm. Beni kendine çekti ve tek elini saçımdan şefkatle geçirip diğer eliyle yanağımı okşarken dudaklarımı diliyle araladı. Mükemmeldi. Bu anın bitmesini istemiyordum.

O beni öperken gözlerimi yavaş yavaş açıp Eiffel Kulesi'nin arka planda ruhani bir beyazlıkla ışıldadığı gece göğüne baktım. Kusursuz bir Fransız romantizmi anıydı; tam ihtiyacım olan şey. Öpüşürken Brett'i ve Florida'da bıraktıklarımı düşündüm. Son birkaç gündür, Brett'i ve eski yaşantımı çok daha az özlüyordum. Brett Fox Haberleri'ni izlerken televizyonun önünde yenilen Swanson dondurulmuş mamulleri, Seine üstündeki bir köprüde piknik yaparken yakışıklı bir Fransız erkeğinin gözlerimin içine bakıp beni dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettirmesiyle hiçbir şekilde kıyaslanamazdı.

Tam öpücüğe kendimi kaptırmıştım ki bir telefon sesi beni o andan sarsarak çıkarttı.

Edouard, bir an sonra, aç öpücüklerin arasında "Seninki mi?" diye sordu.

Fısıltıyla "Ne benimki mi?" diye yanıt verdim, piknikçiler ve âşıkların bulunduğu bir köprüde kim cep telefonunu açık bırakacak kadar kaba olabilir diye merak ettim.

Edouard "Senin *telefonun* mu?" diye sorarak beni yine öptü ve alt dudağımı nazikçe ısırdı. Ürperdim.

"Benim telefonum mu?" diye sordum hayal meyal. Sonra dimdik kalktım. "Ah, hayır, benim telefonum!"

Onu açık bıraktığımı unutmuştum. Yanaklarım alev alev yanıyordu.

Tam o anda zil sesi sustu. Rahatlayarak nefes verdim.

"Kimin aradığına bakman gerekmiyor mu?" diye sordu Edouard.

"Hayır," dedim fısıltıyla. "Eminim önemli değildir." Ondan tek istediğim, beni yeniden öpmesiydi. Neyse ki öyle yaptı. Maalesef, arayan her kimse belli ki gece için farklı planları vardı.

Beşinci aramadan sonra, Edouard "Açsan daha iyi olmaz mı?" diye sordu. Etraftaki insanlar bize dik dik bakmaya başlamıştı.

İç geçirip Edouard'dan isteksizce uzaklaştım. Elimle çantamı yokladım, telefonu buldum ve şak diye açtım. Gelen aramalarda Poppy'nin adı vardı. Dişlerimi sıktım. "Umarım önemli bir şeydir," dedim cevaben.

"Buluşmanı böldüğüm için *çok* üzgünüm," dedi Poppy alelacele. "Ama yardımına ihtiyacım var. Guillaume gene yapacağını yaptı!"

Yüreğim sıkıştı. Piknik örtüsünde hâlâ yanlamasına uzanan ve bana umutla uzun uzun bakan Edouard'a göz attım. "Ne yapmış?" diye sordum.

Poppy nefes verdi. "Tek bildiğim, on yedinci caddede iki bina arasında, bir ipte asılı kaldığı."

Alçak sesle küfrettim. "Şaka ediyorsun. Değil mi?" diye sordum bir ümitle. Belki de Poppy'nin şaka anlayışı böyleydi.

Poppy bir an suskun kaldı. "Keşke şaka olsa," dedi. "Cidden, Emma, Guillaume yaşamlarımızı daha zorlaştırabilir mi acaba? Lansmanma hepi topu bir hafta kaldı!"

Yine Edouard'a göz attım. Ondan biraz uzaklaşarak "Poppy," diye fısıldadım. "Edouard'la birlikteyiz!"

"Eminim anlayış gösterecektir," dedi Poppy çabucak. "Ona açıklasan yeter. İşe gitmen gerektiğini söyle."

Dişlerimi sıkarak "Peki," dedim. Adresi not alıp Poppy'ye elimden geldiğince kısa sürede onunla buluşacağıma söz verdim.

Ben telefonu kapatır kapatmaz Edouard, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Hayır," dedim. "Affedersin ama gitmem lazım. İcabma bakmam gereken acil bir iş çıktı."

Edouard öylece bakakaldı.

"Gidiyor musun?" diye sordu.

"Çok üzgünüm." Dört dörtlük pikniğin kalıntılarına bakındım. "Gerçekten," dedim. "Ne kadar mahcubum bilemezsin."

Bana biraz daha dik dik baktı, sonra başını sağa sola salladı. Tek kelime etmeden ayağa kalkıp boş tabakları alıp alçak sesle söylenerek piknik sepetinin içine fırlatmaya başladı.

"Edouard?" Anlaşılan bozulmuştu; onu suçlayamazdım, özellikle de harcadığı bu kadar emekten sonra.

Sonuncu tabakları da sepete fırlattıktan sonra, "Bu hiç doğal değil," diye homurdandı.

Şaşırarak "Doğal olmayan ne?" diye sordum.

"Bu," diyerek başını iki yana salladı. "Ülkemizde, kadınlar işe gitmek için randevulardan erken ayrılmazlar. Amerika'da

belki farklıdır ama burada kadınlar kadındır, erkekler de erkek."

"Ne?" Bahsettiği şeyi kafamda canlandıramıyordum. Kadın ya da erkek olmanın bunlarla ne alakası vardı?

Beni biraz daha inceledi, ardından başını hayır anlamında salladı. "Çok geç. Gidelim. Arabaya gidelim."

"Bir taksi bulabilirim..."

"Saçmalama." Sesi sertti. "Ben götürürüm seni."

Örtüyü topladı, boş şarap şişesini attı ve elinde piknik malzemeleriyle, mükemmel küçük köprüdeki mükemmel küçük noktamızdan uzaklaşarak Sol Yaka'ya gerisingeri uzun adımlarla yürüdü. Edouard asabi asabi arka arkaya sigara içip söndürürken on yedinci caddeye huzursuz bir sessizlikle yol aldık; Edouard orada Avenue Niel'den bir yan caddeye sapıp Poppy'nin bana verdiği adresi buldu.

Edouard dik bir sesle "Cadde kapalı," diyerek kenara park etti. Şoförlere ilerlemelerini işaret eden Parisli birkaç polis memuru vardı. İnledim. Guillaume her ne yaptıysa o yüzden orada olduklarından şüphem yoktu. Edouard arabayı ileriki yan caddeye sürüp Rue Banville'in yukarısından dolandı. "Polis ancak bu kadar yaklaşmama izin verir."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Gerçekten kusura bakma."

"Anlarsın ya," dedi Edouard, arabadan çıkmamı izlerken yüzü donuktu. "Kariyerini ön planda tutarsan hiç erkek arkadaş bulamazsın."

Ona dik dik baktım. "Erkek arkadaş aramıyorum ki zaten."

"Benden sana tavsiye," dedi. "*Bonne nuit.*" Bunu dedikten sonra, başıyla bana selam verip gaza bastı. Arkasından bir süre bakakaldım.

"Oo, randevudan mı?" diye bir ses geldi arkamdan. Dönünce Gabe'i kaldırım kenarında dikilip beni muzip bir bakışla izlerken gördüm.

"Seni ilgilendirmez." Ona gözlerimi kıstım.

Gabe, "Hoş birine benziyordu," diyerek kaşını kaldırdı.

Aptal hissedip konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ederek, aksi aksi "Öyleydi," dedim.

Ona sürtünerek geçip dışarıda bekleyen kalabalığa daldım. Gabe'in beni takip ettiğinin farkındaydım ama arkama dönmedim. Rue Banville'in köşesini dönünce olduğum yerde kalakaldım.

Gabe arkamdan "Orada pek rahat görünmüyor, değil mi?" diye sordu, sesi mevcut durum için fazlasıyla neşeliydi.

Nefesim kesilerek "Ah, hayır," dedim. Polis barikatlarıyla kapatılmış caddenin tepesinde, Guillaume iki binanın arasında, en az on iki on üç kat yukarıda, bir ipin ucunda ayak bileklerinden sarkıyordu. "Işık Şehri"ni ağzında yuvarlayarak, abartılı kol hareketleriyle, bağıra bağıra söylüyordu.

Mon amie, mon coeur er mon amour
Bana aşkını göstermen bu kadar mı zor?

Sözleri, binalar arasında, gür ve melodik çınladı.

Gabe, Guillaume'un şarkısını radyoda dinliyormuşuzcasına kayıtsızca "Sesi güzel," dedi. Ona ateş püsküren gözlerle baktım.

Guillaume'un altında, dört tane itfaiye arabası vardı, birinin merdiveni birkaç kat yukarı uzatılmıştı ve bir avuç itfaiyeci ona gözlerini ayırmaksızm bakıyordu. Ama hiç kimse onu aşağıya indirmek için hamle yapmıyor gibiydi.

Başkasından çok kendime, "Biri bir şey yapmalı!" diye bağırdım.

"Burası Fransa," diye yanıtladı Gabe neşeyle. "*Pompiers*, gece boyunca ona gözlerini dikip biri onlara yapılması gerekeni söylesin diye bekleyecekler."

"Ama... ya düşerse?" diye sordum.

"O zaman galiba büyük bir reklam bombası patlatmış olursun," dedi.

Ona dönüp öfkeyle baktım. "Senin *sorunun* ne? Orada başına bir şey gelebilir!"

Gabe biraz utanmıştı. "Emma." Uzanıp elini koluma koydu. "Eminim atlatacak. Hep atlatır. Başını hep böyle belalara sokar. Seviyor bunu. Rahatla."

Ona dik dik bakıp kolumu çektim. "Geri dönüp diğer medya mensuplarıyla bekle," diye söylendim. Dikkatimi ondan çevirip caddenin başında kalabalığı uzak tutan polis memuruna döndüm.

"Merhaba," diye söze girdim nazikçe. "Ben Guillaume'un halkla ilişkiler sorumlusuyum. Lütfen geçebilir miyim?"

"*Comment?*" diye sordu sertçe. Hay lanet olsun. Beni anlamadı.

"Ee, ben halkla ilişkiler uzmanıyım. Guillaume Riche'in." Hâlâ şaşkın görünen memurla göz temasını koruyarak, yavaşça, tane tane konuştum.

"*Comment?*" diye sordu yeniden. "*Je ne parle pas anglais.*"

Harika. Temel İngilizceyi bile konuşamayan bir Parisliye çattım. Şansa bak.

Fransızca ne bulabilirsem kullanmaya çalışarak "Ee, tamam," dedim. "Şey, Guillaume'un *je*... ee, *amie*'siyim."

"*Vous êtes une amie de ce fou?*" diye sordu polis memuru yavaşça. Guillaume'un arkadaşı olduğumu doğruluyordu herhalde. Fransızca "halkla ilişkiler uzmanı" nasıl denir bilseydim keşke, zira manyak bir rock yıldızının kesinlikle arkadaşı değildim.

"*Oui*," diye kendimden emin bir şekilde onayladım.

Polis gülmeye başladı. Başını hayır anlamında sallayıp hızlı bir Fransızcayla anlamadığım bir şeyler söyledi. Sonra net bir İngilizceyle konuştu: "Sen giremezsin. Çok fazla kız var."

"Hayır, hayır, ben gerçekten arkadaşıyım," diye karşı çıktım. "Onun halkla ilişkiler uzmanıyım." Kelimeyi nasıl söyleyeceğimi ne yaptıysam kestiremedim, o yüzden aklıma gelen en yakın şeyi söyledim. "Ee, *journaliste*."

Anlaşılan bunu söylemek hataydı çünkü kelime ağzımdan çıktığı anda, polis memuru beni ittirip Fransızca söylenmeye başladı.

Basının tutulduğu yere geri itildiğimi çok geç fark ederek "Hayır, hayır, bekleyin!" diye direttim. Fakat polis memuru beni duymazlıktan geldi.

Memur beni zorla köşeye yönlendirirken arkamdan bir ses, "Oo, yeniden merhaba," dedi. Gözlerimi kaldırınca diğer basın mensuplarıyla birlikte Gabe'i gördüm. Harika. Memur beni bir gazeteci sanıp medya güruhuna geri götürmüştü. Gabe, kaşını kaldırıp bir polise bir bana bakarak "Biraz yardım ister misin?" diye sordu.

İç geçirdim. "Evet," diye mırıldandım.

Gabe bana gülümsedi, yanılmıyorsam zafer kazanmış gibi bir gülümsemeydi, ardından polis memuruna döndü. Akıcı, emin bir Fransızcayla bir şey sordu, polis memuru da alçak, homurtulu bir sesle karşılık verdi. Gabe yeniden konuştu ve sonunda memur omuz silkip kolumdan tutarak beni medya güruhundan uzaklaştırmaya başladı.

"Guillaume'un halkla ilişkiler uzmanı olduğunu ve Poppy'yi bulman için seni içeri götürmesini söyledim."

Dişlerimi sıkarak "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim!" Gabe bana neşeyle el salladı. "Hey, içeride dikkatli ol."

Memur beni kalabalıktan geçirip Guillaume'un arasında sallandığı binalardan birine soktu. İçerideki diğer memurlardan birine bir şey söyledi ve daha bir dakika olmadan, beni binanın daha ilerisine götürmek için başka bir polis memuru belirdi. Köşeyi dönünce Poppy'yi beni beklerken buldum.

"Neler oluyor Tanrı aşkına?" diye sordum.

Poppy iç çekip tavana şöyle bir baktı. "Pekâlâ, iyi haber hiçbir kanunu ihlal etmiyor, o yüzden bu seferlik tutuklanır mı diye endişe etmemize gerek yok. Anlaşılan bu ülkede on üç kat yukarıda ayak bileklerinden asılı kalabiliyorsun ve kimse takmıyor."

"Tabii," diye mırıldandım.

Başıyla hafifçe onayladı. "Kötü haberse Guillaume *pompiers*'a pek yardımcı olmuyor, hal böyleyken de onu indiremiyorlar," dedi.

"Ah, hayır."

"Durum daha da kötüleşiyor," dedi Poppy ümitsizce. "Birkaç arkadaşıyla ipleri kendileri bağlamışlar. Polis ipin uçlarını sağlamlaştırdı ama onun ipe ne kadar iyi bağlandığını kim bilir? Ya da ipin, ağırlığını ne kadar taşıyacağını?"

"Çok fena," dedim. Bir an düşündüm. "Onu inmesi için ikna etmeyi denedin mi?"

Poppy başıyla evet dedi. "Dinlemiyor. Şarkı söylemeye devam ediyor."

Duraksadım. "Bir de ben deneyeyim," dedim.

"Seni dinler mi dersin?"

"Şu Eiffel Kulesi meselesinde, ee, bir tür bağ kurduk galiba," dedim. "Denemeye değer."

Poppy omuz silkip beni asansörle on üçüncü kata götürdü. Kapılar açıldığında, polis memurları ve sağlık görevlileriyle dolu bir hole adım attık, hepsi de kahve yudumlayıp sigara içerek dikilmekten başka bir şey yapmıyor gibiydi. Pencerenin dışında, kaldırımın üstünde bir adamın sallandığını bilmeseydim bunu samimi bir partiye benzetebilirdim.

Başımı iki yana salladım, Poppy beni onların yanından geçirerek holün sonundaki odaya götürdü. İçeride, aynı holdeki insanlar kadar kayıtsız görünen birkaç memur, pencerenin etrafına toplanmıştı. Sanki her gün, binalarda asılı kalan

rock yıldızlarıyla uğraşıyorlardı. Odaya şöyle üstünkörü baktıktan sonra, kalın ipin bir ucunun duvara yaslanmış yatağa bağlı olduğunu görebildim. İpi pencereye kadar takip edip dışarı baktım. Havada asılı duran Guillaume, "Işık Şehri"nin sözlerini büyük bir keyifle, bağıra bağıra söylüyordu. Başımı iki yana salladım. Çılgınlıktı bu.

İpi yoklayıp emniyetle bağlı olup olmadığını kontrol ettim. Poppy, polis memurlarından biriyle görüşürken ben de, pencereden sarkıp bu durum, sorumluluğumuzdaki adam açısından ne kadar tehlikeli diye düşünmemeye çalıştım.

"Guillaume!" diye seslendim. Aşağı bakmaktan kendimi alamadım, baktığımdaysa midem bulandı. On üç kat, epey mesafeydi. Kaldırıma yapışmış bir rock yıldızı için endişelenecek kadar yüksekti kesinlikle. İkamet edilen binaların en fazla on kat olduğu bir şehirde Guillaume, bu gösteriyi potansiyel olarak böylesine ölümcül yapacak yan yana iki binayı nasıl bulabilmişti?

Guillaume başını yavaşça bana çevirdi. Odaklanması biraz zaman aldı, ama kim olduğumu fark edince yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. "Emma!" diye bağırdı, sanki ona havada asılıyken değil de stüdyoda sürpriz yapıvermiştim. "Selam! Gelmişsin! Eğlenceye katıl!"

Guillaume'un şarkı söylemeyi kesip içeriden biriyle sohbet ettiği aşikâr olunca altımızda, kalabalık mırıldandı. Bir an Gabe'in aşağıda ne düşündüğünü merak ettim ama bunu hemen aklımın bir köşesine ittim. Ne düşündüğü kimin *umurundaydı*? Telaş içindeki beynimde bu düşünce niye belirmişti ki?

Guillaume sırıtmayı sürdürdü. Biraz bakıp iç geçirdim. "Guillaume," diye lafa girdim bitkin halde, "Ne yapıyorsun Tanrı aşkına?"

Guillaume bir an afalladı ya da en azından öyle göründü (bileklerinden asılı olarak aşağı sarkarken bunu kestirmek

zordu). "Ee," diye başladı. "Gruptan birkaç elemanla içiyorduk. Burası Jean-Marc'ın dairesi zaten. Bateristim. Sonra kız arkadaşı, adı Rosine... Rosine, Marc'ın ve benim dairemiz arasına bir ip gerip karşıya geçebilir miyiz diye bakmak eğlenceli olmaz mı dedi. Oradaki de Rosine'in dairesi."

Durup sokağın karşısında, ipin kaybolduğu başka bir dairenin penceresini işaret etti. "Böyle yaptık ve kimse ilk gitmek istemedi, o yüzden ben giderim dedim," diye devam etti Guillaume neşeyle. "O yüzden bu ipi bileğime bağladılar düşerim falan diye. İyi ki de bağlamışlar Emma, çünkü bu ip kaygan. Karşıya geçmeye başladım ama yarı yolda daha fazla tutunamadım. Ben de koyuverdim ve işte buradayım. Baş aşağı sarkmış. Bileklerimden."

Guillaume, etrafına birden şaşkınlıkla bakarak "Bu arada, Jean-Marc nereye gitti?" diye sordu. "Diğer elemanlar nerede?"

İnanamayarak başımı salladım. "Gitmişler Guillaume," dedim bezgin bezgin. Derin nefes aldım, kendimi sakinleştirmeye çalıştım, nefesi yavaşça verdim. "Bak, başına bir şey gelmeden seni oradan indirmemiz gerek."

Dalgınlıkla omuz silkti. "Bilmem ki. Burayı sevdim sanki. Eiffel Kulesi'ni görebiliyorum!"

Bu, en azından Guillaume'un zihninde, yeniden şarkı söylemeye başlamak için bir ipucuydu.

"*Bu Işık Şehri'ne gece bastırdı!*" Single'ının ilk dizesini coşkuyla söyledi; başına hücum eden kan yüzünden boğazının şişmesi gerektiği düşünülünce, baritonu hâlâ şaşırtıcı derecede mükemmeldi.

Binalar arasında sallanan hayırsever bir rock yıldızı olduğu haberi görünüşe göre dışarı sızdığı için daha da artan kalabalık, alkışlamaya, tezahürat yapmaya ve ıslık çalmaya başladı. Guillaume sırıtıp daha da yüksek sesle şarkı söylemeye başladı.

"Seni düşününce gözlerim yaşlarla doluyor," diye devam etti. Aşağıdaki kalabalık çılgınca tezahürat yaptı.

"Yanımda olmadığında hayalin canlanıyor gözümde inan. Bir seni istiyorum, sensin ruhumu özgür bırakan!"

Guillaume nakarata üçüncü kez geldiğinde ta aşağıda, inanılmaz bir şekilde, insanlar ona eşlik etmeye başladı. Bitirdiğinde, altta tam bir amatör vokalist grubu oluşmuştu.

Guillaume şarkıyı tamamladığında "Beni seviyorlar, Emma!" diye bağırdı. Aşağımızda, ıslıklar, tezahüratlar, alkışlar devam etti.

"Guillaume," dedim usanmış halde. Ama başka ne diyeceğimi bilemedim. Bu adam cidden kaçıktı. Halkla ilişkiler eğitimim de, yabancı ülkelerde iplerin ucundan sarkan kafayı yemiş şarkıcılarla nasıl konuşulacağını kapsamıyordu. Üniversitenin dekanıyla bu konuda iletişime geçmem gerekecekti; müfredatta apaçık bir boşluk vardı. Sesimi sert çıkarmaya çalışarak "Guillaume," diye yeniden denedim. "Şimdi içeri girmen lazım."

Guillaume beni biraz inceledi. "Daha iyi bir fikrim var. Neden sen dışarı çıkıp beni almıyorsun?"

"Ne?"

"Buraya, yanıma gelsene, Emma!"

"Delirdin mi?"

"Muhtemelen!" Guillaume havaya girmişti adeta. "Ama eğlenceli olacak! Düet yaparız!"

"İmkânı yok, oraya, senin yanına gelmem," diye yapıştırdım karşılığında.

"O zaman ben de içeri gelmiyorum!" dedi Guillaume. Alt dudağını inatçı bir şekilde büküp kollarını göğsünde bağladı. "Bana bir şey olursa da senin başına kalır."

Ona dik dik baktım. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiyim, Emma," dedi Guillaume. "Sen gelip de benimle şarkı söyleyene kadar inmiyorum."

Yavaşça dönünce bana bakakalan bir oda dolusu insanı gördüm. Poppy'yle göz göze geldim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Poppy usulca.

"Bir kaçıkla düet yaparken on üçüncü kattaki bir pencereden düşüp ölmek istemem doğrusu," dedim.

"Emniyetinizi temin edebiliriz," diye atıldı bir polis memuru. Poppy'yle ona baktık. Al yanaklı, ışıl ışıl mavi gözlü ve gençti. "Yani, ip emniyetli ve ağırlığınızı taşıyacak kadar kalın. Kendinizi ipe taktırırsanız düşmezsiniz."

Ona bakakaldım. "Gerçekten de bunu yapmalı mıyım sizce?"

Genç polis memuru rahatsızca omuz silkti. "Bunu söylemek bana düşmez, *mademoiselle*. Ben sadece oraya çıkarsanız, emniyetinizi sağlarım diyorum."

Yeniden Poppy'ye döndüm. Uzunca bir süre bana baktı. "Sana bağlı," dedi sonunda.

Pencereye göz attım.

"Geliyor musun?" diye bağırdı Guillaume. "Buranın manzarası harika Emma! Sen de görmelisin!"

Bir dakika bunu düşündüm, ardından tekrar genç polise döndüm.

"Emniyetimi sağlayacağınıza söz veriyor musunuz?" diye sordum.

Başını ciddiyetle öne eğdi. "*Oui*," dedi. "Bunu hemen hemen garanti ederim."

Hemen hemen sözünü duymamışım gibi davrandım.

Pencere kenarına yürüdüm yeniden. "Sıkı dur Guillaume," diye bağırdım gönülsüzce. "Geliyorum!"

On beş dakika sonra, kimse elbisemin altını görmesin diye bir polis arabasının bagajından yedek bir polis pantolonu ödünç almamın ardından, caddenin yukarısında sallanırken telaşa kapılmamaya çalıştım. Birçok iple emniyete alınıp ma-

kara düzeneğiyle ana ipe bağlanarak, ölmemek için dua ede ede, pencereden milim milim çıktım.

Guillaume, iple ona doğru gelirken "Biraz betin benzin attı Emma!" dedi.

Ufak ufak yaklaşırken "Yükseklikten korkarım," dedim sertçe. Genç polis bana bir çift eldiven verip Guillaume'a yakınlaşmak için ellerimin üstünde nasıl yürüyeceğimi göstermişti. İpi elimden kaçırsam bile başıma bir iş gelmeyeceğine söz vermişti; hem ipe hem de pencereye bağlıydım, o yüzden güya düşmeyecektim. Diğer yandan ipten kayıp binanın yan tarafına çarpabilirdim. Bunu düşünmemeye çalıştım.

"Yükseklikten mi korkuyorsun," diye sordu Guillaume. "İmkânsız! Etrafına bak! Burası çok güzel!"

Şöyle bir bakınca haklı olduğunu fark ettim. Eiffel Kulesi'ni baştan sona görebiliyordum. Ama Eiffel Kulesi'ni oturma odamdan *da* görebiliyordum, ki şu anda orada olmayı tercih ederdim.

Aşağımızda, kalabalık homurdanıp parmakla bizi göstermeye başlamıştı. Bir an için Gabe'in ne düşündüğünü merak ettim. Muhtemelen bayram yapıyordu. Bundan muhteşem bir UPP haberi çıkardı.

Rock yıldızımızın yanma ilerlerken "Tamam, Guillaume," dedim. "Haydi, bu işi çabucak bitirelim."

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi. Ona ters ters bakıp başımı sağa sola salladım. Paris sokaklarının üstünde gerili bir ipte, rock yıldızının yanında sallanıyordum, aynı zamanda, o kendini ipte bileklerinden sağlama aldığından ayakları baş hizama geliyordu.

"Ayakların kokuyor," diye karşılık verdim sertçe.

"Bu hiç hoş değil." Guillaume alınmıştı.

"Hayatımı senin için riske atmam da değil. Şimdi şarkı mı söyleyeceğiz, ne yapıyoruz?"

"Peki, peki." İç geçirdi. "Ne söylemek istersin?"

Gözlerimi devirdim. "Ne fark eder Guillaume! Buradan inebilmemiz için bir şey seçiversen olmaz mı?"

Gitgide gerginleşiyordum. İp sallanıyor ve midem bulanıyordu. Pencereye doğru şöyle bir baktım. Poppy'yle genç polis memuru pencereden sarkıyorlardı.

"Her şey yolunda mı?" diye bağırdı Poppy. Polis memuru, omzuna teskin edici bir şekilde kolunu koydu, Poppy de ona bakıp gözlerini kırptı. Harika. Poppy, ölüme meydan okuyan acıklı halimin ortasında bile flört ediyordu.

"İyiyim," diye bağırdım.

"'Cheek to Cheek' nasıl?" diye sordu Guillaume. Dikkatimi yeniden ona çevirdim. Bana gülümseyip başına hücum eden kan yüzünden kızarmış yanağına pat pat vurdu. "Fred Astaire, piyasaya ilk kez 1935 yılında çıktı, Sinatra bu işe el atmadan çok önce!"

"Fred Astaire olmaz artık!" diye homurdandım.

"Doğru," dedi Guillaume dalgın bir şekilde. "Silindir şapkam yanımda değil. Ona haksızlık edemem." Bir an düşündü. " 'Jackson'ı biliyor musun? Johnny Cash ve June Carter'ın?"

"Hayır."

" 'Islands in the Stream'e* ne dersin? Kenny Rogers ve Dolly Parton?"

"Hayır!" diye bağırdım hüsranla. Nasıl oluyor da bu kadar çok country şarkısı biliyordu?

Guillaume bir an düşündü.

"Peki ya 'You're the One That I Want'?"** diye sordu. "*Grease*'den?"

"Şaka ediyor *olmalısın*?" diye söylendim.

"Biliyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedim. Ama söylemek istemiyordum.

"Tamam, ben başlarım! Güzel olacak bu! Aynı Olivia Newton-John'sun!"

* İng. "Nehirdeki Adalar." (ç.n.)
** İng. "İstediğim Bir Tek Sensin." (ç.n.)

Homurdandım. Guillaume kalabalığa bağırdı. "Bu geceki finalimde, güzel halkla ilişkiler sorumlum Emma'yla birlikte *Grease* müzikalinden hit bir parça seslendireceğim!" Aynı cümleyi Fransızca tekrar etti.

Aşağıdaki kalabalık gerçek bir konserdeymiş gibi alkışladı, bağırıp çağırdı.

"Bizi şimdiden beğendiler Emma!" dedi Guillaume. "İyi gelmedi mi Emma?"

"Evet, muhteşem geldi." Hâlâ kusmamaya çalışıyordum.

Guillaume boğazını temizleyip şarkı söylemeye başladı. *"İçim kıpır kıpır! Daha da fena oluyorum! Ve kontrolü kaybediyoruuuum!"*

"Al benden de o kadar," diye mırıldandım. Guillaume bana surat asıp sözlerinin kalanını söyledi.

"Senin sıran," diye sıkıştırdı.

Olivia Newton-John'un sözlerini coşkusuz söylemeye başladım.

Guillaume "Daha yüksek sesle, Emma!" diyerek bana sırıttı. "Seni duyamıyorlar!"

Derin bir nefes alıp tam bir geri zekâlı gibi hissederek sözlere devam ettim.

Aşağıda, kalabalık çılgınca alkışlıyordu. Mucizevi şekilde, bütün sözlerin ve nakaratm tekrarlarının üstesinden geldik ve kalabalık çılgına dönerken birlikte söylediğimiz uzatılmış bir "*Ooh, ooh, ooh*"yla bitirdik. Çok sayıda flaş patladı ve gözlerimi kapattım. Tek istediğim, bu gecenin sona ermesiydi.

"Emma?" dedi Guillaume bir an sonra, çığlıkların nihayet biraz azalmasının ardmdan. "Biliyor musun az buçuk başım ağrımaya başladı."

"Evet, Guillaume," dedim sertçe. "İki saattir baş aşağı sarktığından olmasın sakın?"

Bunu bir süre düşünür gibiydi. Sonra omuz silkti, ikimizin bir o yana bir bu yana çılgınca sallanmamıza neden oldu. *Sahiden* kusmak istiyordum.

Sallantı yavaşladıktan sonra Guillaume, "Belki haklısındır Emma," dedi usulca. "Belki de içeri girme zamanıdır?"

"Evet, Guillaume," diye katıldım. "Bence de içeri girme zamanı."

"Gerçekten mi?" diye sordu. Buna kafa yorar gibiydi. "Tamam o zaman. Teşekkürler."

Genç polis memurunun talimat verdiği üzere, Guillaume'dan bileklerimi kavramasını istedim. Guillaume rıza gösterdi, ben de hazır olduğumuzu haber vermek için içeri bağırdım. Üç polis yavaşça sırtıma bağlı ipi çektiler, böylece Guillaume'la, tuhaf, tepetaklak bir konumda birbirimize kenetlenerek, bağlı olduğum makara aracılığıyla, ip boyunca ağır ağır sürüklendik. Beş ıstıraplı dakika sonra, Poppy'nin genç polisi ve diğer iki polis, Guillaume'la beni güvenli bir şekilde çektiler.

Polis bileklerini çözüp Guillaume'u ipten kurtarırken bana sırıtarak "Çok eğlenceliydi!" diye bağırdı. Binadaki polis memurları ipi nasıl çıkaracaklarını tartışırlarken dışarıda bağrışma oldu. Guillaume serbest kalır kalmaz, bir koşu beni kucakladı. "Beni kurtardın!" dedi gür, teatral bir sesle.

Gözlerimi devirip dişlerimi sıktım. "Sen aklını oynatmışsın." Şaka olsun diye söylemedim.

Guillaume beni geri çekip yüzümü inceleyerek "Emma, benim için endişeleniyorsun!" dedi.

Bakışını savuşturdum. "*Albüm* için endişelendim," diye geveledim.

Guillaume zafer kazanmışçasına "Hayır *benim* için endişelendin!" diye ısrar etti. Poppy'ye dönüp ona da sarıldı. "Poppy! Emma beni seviyor!" diye duyurdu.

Poppy kaşlarını çattı. "O zaman senden de deli demek."

Guillaume, aşağıya sarkarak yaptığımız düet sırasında gelen Richard ve Edgar tarafından arkadaki bir girişten çıkarıl-

dıktan sonra, Poppy'yle polisin bekleyen gazetecileri tuttuğu köşeye gittik. Polis pantolonunu çıkarmıştım.

Poppy, birlikte yürürken "Konuşmayı sen yapmak ister misin?" diye fısıldadı.

Ona öylece baktım. "Kafa mı buluyorsun benimle? Daha demin Paris'in on üç kat yukarısında sallanırken John Travolta müzikalinden bir düet yaptım. Bence sorunun icabına bakma sırası sende."

"Peki." Gazetecilerin gelişigüzel bir araya koyduğu mikrofon ve ses kayıt cihazı yığınına ulaştık, Poppy elini kaldırıp kalabalığı susturdu.

"Guillaume Riche'in çok iyi olduğunu ve koruma görevlileriyle eve döndüğünü duyurmaktan memnunum," diye başladı Poppy. "İlginiz için teşekkür ederim."

Sözlerini Fransızca tekrar etti. O, Guillaume'un gösterisinin kesinlikle yasadışı ve de alkol etkisiyle yapılan aptalca bir hareket olmadığını açıklamakla lafını sürdürürken gazetecilere göz gezdirip tepkilerini ölçmeye çalıştım. Çoğu, Poppy'nin sözlerini bütünüyle makulmüş gibi dinliyor ve başıyla onaylıyordu. Delirmişler miydi? Kalabalıkta birkaç şüpheci surat vardı. Tuhaf bir şekilde Gabe, ara sıra bloknotuna bir şeyler karalasa da Poppy'yi izliyor gibi değildi. Aksine, gözlerini bana dikmişti.

Ne zaman onunla göz göze gelsem, derhal başka tarafa baktım ama içimi görüyormuşçasına bakmaya aynen devam etti. Beni huzursuz ediyordu.

"Bu, Guillaume'un doğaçlama bir gösterisiydi yalnızca," diye noktaladı Poppy, "normal kadınlarla şarkı söylemekten ne kadar keyif aldığını göstermek için. İş arkadaşım Emma gibi."

Zayıfça gülümsedim. Poppy'nin her birini hızla ve kesinlikle yanıtladığı bir tur sorunun ardından, en son Gabe'e söz hakkı verdi. Kendimi iğneleyici sözlerine hazırladım.

Bunun yerine, doğrudan bana bakarak usulca konuştu: "Gerçekten cesurcaydı Emma," dedi İngilizce. "İyi misin?"

Yutkunup başımı salladım. "Evet, iyiyim," dedim.

Basın konferansı bitip muhabirler kendi yollarına gider gitmez Poppy bitkin halde bana döndü.

"Rock-Yıldızımız-Kaldırıma-Yapışmadı kutlama içkisine ne dersin?" diye sordu. Bana eğildi. "Tatlı polis bana çıkma teklif etti!" diye fısıldadı.

Cansız cansız gülümseyip başımı iki yana salladım. "Hayır," dedim. "Üzgünüm. Takatim kalmadı. Eve gidip yatacağım."

Poppy başıyla peki dedi. "Anlıyorum."

Gülümsedim. "Memur Bay Rüya'yla iyi eğlen ama. Evde görüşürüz."

Sarılıp vedalaştık ve Poppy'nin bana ödünç verdiği küçük "Plan de Paris"ye göre, birkaç blok ilerideki Porte Maillot Métro durağına yürümeye başladım.

Hava serindi ve bazı kaldırımların eğri büğrü taşları yüzünden, böyle bir şehirde topuklu ayakkabı giymenin mantığından şüpheye düşmüştüm. Fransız kadınları bunu nasıl beceriyorlardı ki? Bir yerlerde bir taksinin parlak ışığını görmeyi umarak etrafa bakındım ama sokaklar boştu. Sokak lambalarından gelen ışık huzmelerinden geçerek yürürken ayaklarım her adımda gitgide daha acımaya başladı.

Dört blok yürümüştüm ve topuklu ayakkabılarımı hâlâ giymek mi (ayaklarım koca koca su toplamıştı bile) yoksa pis sokaklarda çıplak ayak yürümek mi daha kötü diye kafa yoruyordum ki arkamda bir araba korna çaldı. Acıdan dişlerimi sıkarak başımı bitkin bitkin sağa çevirdim ve Gabe'i küçük Peugeot'sunda oturmuş, bana gülümserken bulduğumda her nasılsa şaşırmadım.

Yürümeyi bıraktım, penceresini açtı. "Eve bırakayım mı?"

"Hayır," dedim aksi bir şekilde. Sözcük ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Métro'ya birkaç blok daha vardı, o zaman, apartmanımıza en yakın durakta trenden indikten sonra, eve yine yürümem gerekecekti, bu da Pont de'lAlma'yı geçip Avenue Basquet'nün yarısını yürümek demekti, yani en az bir kilometre. Ayaklarımı herhalde kesmek zorunda kalırdım. Fakat kimseye, özellikle de Gabe'e ihtiyaç duyacak ruh halinde değildim, o yüzden ona aldırmadan yürümeye devam ettim. Yaşamımın kalanını, ayaklarımı hissetmeden geçirsem daha iyiydi, değil mi?

"Tamam," dedi Gabe neşeyle. Onun, beni ve acı içindeki ayaklarımı bırakarak gaza basıp gitmesini bekledim ancak bunu yapmadı, dosdoğru ileri bakarak yürürken, arabasının adımlarıma ayak uydurarak arkamdan yavaş yavaş geldiğini hissediyordum.

Görmezden gel, dedim kendime. *Orada değilmiş gibi. Bakma.*

Bu, bir blok işe yaradı. Ama sola, Boulevard Péreire'e dönünce, Gabe de benimle dönüp yanı başımda ilerlemeyi sürdürünce sonunda canıma tak etti.

Olduğum yerde durup ona doğru dönerek "Beni takip etmeyi bırak!" diye tersledim.

"Ah, sen hâlâ orada mısın?" dedi Gabe yalandan. Arabasını durdurdu. "Fark etmemişim."

Ona dik dik baktım.

Gabe bana bir süre gülümsedikten sonra, "Ah, haydi ama Emma" dedi. Yüzü artık ciddiydi. "Arabaya biniver işte. O ayakkabılarla ayağım acıyordur."

Dişlerimi sıkarak "İyiyim," dedim.

"Hayır, değilsin," dedi Gabe samimiyetle. "Gurur yapmayı bırak da atla. Senin mahallene gidiyorum nasılsa."

İğneleyici bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ne anlamı vardı? Ayaklarım beni *öldürüyordu.*

"Peki," diye homurdandım. Arabasına, sanki *ben ona* bir iyilik yapıyormuşum gibi uygun adım yürüdüm, kapıyı hızla açtım ve ön koltuğa kendimi bıraktıktan sonra kapıyı çarparak kapattım.

"Şey, elbiseni kapıya sıkıştırdın galiba Emma," dedi Gabe. Ona şöyle bir bakınca gülmemek için kendini zor tuttuğunu görüp tedirgin oldum.

Gözlerimi indirip haklı kızgınlığımda gerçekten de elbisemin eteğini kapıya sıkıştırdığını fark ettim. "Teşekkürler," diye mırıldandım. Kapıyı açıp elbisemi çektim ve yanaklarımın fazla kızarmadığını umarak tekrar hızla kapattım.

Gabe kaldırımdan ayrıldı, onu görmezden gelmeye çalışarak pencereden baktım, itiraf etmeliyim ki yarım metre uzağımda otururken epey zordu. Birkaç dakika sessizlikte yol aldık.

"Peki Emma, gerçekten iyi misin?" diye sordu Gabe sonunda.

Ona şöyle bir bakıp başımla onayladım. "Evet."

"Orada söylediklerimde ciddiydim," dedi. "Gerçekten cesurcaydı."

Şaşırarak "Teşekkürler," dedim.

"Ve cidden aptalcaydı," diye devam etti.

Surat astım. Görünüşteki kibarlığının gerçek olamayacağını bilmeliydim.

"Pek şansım yoktu," diye karşılık verdim sertçe.

"Guillaume sonunda kendi kendine inerdi," dedi Gabe uysalca.

"Bunu bilemezsin," diye direttim. "Belki de onun hayatını kurtardım."

Gabe bir süre konuşmadı. "Anlarsın ya, göründüğü kadar deli değildir," dedi nihayet. "Dikkat çekmekten hoşlanıyor."

Ona aldırmayıp pencereden baktım. Kimdi o, Guillaume'un psikiyatrı mı?

Arc de Triomphe'u çember içine alan döner kavşağa girerken "Peki, bu geceki buluşman nasıldı?" diye sordu Gabe gelişigüzel.

Yanaklarım alev alev oldu. Birkaç kere göz kırptım. "Seni ilgilendirmez," diye söylendim. Ne de olsa, ona korkunç bir hüsran olduğunu itiraf edecek değildim ya? Edouard'ın şoven dargınlığı dökülene kadar onu kusursuz zannettiğimi? Gözlerimi, caddenin üstünde, her yöne ışık huzmeleri saçan, büyük, ışıltılı ve etkileyici Arc'a çevirdim. Gabe'i yok saydım.

"Hayır, bence de *ilgilendirmez*." Döner kavşaktan geçip bir dur işaretinin önüne geldiğimizde Gabe duraklayıp bana göz attı. "Ama o elbiseyle *gerçekten* çok güzel görünüyorsun."

Ona şaşırarak baktım. Tabii ki alay ediyordu, değil mi? Sırf onun anladığı bir şakanın dışında kalmış gibi hissederek "Şey, teşekkürler," diye geveledim.

"Ciddiyim," dedi tatlılıkla.

Beceriksizce, ona ne anlam vereceğimi bilemeyerek "Hım," dedim.

Champs-Élysées'ye sessiz sakin yol aldık ve Avenue Franklin Roosevelt'e varıp Seine'e yönelene kadar Gabe, tekrar konuşmadı.

Tam ufukta, sağda ileride Eiffel Kulesi belirdiğinde, "Peki, Guillaume'la röportaja n'oldu Emma?" diye sordu. "Bana yardım edecek misin?"

Hah. Ağzındaki bakla *çıktı*. Bu yüzden beni eve götürüp güzel olduğumu düşünüyormuş gibi davranıyordu. Yakışır. Sanki onun iltifatlarını yiyecek kadar ve müşterimi taciz etmesi için açık kart gösterecek kadar aptaldım.

Diğer yandan, onun gizli amaçlarını fark edecek kadar zekiysem niye hayal kırıklığına uğruyordum?

"Sana bir randevu ayarlayacağımı söylemiştim," diyerek yorgun argın pencereden dışarıyı seyrettim. Prenses

Diana'nın öldüğü tünelin girişini geçerken hafiften yüreğim sızladı.

"Biliyorum," diye ısrar etti Gabe. "Ama hepimiz gelecek cumartesi basın şöleni için Londra'ya gidiyoruz. Niye salı gününe ayarlamıyorsun? Kahve içmeye gidebiliriz. Guillaume'un hiç planı yoktur bence."

Ona dönüp baktım. "Guillaume'un planı olup olmadığını nereden biliyorsun?"

Gabe, biraz mahcup göründü en azından. "Şey, tam olarak bilemem. Hiç halka açık bir şov falan duyurulmadı demek istiyorum yalnızca. Peki, buna ne dersin? UPP yazısı için sadece yarım saat lazım bana. Guillaume'a iyi davranacağım, söz."

Yüzünü yandan bir süre inceledim, sağ kaşının tam üstünde ufak bir yara izinin yanı sıra kemikli burnunun kemerinde küçük, belli belirsiz bir şiş ilk defa gözüme çarptı, muhtemelen hayatının bir döneminde burnu kırılmıştı.

"Yazının olumlu olacağına söz veriyor musun?" diye sordum, siyah kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu ilk kez fark etmeme de aldırmadım. Artık Sol Yaka'da, apartmanımdan birkaç blok ötedeydik. Kabul etmem gerekir ki, Gabe'in ardı arkası kesilmeyen sorularına rağmen, yürüyüp Métro'ya binmemden daha kolay olmuştu.

Gabe gülümsedi. "Buna söz veremem biliyorsun," dedi. "Ama sana, bu işe kötü niyetle girişmediğimi garanti *edebilirim*. Guillaume'a son zamanlardaki bütün şu çılgınlıkları hakkmda sorularım olacak, o kadar. Yeni albümü, dört gözle beklenen lansmanı, her şey hakkında soru soracağım. Bundan daha iyi reklam bulamazsın Emma. Yazım, dünyada yüzlerce gazetede yayımlanacak."

"Biliyorum," diye homurdandım. Gabe'in, bize yapabileceği fazladan reklama karşı, ne kadar zarar verebileceğini zihnimde ölçmeye çalıştım. Sonunda, ona bir röportaj bahşet-

mem gerektiğini biliyordum, başka hiçbir neden olmasa da söz vermiştim. "Tamam," dedim nihayet. "Yarın seni arayıp yer ve zamanı söylerim."

Gabe, sokağıma dönüp kaldırımın kenarında durdu.

"Muhteşem," dedi. "Teşekkürler Emma. Orada olacak mısın?"

"Nerede olacak mıyım?"

"Röportajda."

"Ah," dedim. Emniyet kemerimin tokasını açtım. Ne yani, Gabe benim de Guillaume kadar deli olduğumu mu düşünmüştü? Müşterimi, skandal haber yapan bir gazeteciyle baş başa bırakamazdım! "Tabii olacağım."

"Harika," dedi Gabe. "Dört gözle bekleyeceğim o zaman."

İç geçirdim. Ne söylemem gerekirdi? "Şey, bıraktığın için sağ ol."

"Rica ederim," dedi Gabe. "Yolumun üstündesin zaten."

Dişlerimi sıkıp arabadan indim.

Kapıyı arkamdan kapatırken "Yarın görüşürüz Emma!" dedi Gabe keyifle. Orada dikilerek Gabe'in kaldırımdan ayrılıp arkasma bile bakmadan Avenue Rapp'te gözden kaybolmasını seyrettim.

On İki

Birkaç gün daha, uzun mesailere kalıp şölene hazırlandık ve Guillaume'un bütün büyük hayır işleri hakkında bültenlerimizi yollayıp önlem olarak biraz daha hasar kontrolü yaptık, hafta sonunu Poppy'yle alışverişe çıkarak, dışarıda yemek yiyerek ve tabii, Poppy bana cumartesi gecesi için bir buluşmayı kesinlikle yasaklasa da, Poppy'nin barlarda bulduğu yabancılarla flört ederek geçirdik. Kendime rağmen, Fransız erkeklerine çekici gelmekten gitgide daha keyif alıyordum. Hiç beklemezdim ama özgüvene iyi geliyordu.

Salı günü, Guillaume ve ben taksiyle, Café le Petit Pond'a, Paris'teki ilk gecemde Poppy'nin beni götürdüğü mekâna, Gabe'e isteksizce söz verdiğim röportaj için geldik.

Yüzümüz nehre karşı, avlunun dışındaki bir masada otururken "Söz, bunu kısa keseceğiz," dedim Guillaume'a. "Bu Gabriel Francoeur herifinin ağzını kapatsak yeter, belki bizi rahat bırakır artık."

Guillaume, yüzünde muzip bir ifadeyle "Çok yaman olduğunu duydum," dedi.

"En kötüsü," diye mırıldandım. Etrafa şöyle bir bakınca yakınımızdaki çoğu insanın Guillaume'a gözlerini diktiklerini gördüm, ama Guillaume onlardan habersiz gibiydi. Birçok turist gizlice fotoğraf çekiyor, diğerleri de bir kare yakalamak için cep telefonlarını kaldırıyordu. Boy Bandz müşterilerimden umumi alanda ne kadar sorumlu olmuşsam olayım, şöhretin beraberinde getirdiği ilgiye asla alışamadım.

Guillaume bir süre sonra, masanın üstünden uzanarak "Sorun nedir?" diye sordu.

"Yok bir şey." Başımı sağa sola salladım. "Seni rahatsız etmiyor mu? Bütün bu insanların sana gözlerini dikip fotoğrafını çekmesi?"

Guillaume, restoranda tamamen yalnız olmadığımızı ilk defa fark etmişçesine etrafına bakındı.

"Ah," dedi. "Galiba bunu artık düşünmüyorum bile." Yayvan yayvan gülümseyip heyecanlı hayranlarına birkaç kez el salladı. Sonra büyüleyici gülümsemesini bana çevirdi.

Garsonumuz bir sepet Fransız ekmeğiyle geldiğinde ikimiz de sütlü kahve söyledik, ki saniyeler içinde geldi. Bir süper starla yemek yerken yapılan servis akıllara durgunluk verici.

İkimiz de birer yudum aldıktan sonra "Tamam," dedim. "Gabriel yirmi dakika içinde burada olacak. Önce bazı şeyleri tekrar gözden geçirmemiz gerek."

Guillaume, bana çekici bir şekilde gülümseyerek "Nasıl istersen güzel Emma," dedi. "Sonra tekrardan birlikte, sen ve ben, hoş bir müzik yapabiliriz?"

Gözlerimi devirdim. Bazen çok tuhaflaşıyordu. "Hayır, Guillaume."

Surat astı. Ona aldırmadım.

"Peki, bence Gabe'in sana soracağı durumların hiçbirinde sarhoş olduğunu kabul etmemelisin, bunu söylemeye lüzum yok herhalde," diye başladım.

Guillaume yalandan bir dehşetle geri çekildi. "Sarhoş mu? Ben mi? Asla!"

"Dooooğru."

"Gerçekten Emma, aşırı alkol tüketimi yanlış," dedi Guillaume. Kirpiklerini tatlı tatlı kırpıştırdı. "Uyuşturucu kullanmak da yanlış."

"Evet, eminim Gabe senin köpek yavrusu bakışınla tavlanır."

Guillaume'un kafası karıştı. "Köpek yavrusu bakışı mı?"

Deyişin Fransızcada karşılığı olmadığını fark ettim. "Yani masum ifade."

"Ben masumum," dedi Guillaume. "Asla kimseyi incitmem."

Bunu bir an düşündüm. Galiba doğruydu. Guillaume'un bütün maskaralıkları sırf kendine zarar veriyor gibiydi, bir de tabii onun yaptığı pisliği temizlemek zorunda olan halkla ilişkiler sorumlularına.

"Bilirsin ya Emma, gülümsediğinde gözlerin masmavi görünüyor," dedi Guillaume usulca, bana o kadar dikkatle bakıyordu ki kıvranmaya başladım. "Çok güzeller. Akdeniz sularında ışıldayan küçük havuzlar gibi."

Yanaklarım alev alev oldu. "Tamam Guillaume," diye mırıldandım. "Haydi, bu röportaj için hazırlanmaya yoğunlaşalım."

Daha yakına uzandı. Hâlâ gözlerimin içine bakarak "Ama çok tatlısın Emma," dedi. Kalbimin göğsümde küt küt attığını hissediyordum. Kesinlikle kafayı yemişti. Ama çok da çekiciydi. Hem, büsbütün üşütük olsa da, gördüğünüz en yakışıklı erkeğin sizi seyretmesi kalbinizi hoplatıyordu.

"Guillaume, kes şunu," dedim, yanaklarımın yangın yeri olduğunu açık açık görebilmesi sinir bozucuydu.

"Keseyim mi?" Şaşkın şaşkın baktı. Dil engelini geçemeyen başka bir ifade daha.

"Yani, dur artık," diye açıkladım. "Buraya iş konuşmaya geldik. Niye birdenbire böyle şeyler söylüyorsun anlamadım."

"Kalbimden ne geçiyorsa onları söylüyorum, güzel Emma." Bana tatlı tatlı gülümsedi, gözlerimi ayırmaya çalıştım.

Boğazımı gürültüyle temizleyip sütlü kahvemden bir yudum alınca dilim yandı. Öksürüp çabucak toparlanmaya çalıştım. "Tamam," diyerek yeniden işe döndüm. Guillaume'la göz göze gelmekten kaçındım. Bana hâlâ sinir bozucu bir şekilde bakıyordu. "İşte söylemen gerekenler: Dili İngiliz-

ce olan böyle geniş bir kitleye ulaştığın için ne kadar şanslı olduğundan bahsetmelisin. Müziğinle kültürel bir boşluğa köprü kurmaya yardım etmenin ne kadar mükemmel olduğunu söylemelisin. 'Işık Şehri'nin Paris'te aşkı bulma hakkında olduğundan ve biricik kadınını daha bulamadığından da bahsetmelisin."

"Ama *sen* biriciksin Emma," diye araya girdi Guillaume.

"Lütfen dur."

Guillaume, "Kalbimin senin için atmasını durduramam, değil mi Emma?" diyerek elini elimin üstüne koymak için uzandı. Dokunuşu beni yakmışçasma elimi aniden çektim. Sırıttı.

"Ciddi ol, Guillaume."

"Peki, şimdi çok ciddiyim," diyerek alnını kırıştırdı.

Sesimin mümkün olduğunca aklı başında çıkmasına çabalayarak "Gabe sana başına gelen son olayları, otel odası, Eiffel Kulesi veya geçen günkü ip meselesini sorarsa, gülüp geç ve hepsinin bir yanlış anlaşılma olduğunu açıkla," diye lafımı sürdürdüm.

"Hepsi bir yanlış *anlaşılmaydı* zaten," dedi Guillaume.

Başımla onaylayarak "Doğru," dedim. "İyi başlangıç. Otelde hiçbir şey olmadığını açıkla yeter, sadece ben ve Poppy seninle, giyinik halde çalışıyorduk. Eiffel Kulesi video çekimin için bir araştırmaydı. İp olayı da aksi giden bir şakaydı. Tamam mı?"

"Nasıl istersen, güzel hanımefendi," dedi Guillaume.

"Bir şey daha. Gabe'le Fransız'sınız biliyorum. Ama İngilizce konuşur musunuz lütfen? Böylece Gabe uygunsuz bir şey sorarsa onu durdurabilirim."

Guillaume, başını eğerek "Senin için her şeyi yaparım canım," dedi. "Güzel bir hanımefendinin isteklerini asla reddedemem."

Karşılık vermeye fırsatım olmadan, Gabe'in Café le Petit Pond'un kapısından kendinden emin girdiğini gördüm. Göz-

leri salonda bizi aradı ve itiraf edeyim epey hoş görünüyordu. Lacivert kot pantolon ve düğmeleri aşağıdan başlayan, gözlüğünün ardındaki yeşil gözlerini keskin şekilde ortaya çıkaran uçuk yeşil gömlek giymişti. Ürperdiğimi hissettim ve bundan kurtulmak için kendimi çimdikledim.

Guillaume el salladı. Gabe bizi görüp yanımıza geldi.

Masaya vardığında "Kusura bakmayın, birkaç dakika erken geldim," dedi. Guillaume'la, ardından benimle tokalaştı. "Umarım bir şeyleri bölmemişimdir, mesela ikinizin bana söyleyeceklerinizi planlamanızı."

Ona dik dik baktım. Guillaume güldü.

"Hep kuşkucunun tekisin Gabe," deyip işaretparmağını kaldırarak iki yana *cık cık* diye hareket ettirdi. İkisine şöyle bir bakıverdim.

"Önceden tanışıyor musunuz?" diye sordum. Bir şekilde, Gabe'in Guillaume'u yalnızca uzaktan ya da geçen yıllardaki kısa röportajlardan tanımasını beklemiştim. Fakat geçmişte çok defa karşılaşmışlar gibi davranıyorlardı.

Gabe, başını iki yana sallayarak "Dostluğumuz eskiye dayanıyor diyelim yeter," dedi kuru kuru. Guillaume'la benim aramızdaki sandalyeye oturup garsondan siyah frenküzümlü bir şarap istedi.

Guillaume "İkindi vakti içiyoruz, öyle mi?" diyerek sandalyesinin arkasına yaslandı ve sütlü kahvesine dudak bükerek baktı. Gabe'e sırıttı. "Tam kafa dengim bir adam."

"Diyor alkolik," diye mırıldandı Gabe.

"Alkolik değil," dedim çabucak, "ve böyle ciddi bir konuda şaka yapmazsan sevinirim." Şimdiden başım ağrımaya başlamıştı. Ona utandıran bir bakış attım.

"Doğru," dedi Guillaume gergin bir şekilde. Gülmemek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Ben alkolik değilim. Olan biten her şey bir, ne demiştin Emma, bir yanlış anlaşılmaydı."

Ona alev alev gözlerle baktım. Dişlerimi sıkarak "Yanlış anlaşılmaydı *zaten*," dedim.

Gabe bana uzun uzun baktı. Sonra neyse ki vites değiştirdi. Gözlerini benden kaçırıp Guillaume'a odaklanarak "Peki, Guillaume," diye başladı, kalemi bloknotunun üstünde yazmaya hazır duruyordu. "Bana çıkış single'ın 'Işık Şehri'nden ve dili İngilizce olan dinleyiciler için neden ideal şarkı olduğundan bahset."

Guillaume, dört dörtlük yanıtı şakır şakır vermeye başladı, aşkın nasıl evrensel bir dil olduğunu ve şarkının, özünde, nerede ya da hangi dilde gerçekleşirse gerçekleşsin, aşkı anlattığını söylerken rahatlayarak iç çektim. Yanıtı aslında öylesine mükemmeldi ki, Poppy'yle sözcükleri Guillaume'un ağzına neredeyse kaşıkla verdiğimizi bilsem de, yerime mıhlandım.

Gabe, Guillaume'a albümü, dili İngilizce olan dinleyicilere ilgisi ve müzik kariyeri hakkmda sorular sordu.

Sorular şaşırtıcı ölçüde zararsızdı ve tam rahatlaşmaya başlıyordum ki Gabe rotayı değiştirdi.

Öne eğilerek "Peki ya, masum yanılgılar olarak nitelendirdiğin şu son üç kaza, Hôtel Jeremie, Eiffel Kulesi ve Rue Banville üstündeki küçük cambazlığın?" diye sordu. Ona fazla zorlamamasını hatırlatma çabasıyla, sesli sesli yutkundum.

Guillaume "Evet, evet, tabii," deyip bana bir bakış attı. "Siz gazeteciler hep yanlış anlarsınız."

Açıkça bir meydan okuma sezen Gabe, kaşını kaldırıp avının üstüne gitti.

"Yani yanlış anlayanlar *bizleriz*?" diye sordu, yarı alaylı yarı sinirli. Eyvah. "Yani, herhalde Eiffel Kulesi'nde çıplak halde kilitli kalmak bir ölçüde olağan. Ya da bir otel odasında bir avuç çıplak kızla yakalanmak. Ya da sarhoş olup veya uyuşturucu alıp, her neyse artık, şehrin bir sokağının on beş kat yukarısında baş aşağı asılı kalmak da öyle."

Guillaume, ciddiye almadan elini sallayarak "On üç kattı," dedi. "Hem her şey, hep göründüğü gibi değildir." Bir ona bir diğerine endişeyle baktım. Guillaume şimdiye kadar iyi gitmişti. Yanıtları soğukkanlıydı ve savunmaya geçmemişti. Mükemmel. Sonra bana bakıverdi. "Hem," diye ekledi. "Güzel Emma, imdadıma yetişmek için hep burada." Yapmacık yapmacık gülümsedi Gabe'e.

Guillaume'a dönüp dik dik bakmaya başladım. Ne yapıyordu?

"Tabii... belki kendini kontrol edebilsen senin için hayatını aksatmak zorunda kalmazdı," diye yanıtladı Gabe derhal.

"Kim demiş aksattığını?" diye karşılık verdi Guillaume ters ters.

"Guillaume..." diye konuşmaya çalıştım.

"Ee, seni aptal cambazlık gösterinden aşağı indirsin diye bir kadının hayatını tehlikeye atmaya aksatma derim ben."

"Gabe!" diye araya girdim aceleyle. Guillaume hâlâ yapmacık yapmacık sırıtıyordu, Gabe ise huysuzlaşmıştı. "Benim işim bu. Takma kafana."

"Ya, tabii Gabe. Düet yapıyorduk!" dedi Guillaume. "Emma'nın hoşuna gitti. Niye bu kadar gerginsin? Yıllardır bir kızla düet yapamadığın için mi? Kıskandın mı?"

Gabe'in gözleri öfkeyle parladı ve Guillaume'a seri bir Fransızcayla bir şeyler söyledi. Guillaume gülüp yanıtladı. Her ne dediyse Gabe'i daha da kızdırdı ve Gabe, sinir bozucu rock yıldızıma yüksek sesle birkaç anlaşılmaz söz daha söyledi.

"Beyler?" diye araya girdim. "İngilizceye geri dönebilir miyiz?"

"Kusura bakma Emma," dedi Guillaume. "Gabe'e sana saygı *duyduğumu* anlatıyordum."

"Ben de göz göre göre saygı duymadığını anlatıyordum ona," diye karşılık verdi Gabe sertçe, yüzü hiddetliydi. "Çünkü saygı duysa senin hayatını bu kadar zora sokmazdı."

"Pekâlâ Gabe," dedi Guillaume usulca. "Emma'nın yaşamını zorlaştıran *sen* değil misin? Benimle bir röportaj için sürekli onun peşinde dolaşarak?" Haklıydı. Gabe'e şöyle bir baktım ama Guillaume'un lafı bitmemişti. "Aslında," diye devam etti hafif bir gülümsemeyle, "sen varmadan birkaç dakika önce, Emma bana senin... nasıl demiştin? *En kötüsü* demiştin galiba."

Gabe irkilip bana baktı. Yüzümden kanın çekildiğini hissettim.

"Guillaume!" diye çıkıştım. Bir tepki elde etmekten memnun halde yapmacık bir şekilde sırıtıyordu Gabe'e. "Öyle demek istemedim Gabe," diye açıklamaya çalıştım. "Yani bazen seninle baş etmek zor oluyor da."

"Böylesi bir sorun olduğumu bilmiyordum Emma," dedi Gabe sert sert. "Kesinlikle özür diliyorum."

Guillaume kahkahaya boğuldu.

"*Ah, çok üzgünüm Emma!*" dedi alayla. "*Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğim!*"

"Guillaume!" diye bağırdım.

"Takma kafana Emma, sorun değil," dedi Gabe gergin bir sesle. "*Embesillik* ediyor sadece." Embesili Fransızca söyledi ama anlamını tahmin etmek zor değildi.

Guillaume, omzuma pat pat vurup Gabe'e öfkeyle bakarak "Endişelenme bebek," dedi. "Bununla baş edebilirim."

Gabe, Fransızcada anlamadığım sert bir şey söyledi, Guillaume da Fransızca karşılık verdi. İki adam bir süre atıştılar, Guillaume pis pis sırıtıyordu, Gabe ateş püsküren gözlerle bakıyordu, sonunda Guillaume Gabe'in lafını İngilizce kesti.

Aniden "Bu kadar. Röportaj bitti," diyerek bana baktı. "Yoruldum. Eve gitme zamanı."

Gabe saatini kontrol etti. "Ama beş dakikamız daha var," diye karşı çıktı.

"Hayır," dedi Guillaume. "Saatin geri kalmış bence. Değil mi Emma?"

İç geçirip bir o adama bir diğer adama göz attım, ikisi de bana beklentiyle bakıyordu. Bitkin hissettim.

"Bak Gabe, Guillaume bittiğini söylüyorsa bitmiştir," dedim sonunda. "Üzgünüm."

Gabe itiraz etmeye başladı ama tek elimi kaldırdım. "Guillaume," dedim. "Gabe'e otuz dakika garanti ettiğinden ve daha yirmi beş dakika olduğundan, onun için bir soru daha yanıtlayabilir misin?"

Guillaume başını yana eğdi, derin düşüncelere dalmış gibi gözlerini kapattı, sonra başıyla onayladı. "Evet. Tamam. Bir soru daha." Gözlerini açıp Gabe'e baktı.

"Teşekkürler," dedi Gabe kuru kuru. "Çok naziksin." Yeniden notlarına baktı, ben de en kötüsünü hayalimde canlandırmaya başladım. Belki Guillaume'a striptiz kulüplerine sık sık gitmesine dair ünü hakkında bir şey sorardı (bunu şu ana kadar basından saklamıştık). Ya da KMG onunla anlaşma yapmadan önce, kokain bağımlılığı için rehabilitasyon merkezine gitmesi gerektiği söylentileri hakkında (Poppy'yle ben dahil, kimsenin doğrulayamadığı bir şey). Fakat bunun yerine, Gabe'in suratı sakin bir hal aldı. "Peki Guillaume, bütün kadınlarla aynı Emma'yla konuştuğun gibi saygısızca mı konuşursun?" diye sordu tatlı tatlı.

Henüz yudumladığım kahve boğazıma kaçtı. Gözlerim irileşerek Gabe'e baktım, sonra Guillaume'a döndüm ki hiç alınmış gibi değildi.

Guillaume sırıttı. "Yalnızca bundan hoşlananlarla," diyerek bana göz kırptı. Ağzım açık kaldı.

"Harika," dedi Gabe gergin gergin. Ayağa kalktı. "İkinizi de görmek güzeldi. Yarının UPP veritabanında Guillaume hakkında bir makale bulabilirsiniz. Röportajı ayarladığın için sağ ol Emma. Zaman ayırdığınız için ikinize de teşekkürler."

Midem düğüm düğüm olmuştu. Sesimden çaresizliği uzak tutmaya çalışarak "Gabe, kötü bir şey yazmayacaksın, değil mi?" diye sordum. İşler nasıl bu kadar sarpa sardı bilmiyordum.

Gabe, bana sert sert bakarak "Doğru olan neyse onu yazacağım Emma," dedi. Yutkundum. Hayra alamet değildi bu. Bu *doğru*'nun çılgın rockçıyı şişe geçirmek anlamına gelebileceğini Gabe kadar iyi biliyordum.

Gabe uzanıp elimi, sonra Guillaume'un elini hızlı hızlı sıktı. "Şimdilik hoşça kalın," dedi, Guillaume'a dönüp küçük bir selam anlamında elini alnına koydu. Guillaume selama neşeyle ve abartılı bir şekilde karşılık verdi. Adeta savaş sonrası buhranı hissederek takatsizce el salladım. "İyi günler," diye ekledi Gabe. Sonra ayağa kalkıp arkasına bakmadan kapıya doğru uzun adımlarla yürüdü.

O gidene kadar bekledim, sonra yavaşça Guillaume'a döndüm. "Neydi bu şimdi?" diye sordum. "Tam bir ahmak gibi davrandın!"

Guillaume biraz gücendi. "Emma! Rahatla!"

"Rahatla mı? Rahatlamamı mı istiyorsun? Yazısı tüm dünyada kelimesi kelimesine yayılacak bir adamla röportajı mahvettin az evvel! Véronique, Poppy'yle beni cidden kovacak!"

"Kimse kovulmayacak," dedi Guillaume sakin sakin. Gülümseyip masanın karşısına uzanarak elini koluma koydu. "Rahatla yeter Emma. Gabe'in makalesi sorunsuz olacak."

"Bunu bilemezsin," diye homurdandım. "Bu arada, ne geçti aranızda?"

Guillaume abartıyla omuz silkerek "Of, biraz eğleniyordum o kadar," dedi.

"Biraz *eğleniyor* muydun?" diye tekrarladım.

Guillaume başıyla doğruladı. "Senden besbelli hoşlanıyor," deyiverdi, sanki dünyadaki en basit şeymiş gibi. Ona dik dik baktım. "Onu biraz sinir edip edemeyeceğime baktım sadece," diye ekledi. "Galiba işe yaradı! Ne mutlu bana!"

On Üç

Tüm gece Gabe'in UPP makalesinde yazacağı berbat şeyler hakkında endişelenerek yatağımda dönüp durdum. Kariyerim mahvolur muydu? Ya Guillaume'un kariyeri? Gabe ne kadar ileri gidebilirdi? Poppy, akşam yemeği için fırında biraz fazla pişmiş bir tavuk getirip beni şarapla şişirerek sakinleştirmeye çalıştı ama daha da gerginleştiğimle kaldım. Ertesi gün, sabah saat 7'de işteydim ve KMG'nin kurum içi elektronik kupür servisinin gün için neler bulduğunu görmek için bilgisayarımı açtım. Gabe'den en kötüsünü bekliyordum. Ne de olsa Guillaume... ve de ben... bunu hak etmiştik.

Sonuçlar geldiğinde, son yirmi dört saat içinde, Guillaume'dan 123 yayında bahsedildiğini gördüm; 119'u (hiç şüphesiz Gabe tarafından UPP veritabanına yollanmış ve dünya çapındaki eğlence bölümlerince almmış) aynı makalenin farklı uyarlamalarıydı. Amerika'daki gazeteler bizi eklemeye başladıkça gün boyunca kesin daha çok ilaveler ortaya çıkacaktı. New York'ta daha sabah saat 1 ve Los Angeles'ta akşam saat 10'du, çoğu gazete de daha kapanmamıştı.

Yutkundum ve kendimi en kötüsüne hazırlayarak METNİ OKU'ya tıklayıp Avustralya'daki *Sydney Morning Herald*'dan ilk makalenin yüklenmesini bekledim. Makale açıldığında sahiden Gabriel Francoeur imzasıyla UPP servisinden olduğunu gördüm. Manşet, sayfadan bana avaz avaz bağırıyordu.

SKANDALLARIYLA MEŞHUR ULUSLARARASI ROCK YILDIZI İLK ALBÜMÜNÜN ÖNCESİNDE KENDİNİ ANLATIYOR

Boğazım düğümlendi. Buna hazır değildim. Daha değil. Şu an değil. Yeni işimi seviyordum. Paris'e âşık oluyordum. Brett'ten sonra bir hayat olabileceğini düşünmeye bile başlamıştım. Şimdi Gabe bütün bunları muhtemelen sona erdirecekti. Kendimi hazırlayıp okumaya başladım.

Ünlü bekâr Guillaume Riche'in çıkış albümü gelecek salı günü raflarda yerini alacak ve ilk single'ı "Işık Şehri", Avrupa'nın yanı sıra Amerika ve Avustralya'daki listeleri yakıp yıkmaya başladı bile. Fakat Guillaume Riche'in albümü hakkmdaki beklentilerin güçlü olmasına ve *Rolling Stone* dergisi tarafından şimdiden "Avrupa'nın Beatles'tan sonraki en büyük ihracı" olarak nitelendirilmesine rağmen, eksantrik yıldız, adını muhtemelen müziğinden çok son zamanlardaki talihsizlikleriyle daha fazla duyurdu.

Eiffel Kulesi'nde –Riche'in halkla ilişkiler sorumluları reddetse de, söylentiye göre çıplak– mahsur kalmaktan, bu hafta başında iki yüksek apartmanın arasında havada asılı kalmaya kadar, Riche alışıldık rock yıldızınızdan çok farklı.

"Tabii, Ozzy Osbourne yarasa yiyebiliyor ve Pete Wenz de sürme çekiyor," dedi Riche dünkü özel röportajda. "Ama kimse Guillaume Riche olamaz."

Riche'in tuhaf davranışları bir yana, müzik şirketinin onun dünya çapındaki yeni bomba olacağı iddialarını destekleyen bir müzik damarı var. Vokallerinin Paul McCartney'nin ilk zamanlarından Coldplay'in Chris Martin'ine ve John Mayer'a kadar çeşitlilik göstermesinin yanı sıra, tek kelimeyle *Riche* adlı dört gözle beklenen albümündeki bütün sözlerini de kendisi yazmış.

"Müzik benimle konuşuyor," diyor Riche. "Bunu da başkalarını etkileyen bir şeye dönüştürebiliyorsam bu bir yetenektir, değil mi?"

Riche, tabii ki Avrupa'nın en gözde bekârlarından biri olmasıyla meşhur bir Fransız televizyon yıldızı. Playboya dönüşen aktörün, Dionne DeVrie, Jennifer Aniston ve Kylie Dane dahil birçok kadınla geniş yelpazede ilişkileri oldu.

Fransa, Brittany'de doğan, muhasebeci Pierre ve ev kadını Marie'nin çocuğu olan Riche, dört yaşında piyano dersleri almaya başladı ve yedi yaşında piyano, gitar, trompet, saksofonla perküsyon çalabilir hale geldi. İlk şarkısını dokuz yaşında yazdı ve bir okul arkadaşının canını alan ciddi trafik kazasının akabinde hastanede iki ay geçirdikten sonra, on beş yaşında gece kulüplerinde sahne almaya başladı. On yedi yaş gününden hemen önce, kamu düzenini bozma suçundan dolayı aldığı kısa süreli hapis cezasında, uyuşturucu suçundan aynı hapishanede yatan ünlü prodüktör Nicholas Ducellier'le tanıştı ve Riche'in müziksel oluşumu, danışmanıyla otuz gün çalışmanın sonunda tamamlandı. On sekizine bastığı sırada, resmi olmayan kayıtları kuzey Fransa'nın radyolarında yayınlandı ve yirmi yaşını doldurduğunda hayran kitlesi vardı. Şimdi, on yıl sonra, nihayet dünya sahnesinde de boy gösterecek.

"Heyecanlıyım," diyor Riche. "Bu büyük bir fırsat. Müziğin evrensel bir dil olduğunu düşünüyorum; o yüzden, dili İngilizce ve Fransızca olan dinleyiciler arasında şarkılarım yoluyla köprü kurabilirsem belki de dünya ahengine bir adım daha yaklaşırız."

Makale, Guillaume'un turne planlarından bahsederek, birçok müzik şirketi yöneticisinin "Işık Şehri"ni ne kadar harika bulduğu ve tüm albümü dinlemek için nasıl sabırsızlandığını alıntılayarak devam etti. Yaklaşan basın şöleninin, Guillaume'un müzik dünyasına resmi lansmanı olacağının bahsiyle de bitti.

Makaleyi okuduktan sonra bir süre şaşkınlık içinde sessiz sedasız oturdum. İnanamıyordum. Gabe'in Guillaume'u

(başlarda tuhaf davranışlarının birkaç kere sözünün edilmesine rağmen) yerin dibine batırmaması bir yana, yazdığı şeyler şarkıcı ve müziği hakkında kulağa *olumlu* da geliyordu doğrusu. Dünkü fiyaskodan sonra nasıl olabilirdi bu?

Makaleyi yeni baştan okudum. Muhteşemdi ama bir şey kafamı kurcaladı. Gabe, Guillaume'un Brittany'deki geçmişi hakkındaki bilgiyi nereden edinmişti? Elbette, Guillaume'un doğum yeri bir sır değildi; eski bir iki biyografisinde bahsedilmişti. Fakat Gabe, Guillaume'un anne babasını nasıl öğrenmişti? Ya da genç yaşta bu kadar enstrümanı çalabildiğini? Ya da on yedi yaşında otuz gün hapishanede yattığını? Bunların hiçbiri yayımlanmamıştı ve Guillaume'un anne babası, kız kardeşi, üvey kardeşinin daha önce röportaj vermeyi kabul etmediklerini biliyordum. Poppy onların son derece kapalı bir aile olduklarını söylemişti.

Guillaume, dünkü röportaj sırasında hızlı hızlı Fransızca konuşurken geçmişini kendi mi anlatmıştı? Böyle bir sohbet için yeterli zaman olduğunu sanmıyordum ama belki de kaçırmışımdır.

Her halükârda, endişelenmeye gerek yoktu, değil mi? Gabe, Guillaume'a ölçülü davranmıştı. Düzlüğe çıkmıştık. Rahatlayarak derin bir nefes verdim.

Poppy, o gün Gabe her ne zarar vermeye niyetlendiyse önlemiş olmama teşekkür etmek için beni öğle yemeğine çıkardı, ofise döndüğümüzdeyse kapının önündeki vazoda duran, kocaman beyaz bir zambak –en sevdiğim çiçek– buketi vardı.

"Bunlar kimden acaba?" diye sordu Poppy, çiçekleri alıp kapıyı kilitlerken gözlerinin içi gülüyordu. İçeride, onları masasının kenarına koyup ilişikteki zarfı açtı. "Bak sana ne diyeceğim? İddiasına varım bunlar Paul'den, cumartesi çıktığım adam. Oldukça romantik birine benziyordu!"

Hâlâ gülümseyerek kartı çıkarıp çabucak göz gezdirdi. Birkaç kere göz kırptı ve gülümsemesi bir an donakaldı.

"Yanılmışım Emma," deyip zarfı bana uzattı. "Çiçekler sana."

Şaşırarak kartı ondan aldım.

Emma'ya: Güzel kadına güzel çiçekler, yazılıydı.

İmza yoktu. Yanaklarım alev alev oldu.

"Ee?" diye sordu Poppy hevesle. "Kimdenmiş?"

Vazoyu masasmdan alıp benim masama taşıdı. Çiçeklere bir süre şaşkınlıkla baktım.

"Hiç fikrim yok," dedim. Ama daha konuşurken bile, bunların Gabe'den, röportaja teşekkür etmek için geldiğine dair küçük bir umut taşıdığımı fark ettim. Fakat saçmaydı, değil mi? Muhabirler, halkla ilişkiler sorumlularına çiçek yollamazdı. Gabe gibi muhabirler de, sizden bir şey elde etmeye çalışmadıklarında, asla hoş bir şey yapmamayı herhalde genel kural olarak benimsemişlerdi.

Poppy bana gülümseyerek "Ah, haydi ama," dedi. "*Bir* tahminin vardır."

"Gerçekten yok," dedim. Gelişigüzel flörtlerimin hiçbirinde iş adresimi kesinlikle vermemiştim. Bildiğim kadarıyla beni nerede bulabileceklerini bilenler, yalnızca Gabe, Guillaume, KMG personeli, Poppy ve ailemdi.

"Ahh, gizemli bir erkek!" diye ciyakladı Poppy. "Gördün mü? Fransız öpücüğü şimdiden işe yarıyor!"

O akşamüstü telefonum birkaç kere çaldı ve her açtığımda diğer tarafta Gabe'in sesini duymayı, bana çiçek yolladığını itiraf edip dün Guillaume röportajındaki kavga için özür dilemesini umdum. Belki beni bir yere davet ederdi; ille de evet demek zorunda değildim. Fakat hiç telefon etmedi; aramaların hepsi şölenle bağlantılı yemek hizmeti, salon servisi ve gazetecilerin uçuş bilgileri hakkındaydı.

Hâlâ şaşkındım ki o akşam beşte masamdaki telefon tekrar çaldı. Hemen atladım.

"Alo?"

"Emma? Ben Brett."

Kalbim bir saniyeliğine durdu. Sesini en son iki hafta önce duymuştum. Sesin tanıdık gürlüğü içimi ürpertti. Dilim damağım bir anda kuruyuverdi.

"Emma?" diye sordu biraz sonra kararsızca. "Orada mısın?"

"Buradayım," dedim titrek bir sesle. "İş numaramı nereden buldun?"

"Ablandan," dedi derhal. Suratım düştü. Keşke Jeannie kendi işine bakmakla kalsaydı. Ama ne zaman kendi işine bakmıştı da ondan şimdi böyle yapmasını bekleyecektim?

"Ah," diyebildim.

"Peki," diye konuşmaya başladı Brett yavaşça, "çiçekleri aldın mı?"

Beklenmedik bir hüsran sancısı hissettim. "Onlar *senden* miydi?" diye sordum.

"Tabii Emma." Brett şaşırmış gibiydi. "Sana başka kim çiçek yollasın?" Duraksadı ve kafasma dank etti. "Dinle, oralarda birisiyle çıkmıyorsun, değil mi?"

"Çıkıyorsam n'olmuş?" diye karşılık verdim inatçı inatçı.

Biraz sustu. "Eminim kötü bir şakadır bu, Emma," dedi önemsemez bir tavırla. "Galiba bunu hak ediyorum da, değil mi?"

Ciddi olamayacağımdan niye emindi? Aşağılanmıştım.

"Bak, Emma," diye devam etti, ben tepki veremeden. "Gerçekten konuşmamız gerek. Bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Neyi?" Sessizlikte, avuç içlerimin terlediğini hissedebiliyordum.

Brett usulca ve dikkatle konuştu. "Seni seviyorum Emma," dedi. "Hep sevdim. Hep seveceğim. Korktum yalnızca."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Derin nefes aldım.

"Brett, beni kapı dışarı ettin," dedim bir an sonra. "En iyi arkadaşlarımdan biriyle yattın." Gözlerimi kaldırınca Poppy'nin beni izlediğini gördüm.

İyi misin? Kelimeleri dudaklarını kımıldatarak söyledi bana. Başımla evet diyerek gözlerimi indirdim.

Hattın diğer ucunda, Brett iç geçirdi. "Biliyorum," dedi. "Ne kadar çok üzgün olduğumu sana asla anlatamam Emma. Yaptığım şey inanılmaz aptalca ve yanlıştı."

"Tabii canım," diye mırıldandım.

"Lütfen Emma, bırak da gönlünü alayım," diye yalvardı Brett. "Eve dön. Buraya aitsin. İzin ver de ne kadar üzgün olduğumu göstereyim sana. Seni seviyorum."

Durdum. İstediğimi sandığım her şey buydu. Ama iş işten geçmişti, bundan epey emindim.

"Seni sonra ararım," dedim. Brett yanıt veremeden telefonu kapattım.

Ben telefonu kapatır kapatmaz Poppy, kulplu sürahilerde sangria ve Brett hakkında sohbet için dosdoğru Bar Dix'ye gittiğimizi ilan etti.

Bir sürahi sangria ısmarlayıp içmeye başlar başlamaz, "Belki bir şansı daha hak ediyordur," diye mırıldandım. Poppy'nin beni duymamasını umuyordum. Kendi tepkimi ve görünüşe bakılırsa özsaygımı da, büyük bir yudum sangriayla boğarak uğultunun yeniden gelip çatmasını umdum. Nerede o şans...

"Bir şans daha mı?" diye yineledi Poppy dikkatle. Gözlerini benden ayırmayarak sangriasından bir yudum aldı. "Buna nokta koymamış mıydık Emma?"

Bakışımı masaya indirip biraz düşündüm bunu. Biliyorum kulağa çıldırmışım gibi geliyordu. Poppy'nin, bir kere çık ve bırak bilgeliğiyle, dünyanın neresinden geldiğimi anlayan en son insan olacağını da biliyordum. Haklıydı galiba.

Ama bazen, maalesef, beyninizin size söyledikleriyle kalbinizin hissettikleri arasında fark olur.

İç geçirdim. "Deli olduğumu düşünüyorsun, biliyorum," dedim sonunda. Koca bir yudum aldım. "Üç yılı arkana bakmadan harcayıvermek öyle zor ki."

"Onları *sen* harcamadın," dedi Poppy usulca.

Açıklamaya çalışırken kelimeleri bir araya getiremedim. "Farkındayım. Ama Brett'e öylece arkamı dönüp gidebilir miyim? Bir hata yaptım diyor. Bir kere bir çuval inciri berbat etti diye ona yeniden şans tanımayayım mı?"

Poppy başını sağa sola salladı. "Berbat etmekle kalmadı Emma. Seni kabaca başından attıktan sonra *en yakın arkadaşınla* yattı."

Yaşların göz uçlarıma battığını hissediyordum. "*Biliyorum.* Ama onu terk etti. Sadece birkaç hafta sürdü. Belki kafası karışıktı. Belki ben onu nişanlanmaya zorladım. Belki hazır değildi ve aklı başından gitti."

"Akıllarının başlarından gitmesi erkeklere bir sürü şey yaptırır," dedi Poppy emin bir halde. "Ama onları arkadaşlarının yataklarına sürüklemez. Ahlaklı erkeklerse tabii."

Poppy suratımı incelerken, iri yeşil gözlerinde acımayı okuyabiliyordum.

Bu beni üzdü. Bana acımasını istemiyordum. Fakat bir derece haklı olduğunu da biliyordum. Yine de, Brett'in korkup kaçmasının, Amanda'da başka şeyler aramasının *benim* hatam olduğunu düşünmekten kendimi alamadım. Ne de olsa, Amanda'ya bu kadar çabucak geçiş yapabildiyse açıkça benden elde edemediği bir şeyler vardı. Belli ki bende bir şeylerin eksikliğini duyuyordu. Yoksa işe fazla mı takmıştım? Ya da onu düğün salonuna sürüklemeyi fazla mı mesele etmiştim?

"Bak," dedi Poppy biraz sonra. "Mutlu musun? Burada yani?"

Bir saniye bile düşünmedim. "Evet. Mutluyum."

"Orlando'dakinden daha mı mutlusun?"

Bir an durdum. Öyle miydim? Kıyaslamak zordu. Buradaki yaşamım evdekinden o kadar farklıydı ki. Paris'teki işim büyüleyici ve heyecan verici ama zaman zaman çileden çıkarıcı ve sinir bozucuydu. Fakat sabahtan akşama kadar aynı olan dokuz-beş işten daha iyi değil miydi bu? Orlando'daki sosyal hayatım sabit ve güvendeydi; sürekli Brett'le birlikteydim ve birbirinin tıpatıp aynı kız arkadaşlarım vardı. Burada, sosyal planlayıcım Poppy'yle, ilginç randevulara çıkıyor ve boş gecelerimi mağaravari barlarda oturup sangria yudumlayarak geçiriyordum. İtiraf edeyim, keyif de alıyordum.

"Evet," dedim usulca, söylediğimde fark ettim ilk kez. "Galiba burada daha *mutluyum*."

"Gelip senden yüz yüze özür dilemek için birkaç gün izin aldı mı?" diye sordu Poppy. "Senin gönlünü almak için?"

"Hayır," diye yanıtladım alçak sesle.

"Ve bu hayatı, telefonu kaldırmaktan başka çaba sarf etmemiş birine ikinci şans vermek için mi geride bırakmak istiyorsun?"

Sangria kadehime dimdik baktım, sanki biraz daha dik bakarsam bana yanıtları gösterecekti. Fakat gerçek şu ki, ihtiyacım olan yanıtları zaten biliyordum, değil mi?

"Hayır," dedim tekrar. Belki kendi içime bakıp suçu ait olmadığı yere koymayı bırakmalıydım. Belki de biraz Poppy gibi davranıp, paspas olmaktansa hayatımın kontrolünü ele almayı öğrenmeliydim. Ne de olsa, bunu işte... ve de buraya vardığımdan bu yana yapabiliyordum. Peki o zaman niçin, hayatımda saygıyı hak ettiğimden görünüşte bu kadar güvensizdim?

"Ama birkaç haftaya nasılsa eve döneceğim, değil mi?" diye sordum yavaşça. Belki de Paris'in tetiklediği bütün bu kendimi keşif serüvenim koca bir sıfırdı.

Poppy duraksadı. "Pekâlâ, sana bunu söylemek için bekleyecektim," dedi usulca. "Ama Véronique'le konuştuk. Son birkaç haftadır Guillaume'la iyi işler çıkarmana dayanarak, gerçekten kalmanı istiyoruz."

"Ne?"

Poppy gülümsedi. "KMG, sana daha uzun süreli bir iş vermek istiyor," dedi Poppy. "Yani, Guillaume Riche'e gelecek yıl da katlanabilirsen."

"Bir yıl mı?"

"Bir yıl," diye doğruladı Poppy. "Peki, kararın ne? Kalacak mısın?"

* * *

O gece Poppy yattıktan sonra, oturma odasında uzun süre oturarak ışıklar sönüp kule karanlığa gömülene dek Eiffel Kulesi'ni seyrettim, yine yapayalnız hissediyordum. Saatime baktım. Florida'da saat daha akşamın sekiziydi. Derin bir nefes alıp Brett'e telefon açtım.

Yanıt verdiğinde "Paris'te bir süre daha kalacağım," dedim.

Telefonun diğer tarafında uzun bir sessizlik oldu. "Şaka mı ediyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Nasıl hissettiğimi kelimelere dökmeye çalıştım. "Burada gerçekten mutluyum. Sonunda önemli bir şeyin parçasıyım. Nihayet bana ihtiyaç duyulduğunu hissediyorum."

Brett bir an sustu. "Yani, *benim* sana ihtiyacım olup olmadığının önemi yok," dedi. "Galiba bu o kadar mühim değil?"

"Öyle demedim," diye karşı çıktım. Derin bir nefes alıp Poppy'nin bu akşam söylediklerini düşündüm. "Hem, madem senin için bu kadar önemliyim, niye bir süreliğine buraya gelmiyorsun? Burada hakikaten mutluyum. Belki de Paris'te yeniden deneyebiliriz."

"Deli misin?" diye sordu Brett. "Fransızca bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedim. "Ama belki işten biraz izin alabilirsin. Hatta, balayımıza kullanacağın zamanı değerlendir. Benimle birkaç hafta kal da burayı sevecek misin gör."

Onu deniyordum, biliyordum. Elimi uzatıyordum, eğer tutarsa ona bir şans daha verip Poppy'nin yanıldığını kabul etmeye niyetliydim.

"Florida'da kalmayı planladığımı sana açık ve net söylemedim mi?" dedi Brett bir an sonra. "New York'a taşınmazken Fransa'ya geleceğimi nereden çıkardın?"

"Çünkü *ben* buradayım," dedim hemen. Hattın diğer ucunda ses kesildi. Bunu doldurma derdine düştüm çünkü güvensiz tarafım böyle yaptı; sözcüklerin arasındaki sessizlik fazla ağır gelince onu doldurmak için acele etti. "Hem, buraya *taşınmak* zorunda değilsin. Kısa süreliğine nerede yaşadığımı görmek için gel yeter. Şu anki hayatım bu, Brett. Eğer sen istersen bu hayatın bir parçası olmanı hâlâ isterim."

Son kısımda ciddi olup olmadığımdan emin değildim. Ondan son derece kopmuştum. Ama ona en azından bunu borçluydum, değil mi? Ona bir şans borçluydum. Bu, bana vermiş olduklarından daha fazlaydı ancak onun kurallarıyla değil, kendi kurallarımla yaşamaya çalışıyordum. Eninde sonunda bunun rahatlığı vardı.

Brett yavaşça, sanki bir çocukla ya da zihinsel geriliği olan biriyle konuşurcasına "Emma," dedi. "Bana, eve geleceğini söyleyeceksin sandım."

Eiffel Kulesi'nin karanlık siluetine bakınca üstüme sakinlik çöktü. "Biliyorum," dedim. "Bence *evdeyim*."

On Dört

Paris'in özelliği, baştan çıkarıcı olması. Poppy'nin beni inandırdığı üzere, erkekler, flörtler, hatta aklınızı alacak güçteki mükemmel öpücükler de değil. Hayır, şehrin kendisi; acayip hoş dar sokaklar, tablo gibi köprüler, kusursuzca bakım yapılan bahçeler, bahar zamanı her yerde zarif bir uyumla açan çiçeklerin gökkuşağı. Parıl parıl ışıkların geceleyin her şeyi aydınlatması, yıldızların şehrin üstünde birisi elle koymuş gibi asılı durması, Seine'in iki yaka arasında serili yumuşak bir battaniye gibi usulca dalgalanması. Saklı kafeler, küçük dağları yarattığını sanan küçük köpekler ve en ummadığınız yerlerde arnavutkaldırımlı sokaklar. Canlı yeşil çimenler, masmavi gökyüzü, Sacré Coeur'ün kör edici beyazı.

Mükemmellik bu. Ve mükemmellikte, baştan çıkarma vardır. Çünkü belki de bu kadar mükemmel bir şehirde yeterince uzun süre kalırsanız, kendi yaşamınızda da mükemmelliği bulabilirsiniz.

Londra'daki şölen için yola çıkmayı planlandığımdan önceki gece geç saate kadar çalıştım ve eve, bir kereliğine kendimle baş başa geçireceğim geceyi iple çekerek yalnız yürüdüm. Poppy, birkaç arkadaşını ziyaret etmek ve oteldeki bazı son dakika ayrıntılarını halletmek için Londra'ya bir gün erken gitmişti. Sokağıma sapıp apartmanımın giriş kapısına kadar birkaç kilometre yürürken, iki blok ötede yukarıda hayal meyal görünen Eiffel Kulesi'ni seyrettim. Yüzüncü kez, burada yaşadığım için ne kadar şanslı olduğuma şükrettim. Onun gölgesinde yaşarken bir an için dahi olsa, buradan ay-

rılacağımı ve eski yaşantıma geri döneceğimi doğrusu nasıl düşünebilirdim?

Eiffel Kulesi'ne o kadar dalmıştım ki Amerikan Kütüphanesi'nin kapısının, önümde sonuna kadar açıldığını fark etmedim. Bir adamın, ters yöne bakarken, ileri geri kararsızca sallanan uzun bir kitap yığınını dengeleyerek çıktığını da görmedim. Aslında, Eiffel Kulesi haricinde hiçbir şeyi fark etmedim, ta ki adama bodoslama dalıp kitapları her yere saçana kadar.

"Ah," diye bağırdım telaşla. "Çok üzgünüm! Şey, *je suis désolée*! Yapabileceğim bir şey var mı..."

Adam ayağa kalkıp bana sırıtırken sesim cümlenin ortasında yitti.

"Oo, merhaba Emma," dedi. "Bak hele, seninle burada karşılaşmak. Kelimenin tam anlamıyla."

Ağzım açık kaldı.

"*Gabe*," dedim gergin bir şekilde. "Sensin."

"Öyle valla," diye onayladı Gabe neşeyle. Etrafımızda moloz yığını gibi duran kitaplara baktı. "Bu da ofisinde kalem kutunu düşürmeme karşılık intikamın olsa gerek?"

"Ne? Hayır!" dedim sertçe. "Kazaraydı. Sana bilerek toslamadım!"

Gabe, bana tek kaşını kaldırarak "Mmm, öyle olsun madem," dedi.

Ona bir süre dik dik baktıktan sonra şaka yaptığını anladım. İsteksizce gülümsedim. "Gittiği yere bakmayan tek ben değilmişim hani."

Yalandan ciddi bir baş hareketiyle "Gereğince kaydedildi," dedi. "Şimdi, sence bu dağınıklığı toplasak iyi olmaz mı?"

Eğilip Gabe'e bütün kitapları toplamasında yardım ettim. "Hafta sonuna okuma planları var, hı?" diye sorarak sonuncu kitabı, bir James Patterson romanını da, Gabe'in yanındaki kaldırıma koydum.

Gabe sırıtarak "Seni bilmem ama benim gidecek bir şölenim var," dedi. "Tren yolculuğu için çerezlik okumalar, o kadar."

Gülümsedim. "Güzel plan." Durup yere baktım. "Hey, önceki gün yazdığın hoş makale için sana teşekkür edecektim," dedim yavaşça.

"Ah, o mu?" Gabe kayıtsızca el salladı. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Evet ama..." Durdum. "Röportaj biraz garipti. Guillaume sana tam olarak... iyi davranmadı, biliyorum. Makalede ona karşı biraz haşin davranabilirdin. Soğukkanlı davrandığın için minnettarım."

Gabe iç geçirdi. "Bak," dedi. "Benim için söylemesi kolay değil. Herif tam çatlak. Ama Guillaume çok yetenekli Emma, çekilmez bir *bricon** olsa bile. Doğru olmayan hiçbir şey söylemedim."

Ona öylece baktım. Bir an sonra, gözlerini devirip gülümsedi.

"Peki, peki," dedi. "Editörlerim de nazik davranmamı sağladı."

"Ah," dedim beceriksizce. Neden birden dilim bağlandı bilmiyordum. Gabe'i ilk defa iş kıyafeti dışında gördüğümü fark ettim. Gündelik lacivert bir kot pantolon, gri bir tişört ve vişneçürüğü Puma'lar giymişti ve kabul etmem gerekirse, çoğunlukla sinir bozucu anımsadığım gazeteci hısıma pek benzemiyordu. Harika görünüyordu.

"İşte böyle Emma, iyi ki rastlaştık," dedi Gabe. "Sana sormak istediğim bir şey vardı."

"Aa." İçten içe homurdandım. Tam yolunu bulmakta usta olan gazeteciye, sokakta yakalanmak ancak bana denk gelirdi. "Nedir?" dedim. Kendimi, Guillaume'un akli durumu hakkında soru sormasına hazırladım. Ya da iddia edilen alkol bağımlılığı hakkında. Ya da eş ölçüde fena bir şey.

* Kuzeydoğu Fransalı. (ç.n.)

"Paten kayar mısın?" diye sordu. Şaşkınlıkla birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. Utanç verici bir şeyin parolası mıydı bu? Bir tür Fransız argosu muydu?

"Ne?" diye sordum.

"Paten kayar mısın?" diye yineledi Gabe.

"Yani... düz tekerlekli patenler gibi mi?" diye sordum çekine çekine.

Coşkuyla başını salladı. "Evet evet! Kayar mısın?"

Ona bir an bakakaldım. Parlak gözleri ve kocaman gülümsemesiyle, o sırada Guillaume kadar deli göründüğüne yemin edebilirdim.

"Hım, evet," dedim biraz sonra. "Yani, Florida'da ara sıra kayardım da. Ama... ne alaka?"

"Harika!" diye haykırdı Gabe. Bana ışıl ışıl baktı. "Bu gece benimle paten kaymaya gelmelisin!"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Pari Roller!" dedi heyecanla, sanki bahsettiği şeyi bilmem gerekiyordu. Tabii fikrim bile yoktu.

"Efendim?"

"Pari Roller," diye tekrarladı. "Her cuma akşamı, yirmi bin insan on dördüncü bölgede buluşup Paris'in her yanında paten kayar!"

Ona bakakaldım. "Yirmi bin mi?" diye yineledim. "Kulağa çılgınca geliyor!"

"Öyle zaten," diye yanıtladı keyifle. "Gelmiş geçmiş en çılgın şey! Dünyadaki en büyük paten grubu. Yolları kapatmak için kenarlarda onlarca polis bekler. Ama Paris'i görmenin en iyi yolu bu Emma. Gelmelisin!"

Ona şüpheyle baktım. "Benimle kafa bulmuyorsun değil mi?" diye sordum.

"Hayır hayır!" diye haykırdı. Cebini karıştırarak bir bilgisayar çıktısı bulup gösterdi. "Bak. Bu gecenin rotası bu. Her perşembe yayımlanır."

Kırışık kâğıdı bana uzattı, bir süre inceledim. Paris'in, karmakarışık, tuhaf bir tasarımla renklendirilmiş bir haritasıydı.

Gabe, karmaşık zikzakları göstererek "Rota bu," dedi. "Otuz kilometre uzunluğunda. İnanılmaz! Kız kardeşim Lucie'yle her hafta giderdik ama sonra o, Brittany'ye, babamın yanma taşındı. O yüzden yalnız gidiyordum ama senin için de harika olur! Şehri görmenin en güzel yolu!"

"Ah," dedim. Bana ne demek istediğini anlamadım. "Yani... gelmemi mi istiyorsun?" Tuhaf bir fikir gibiydi. Fakat kabul etmem gerekir ki, kâğıda ne kadar uzun bakarsam o kadar ilgi çekici geliyordu. Paris'i paten üstünde görmeyi aklımdan geçirmemiştim.

"Evet evet, seveceksin!" dedi. Deli gibi sırıtıyordu.

Gözlerimi kuşkuyla kıstım. "Guillaume hakkında sana bilgi vermem için yine beni kandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum. "Yoksa bir röportaj için köşeye sıkıştırmayı mı deneyeceksin?"

Gabe şaşırmış göründü. Yüzü düşerek "Hayır Emma, bunu yapmayacağım," dedi.

Ona surat astım. "Bence yaparsın."

Kaşlarını çattı. "Emma, söz," dedi. "İş hakkında tek kelime etmeyeceğim bu akşam."

"Gerçekten mi?"

"Şeref sözü veriyorum," dedi ciddiyetle.

Tereddüt ettim. "Mesleki açıdan uygun olur mu emin değilim," dedim isteksizce.

Gabe afalladı. "Nasıl yani?"

Kızardım. "Bilmem. Sen bir muhabirsin, ben de bir halkla ilişkiler sorumlusuyum ya. Etik dışı değil midir?"

"Emma," dedi Gabe. "Senden Guillaume hakkında bütün sırları saçmanı ya da bana özel bilgi vermeni istemiyorum. Seni paten kaymaya davet ediyorum."

Bunu bir süre düşündüm. Kaybedecek neyim vardı? Diğer seçeneğim, geceyi yalnız geçirmekti. Hem bu şehirde baştan başa paten kayma fırsatını bir daha ne zaman elde ederdim? Kulağa inanılmaz geliyordu. Belki de, bir geceliğine Guillaume'u konuşmaktan uzak durabilirsek, Gabe'le KMG'ye fazladan biraz lütuf katabilirdim. Açıkçası, Guillaume bir daha aptalca bir şey yaptığında fazladan iyi niyete ihtiyacım olacaktı.

"Ama patenim yok," dedim.

"Endişelenme," dedi Gabe. "Kardeşim patenlerini bende bıraktı. Uymazlarsa kiralamanın yolunu ararız."

"Pekâlâ... tamam," dedim bir an sonra. Gülümsedim. "Galiba geliyorum."

"Harika!" dedi Gabe. "Neden bir saat içinde buluşup önce yemek yemiyoruz?"

Aksini düşünmeme rağmen, bir saat içinde, onun önerdiği şekilde, kot pantolon ve uzun kollu tişört giyinmiş halde, Gabe'in daire kapısının önündeydim. Orada bulunmak çılgıncaydı ama kendime, bunun Guillaume'un iyiliği için olduğunu hatırlatıp durdum. Ne de olsa, Gabe'e arkadaşça davranırsam rock yıldızının saçmalıklarına daha fazla göz yumardı, değil mi? Guillaume bir daha aptalca bir şey yaptığında Gabe'in aklını çelmek daha kolay olabilirdi. Maalesef, bir dahaki sefer *olacağına* dair hiç şüphe yoktu zihnimde.

Hem, kabul etmem gerekir, son yarım saati Pari Roller'a heyecanlanmakla geçirdim. Gabe'in bunu uydurmadığımdan emin olmak için internetten de bakmıştım ve kulağa ne kadar tuhaf gelse de doğruydu. Her cuma, akşam saat ondan bire kadar, çoğu ergenlik çağı ve yirmili yaşlarında olan neredeyse yirmi bin kişilik bir patenci grubu, Montparnasse istasyonundan Paris'in kalbine gümbür gümbür ilerliyor, tekerlekler üstünde gürültüyle koşuşturarak tarihi eserler ve kent simgelerinin yanından geçip gidiyorlardı.

Gabe, Rue Augerau'da, benden aslında sadece birkaç blok ötedeki dairesinin kapısını açtığında, tek elinde bir çift paten, diğer elinde de bir baget tutuyordu.

Beni selamlayıp pembe patenleri kaldırarak "Kız kardeşimin patenleri," dedi. "Ve akşam yemeği," diyerek bageti kaldırdı. "Ee," diye düzeltti. "Akşam yemeğinin bir parçası."

"Sen mi yaptın yemeği?" diye sordum. Yol üstünden sandviç ya da krep alacağımızı sanmıştım.

Gabe omuz silkti. "Enerjiye ihtiyacımız var. Hem, özel bir şey değil. Mutfakta harikalar yaratamam. Ama deyim yerindeyse, inanılmaz Spagetti Bolonez yaparım."

Güldüm. "Mis gibi kokuyor," dedim. Öyleydi de. Domatesler, fesleğen ve sarmısağm keskin kokuları holden kapıya doğru dans ede ede gelip içeri girmem için aklımı çeliyordu.

"Ben sofrayı hazırlayayım. Sen de Lucie'nin patenlerini denesene."

Gabe masayı hazırlayıp salataya marul doğrarken kardeşinin patenlerini denedim ve neredeyse kusursuzca uymalarına biraz şaşırdım. Ayağa kalkıp az buçuk sendeledim. Gabe gelip beni kontrol etti.

"Nasıl oldu?"

"İyi," dedim. Gabe patenlere bakıp ayakkabı satıcılarının bazen yaptıkları gibi, parmaklarımın hemen ucundaki boşluğa parmağını bastırdı.

"Biraz büyük gelmiş," dedi. "Ama bence bir çift çorap daha giyersen sorun olmaz. İçeriden getireyim."

Kırk beş dakika sonra, Gabe'le, midelerimiz spagettiyle ve kollarımız patenler, çoraplar, başlıklar ve dizliklerle dolu halde, dairesinden çıkıp La Motte Picquet Grenelle'deki Métro durağına doğru yürümeye başladık.

Yolda muhabbet olsun diye "Bana Florida'da büyüdüğünü söylemiştin," dedim. "Nasıl oluyor da kardeşin Brittany'de yaşıyor?" Yürürken patenlerin ağırlığını bir kolumdan diğerine geçirmeye çalıştım. Gittikçe ağırlaşıyorlardı.

"Aslında benim üvey kardeşim," dedi Gabe. Bana baktı. Sokağın ortasında aniden durup "Bırak da alayım onları," dedi. "Kusura bakma. Teklif etmeliydim." Bunu yapması gerekmediğine dair itirazlarıma karşın, patenlerimi kavrayıp bana kendinin çok daha hafif başlığını ve dizliklerini verdi. Ona teşekkür ettim ve yeniden yürümeye başladık.

"Yani Lucie baba tarafından üvey kardeşin?" diye sordum bir süre sonra.

Gabe başıyla onayladı. "Evet. Babam hâlâ Brittany'de. Annem hâlâ Florida'da yaşıyor tabii. Her yazı babamla geçirdim, o yüzden Lucie'yle yakınız."

Bunu biraz sindirdim. Sonra bir şey fark ettim. "UPP haberinde Guillaume'un Brittany'de büyüdüğünü söylemişsin ya, çocukken yazlarını orada geçirdiğin için biliyordun bunu? Onu çocukluktan beri mi tanıyorsun?"

"Evet," dedi Gabe çabucak. "Doğru. Ama bu akşam iş konuşmayalım diyen sen değil miydin?" Métro'nun girişine vardık ve o daha fazla konuşamadan, ellerimiz kollarımız dolu halde, biletlerimizi almaya çabaladık. Turnikelerden geçip Banliyö 6 trenine bindiğimizde, Gabe çoktan başka bir konuya geçmiş, bana üniversitede nerede yaşadığımı soruyordu. Brittany mevzusunu bir kenara bıraktım. Neticede sorumu yanıtlamıştı; Gabe'in Guillaume'un geçmişi hakkında nasıl bu kadar bilgi sahibi olduğu günlerdir kafamı kurcalayıp durmuştu.

Pari Roller, hiç şüphesiz, gördüğüm en çılgın şeydi.

Tren istasyonuyla dev Montparnasse kulesi arasındaki Place Raoul Dautry'de diğer binlerce patenciye katıldık, organizatörlerin emniyet ve yol kuralları hakkında Fransızca yaptıkları konuşmaya kıtı kıtına yetiştik. Gabe konuşmayı bana alçak sesle çevirirken dizliklerimi taktım, onun bana ödünç verdiği fazladan bir çift çorabı giydim ve kardeşinin

patenlerini ayağıma geçirdim. Gabe, Lucie'nin başlığını başıma takmama yardım etti ve kayışı ayarlarken sırıttı.

"Bak bak, ne güzel oldun Emma," deyip başlığı sıkılaştırır sıkılaştırmaz tepesine vurdu. Ona surat astım.

"Tabii," dedim. "Koca, sert bir kask altında saçım mantar şeklini almışken gerçekten çok seksiyimdir eminim." Gözlerimi devirdim.

Gabe, şaşırtıcı ölçüde ciddi görünerek "*Seksisin*," dedi. Cevaben zekice bir şey söylemek için ağzımı açtım ama söyleyemeden düdük öttü ve Paris'e çullanan patencilerin ani hücumunda neredeyse eziliyorduk.

"Haydi gidelim!" Gabe bana sırıttı. Elini koluma koyup tekerlek üstündeki vücut izdihamının arasından geçerken doğrulmama yardım etti. Asfaltta bir arada gıcırdayan yirmi bin tekerlekten gelen sesler arasından kendini duyurmaya çalışarak "Hazır mısın?" diye bağırdı.

"Hı hım!" Endişeyle başımı salladım ve işte patenci dalgasında sürüklenerek yola koyulduk.

Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca, Gabe yanında mıyım diye emin olmak için bakıp dursa da birbirimize hemen hiçbir şey söylemedik. Yanındaydım... ve bu paten olayını hayretle izledim. Hayatımda ilk defa bu kadar hızlı ve zorlu paten kaydım ama gücümü her kaybettiğimde beni ileri sürükleyen binlerin dalgasıyla geride kalmak hemen hemen imkânsızdı. Göğüs kafesim, etrafımızdaki binlerce tekerleğin hafif, sürekli uğultusuyla titreşti; solda uzakta Eiffel Kulesi'ni, ardından Sağ Yaka'daki etkileyici Opéra'yı geçip dokuzuncu bölgeden, sabah Londra istikametindeki Eurostar'a binmek için döneceğim istasyon Gare du Nord'u aşarak nehre doğru ilerlerken gördüklerime hayran kaldım. Tanımadığım birçok semtin arasından kıvrıla kıvrıla geçtik ve her gittiğimiz yerde, kaldırım kenarlarında duran insanlar, biz gümbür gümbür geçerken tezahürat yapıp el salladılar. Bir geçit töreninin parçası gibiydi.

Nefessiz ve kan ter içinde, Paris'teki başlangıç noktamızın karşı yakasındaki on dokuzuncu bölgede bulunan büyük park Place Armand-Carrel'e vardığımızda saat on bir kırk beşti. Çimlere kaçıp diğer binlerce patenci gibi, sırtüstü yığıldım.

Tepemde dikilip bana muzipçe bakan Gabe'e soluk soluğa "İnanılmazdı," dedim.

"Beğendiğine sevindim," dedi. "Ama fark ettiysen yolun daha yarısındayız."

Doğruldum. "Ne?"

Güldü. "Burası yarı mesafe noktası. Place de la Republique'ten geçip gerisin geri Batı Yaka'ya paten kaymadan önce mola veririz."

Ona bir an bakakaldım. "Ah," dedim sonunda. Toprağa yeniden devrilip gözlerimi kapattım. Böyle bir buçuk saat daha hayal edemiyordum.

"İstersen burada durup dönüşte Métro'ya binebiliriz," dedi Gabe. Tek gözümü açıp ona baktım. Beni hâlâ muzip muzip seyrediyordu.

"Ben pes etmem," dedim.

"Edeceğini söylemedim zaten," dedi Gabe. "İlk sefer için epey yorucudur. Devam edemezsen kesinlikle anlayış..."

Sözünü kestim. "Hayır." Ayağa kalktım. "Bu rotayı tamamlayacağız." Ayağa kalkmaya çabaladım ama bacaklarım jöle gibiydi. Gabe sırıttı ve doğrulmam için elini elime alarak bana yardım etti. Parmakları parmaklarıma dolanırken pütürlü ve sıcaktı.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu Gabe.

Gözlerinin içine baktım ve kalbim küt küt atarak başımla onayladım. "Evet."

Bir süre orada, birbirimize bakarak dikildik. Kendi kendime ayakta artık gayet iyi duruyordum ama Gabe elimi bırakmamıştı. Ben de çekmemiştim. Bir an birbirimize bakarken

beni öpeceğine dair çılgın bir hisse kapıldım. Fakat tam biraz eğilmiştik ki düdük çaldı ve yirmi bin patencinin izdihamı yeniden başladı.

Gabe, gürültüden sesini duyurmaya çalışarak "Hazır mısın?" diye bağırdı. Elimi sıktı ve vücudumdan tatlı bir ürperti geçip gitti.

Bağırarak "Ne zaman hazırsan hazırım!" diye karşılık verdim.

Önümüzdeki bir buçuk saat süresince, patenci dalgası bizi, Sağ Yaka'nın doğu sınırından, Place de Bastille'den, Pond d'Austerlitz üstünden, ardmdan Seine'in batı yakası boyunca, Montparnasse istikametinden önce, kilometrelerce güneye sürüklerken Gabe elimi bırakmadı.

İşin ilginç tarafı, ben de bıraksın istemedim.

Saat sabah ikiyi henüz geçmişken dairemin kapısının önüne geldiğimizde "İnanılmazdı," dedim. Vücudumdaki her kemik, her kas, her lif ve her eklem ağrıyordu ama her nasılsa yıllardan beri hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

Gabe "Evet ya, epey eğlenceliydi, hı?" deyip bana sırıttı. Patenlerimizi yere koyup sol kolumun önüne sağ eliyle dokundu. Tenim karıncalandı. "İyi ki benimle geldin."

"Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim," dedim. Bunun, son birkaç haftadır mesleki yaşamımı gergin ve müphem hale getiren aynı Gabe Francoeur olduğuna inanamıyordum. Gazeteci şapkasını takmadığında... normaldi. Ve çok nazik. Ayrıca şaşırtıcı ölçüde çekici.

"Ben de çağırdığıma memnun oldum," dedi Gabe. Bir adım yaklaştı. Birden beni öpmesini ne kadar çok istediğimi fark ettim. "İnanılmazsın Emma, bunu biliyor musun?"

Adeta yavaş çekimle, iki kolunu da bana dolayıp beni nazikçe kendine çekti. Sonra başını eğip dudaklarını dudaklarıma yumuşakça değdirdi. Vücudumdan bir elektriklenme ge-

çip gitti; mükemmeldi. Dudakları, aynı anda hem tuzlu hem tatlıydı. Birkaç saniye durdu ve ardından çekildi. Çabucak gözlüklerini düzeltip yutkundu.

"Şey," dedi. Öksürüp bana gülümsedi.

Birden ne yapacağımı bilemeyerek "Şey," diye tekrarladım. Kusursuz bir öpücüktü ama yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

Gabe, "Ben, ee, muhtemelen yapmamalıydım bunu," diyerek gözlerini kaçırdı.

Yüreğim sıkıştı. "Ah," dedim.

"Yani, istedim," diye düzeltti çabucak. "İş ve her şey falan..." Sesi gitgide alçaldı.

Aptal gibi hissederek hemencecik hemfikir oldum. "Tabii. İkimiz için de mesleki açıdan hiç yakışık alır değildi."

"Hem de hiç," diye katıldı Gabe. Durup gözlerini bana çevirdi. "Ama bu çok hoştu dememin mahzuru var mı?"

Yarım yamalak gülümsedim. "Yo." Rahatlamıştım. "Bence de çok hoştu dememin senin için mahzuru yoksa tabii."

"Şey," dedi Gabe. "Güzel."

"Güzel," diye katıldım gergin gergin.

"Peki, ee, yarın akşam görüşürüz o zaman?" dedi. "Londra'da?"

"Ee, öyle." Profesyonel görünmeye çalışarak başımla onayladım. "Evet, kesinlikle. Sana Guillaume'un müziğini tanıtmak için sabırsızlanıyoruz."

Gülümsedi. "Tamam. Şey. Eminim seveceğim."

"Umarım."

Gabe, uzunca süre yüzümü inceledi. Sonra başıyla selam verdi. "İyi geceler Emma," dedi.

Sonra eğilip yerden patenleri aldı ve tek kelime daha etmeden çabucak uzaklaştı.

Londra'da şölenin açılışı için önümde koca bir gün olduğunu bilmeme rağmen, o gece hemen hiç uyumadım. Hâlâ Gabe'in parmaklarının bana dokunuşunu hissediyordum.

On Beş

Ertesi sabah Londra treninde uyukladım. Birinci sınıfta yolculuk yapan Guillaume'a, gelen geçene poposunu göstermesin ya da yemekli vagonda çırılçıplak koşmasın diye göz kulak olmam gerekiyordu ama bence Edgar'la Richard onu bu seferlik idare edebilirlerdi. Ben Guillaume'la ilgilenemeyecek kadar yorgundum.

Yerime yerleşirken Guillaume imalı bir gülümsemeyle "Geç mi yattın Emma?" diye sordu.

"Paten kaydım o kadar Guillaume," dedim yorgun yorgun. "Bundan daha müstehcen bir şey değil."

Bana tek kaşını kaldırdı. "Bilmem. Paten kaymak ateşli ve şiddetli olabilir."

Gözlerimi devirdim. Açıkça, *paten kayma* tanımlarımız temelde farklılık gösteriyordu.

Ne zaman uyuklamaya başlasam, Gabe'in dudaklarının dudaklarıma değdiğini düşünüp zevk ve suçluluk karışımı bir his duyuyordum. Öpücük kusursuzdu ama halkla ilişkiler sorumluları gazetecilerle orada burada öpüşmemeliydi, değil mi? Önemli bir etik kodunu ihlal etmişim gibi geliyordu.

Brett de bir şekilde aklımın bir köşesindeydi, bilincimin sınırlarında pusuya yatmıştı. Elbette, buraya geldiğimden beri, Poppy'nin ısrarıyla birkaç erkekle öpüşmüştüm. Fakat Gabe, burada gerçekten bir şeyler hissettiğim ilk erkekti. Çılgınca olduğunu bilsem de, Brett'e sadakatsiz davranmışım gibi biraz suçluluk duyuyordum.

Üç saat sonra, dördümüzü istasyondan alan limuzin bizi Royal Kensington Hotel'e bırakınca, vale inmeme yardım

etmeden önce, içeri hayranlıkla baktım. Gördüğüm en güzel yerlerdendi. Görkemli ve kocamandı, sıra sıra mermer kolonlar vardı, dış cephesi pencere önlerindeki gür çiçeklikler ve mermer döşeli araba yolunun üstünde dalgalanan bir dizi bayrakla yumuşatılmıştı. Smokin ceketli ve silindir şapkalı çok sayıda karşılama görevlisi ve vale koşuştura koşuştura çıktı, araba kapılarını açıp bavulları zahmetsizce çıkardılar. Şölendeki gazeteciler, benim etkilendiğimin yarısı kadar etkilendiyse, halihazırda iyi bir başlangıç yaptık demekti.

Otele giriş yaptıktan sonra, odası odamın yanında olan Poppy'yi görmeye gittim. Guillaume'a kim göz kulak olacak ve süitinden memnun kalmasını (ve de otele giriş yapma esnasındaki otuz dakikada içeri gizlice genç kız sokmamasını) sağlayacak diye taş-kâğıt-makas oynadık. Poppy'nin taşı benim makasımı ezdi, yani ben gidecektim.

Gözlerimi devirip tekrar ayakkabılarımı giyerken Poppy, şarkı söylercesine "Küvette şöyle güzel bir banyo yaptıktan sonra hemen geleceğim!" dedi. Paris'in çiçeği burnunda paten şampiyonu olduğumun ve sıcak bir banyo için sol kolumu feda edebileceğimin farkında değildi. "Köpüklerin içinde gevşerken, cava* yudumlarken ve *Glamour* okurken seni düşüneceğim."

"Dua et, seni severim," diye söylenip kapıdan koridora adım attım.

Poppy'yle yeterince güzel odalardaydık ama tabii rock yıldızımız en üst kattaki süitte kalıyordu. Bunun nasıl zevkine hitap *edemeyeceğine* aklım ermiyordu ancak özellikle basın şöleni öncesi, onun mutluluğunu sağlamak işimin hayati bir parçasıydı. O yüzden yanına gittim.

Kapıyı iki kere çaldıktan sonra içeride bir hışırtı duydum.

"Kim o?" diye geldi Guillaume'un boğuk sesi kapıdan.

* Bir tür İspanyol şampanyası. (ç.n.)

"Ben Emma!" diye bağırdım, Guillaume'un süitinin karşındaki süite birçok Louis Vuitton bavulu taşıyan bir karşılama görevlisi bana küçümseyici bir bakış attı. Anlaşılan bağırmak, otel adabına uygun değildi.

"Bir dakikacık!" diye seslendi Guillaume içeriden. Ayak sesleri duydum ve bir saniye sonra, Guillaume kapıyı çekip açtı. Bana gülümseyerek "Selam," dedi.

Kapıyı tıklattığımda ne beklemem gerektiğini bilmiyordum ama işin içinde bir tür çıplaklık olacağından nispeten emindim. Ama bir de baktım ki Guillaume tamamen giyinikti, hem uzun kollu yeşil tişörtü ve lacivert kot pantolonuyla aslında oldukça normal görünüyordu. Onun kaçık olduğunu bilmeseydim alt tarafı normal, yakışıklı (tamam, Calvin Klein reklam panolarındaki mükemmellikte) bir adam olduğunu sanabilirdim.

Ama yazık, delinin tekiydi. Ve de müşterimdi.

Guillaume, "Nasılsın Emma?" diye sorup kenara adım atarak koluyla içeriyi işaret etti. "İçeri buyur, içeri buyur."

"Yok, dışarıda dursam daha iyi," dedim. Ne de olsa Guillaume'un otel odalarında neler olup bittiğini görmüştüm. Ayrıca pokerde de çok kötüydüm.

"Nasıl istersen." Guillaume omuz silkip vücudu kapı aralığını kaplayacak şekilde yaslandı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Adamla ettiğim en normal, en uygar sohbetti bu. "Keyfin yerinde mi, süitinde her şey yolunda mı bakmaya geldim o kadar," dedim kararsızca.

"Yolunda olmaktan da öte," dedi Guillaume. "Mükemmel."

"Pekâlâ, güzel."

"Güzel," diye tekrarladı Guillaume.

"Sana getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordum. "Ya da ihtiyacın olan bir şey?"

"Hayır, yok." Yüzümü bir an inceledi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Şey... tabii." En kötüsüne hazırlandım. Belki Poppy ve benim üçlü seks yapmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimizi soracaktı. Ya da Londra'da nereden iyi mal bulabileceğini bilip bilmediğimi. Ya da çıplak girebileceği harhangi bir anıt olup olmadığını. Herhalde Big Ben'i önerirdim.

Ama sorusunun bunlarla hiçbir alakası yoktu.

"Emma, acaba sen iyi misin bilmek istiyorum," dedi usulca.

Gözlerim büyüdü. Çabucak "Ne? Evet, iyiyim," diyerek ona canlı canlı gülümsedim. "Niye ki?"

Guillaume omuz silkti ve biraz huzursuz göründü. "Bilmem. Bugün pek kendinde değil gibisin. Trende de keyifsiz görünüyordun."

Afalladım. "Teşekkürler," deyip yine kendimden emin gülümsemeye çalıştım. "Ama iyiyim. Gerçekten."

"Emin misin?" Hakikaten endişeli görünüyordu. Bundan ne anlam çıkartsam bilemedim.

"Evet, eminim," dedim. Huzursuzlanmaya başladım.

Guillaume bana uzun uzun baktı. "Anlarsın ya, o kadar da kötü bir herif değilim," dedi. "Yani, biliyorum bazen baş belası olabiliyorum. Ama içimde o kadar da kötü değilim."

Bununla nereye varacaktı? Kalbim hoplayarak "Biliyorum," dedim.

"Yani..." Durakladı. "Şey, konuşmak istediğin bir şey olursa, benimle konuşabilirsin."

Galiba ağzım sahiden açık kaldı. Daha geçen hafta, iki bina arasındaki bir ipten sarkarken ölüme meydan okuyan bir düet sergilediğim kişinin ta kendisi nasıl olabilirdi? Ne olur ne olmaz diye, iç çamaşırında iki bin sekiz yüz euro taşıyan adam nasıl olabilirdi?

"Ee, şey, sağ ol," dedim. "Çok... naziksin."

"Tabii, evet." Guillaume omuz silkip gözlerini kaçırdı. "Yine de daha iyi hissetmeye çalış. Sorun her neyse."

"Teşekkürler," dedim hâlâ kısmen dehşet içinde. Guillaume, bana tuhaf, hafif bir şekilde sarılıp iki yanağıma da birer öpücük kondurarak süitinin kapısını kapattı.

Az önce ne olduğunu merak ederek koridorda kalakaldım.

Altı saat sonra, Poppy'yle çoğu, medya ve halkla ilişkilerde uzman bir İngiliz geçici personel ajansından yirmi asistanlık personel grubuna talimat verdik. Tüm personel, bir buçuk saate kadar başlayacak kokteyl resepsiyonunda çeşitli görevler üstlenecekti. Mesela, Willow isimli sarışın kız ve Melixa isimli bir esmer, medya girişlerini düzenlemek için lobiye yerleştirilmişti. Kardeş kadar benzeyen iki esmer yukarıda, medya süitinde, basın paketlerini dağıtırken iki erkek de, komşu süitte küçük bir kıta gibi duran meyve, hamur tatlıları, soda, su ve kahve büfesini bekliyordu. Gillian isimli bir kız, bir komi gibi çalışıyor, lobide, medya süitlerinde, balo salonunda bir ileri bir geri koşuşturuyor, bir sorun olursa Poppy'yle beni uyarıyordu. (Şu ana kadar, tahtaya vuralım, *New York Daily News*'den bir eğlence yazarının battal boy yatak istemişken iki kişilik yatağa yerleştirilmesinden daha ciddisi yaşanmamıştı.) Asistanların birçoğu, resepsiyon salonunda sahne arkasında uğraşıyor, Guillume'un bu akşamki performansı için her şeyin hazır olmasını sağlıyordu.

Poppy, ikimiz resepsiyon salonunun dışındaki kayıt masasındaki sandalyelerimize yerleşirken "Gerçekten gerginim," dedi. On dakika içinde, televizyon ve yazılı basın gazetecileri, Guillaume'un üç şarkılık sürpriziyle noktalanacak açılış gecesi kokteyl partisine gelmeye başlayacaktı. Guillaume, tabii ki hit single'ıyla başlayacak ve en beğendiğim, yarı İngilizce yarı Fransızca söylenen, karşılıksız bir aşk hakkında, insanın

içine işleyen duygusal bir şarkı olan "La Nuit" dahil iki şarkısını da ilk defa seslendirecekti.

"Ben de," diye itiraf ettim; bu akşamın medya listesini çıkarana kadar, önümdeki kâğıt yığınını karıştırdım. İki günlük şölendeki çoğu gazeteci bu akşam gelmişti ve bazılarının Londra'da dolaşmak adına resepsiyonu (tabii Guillaume'un sahne alacağının farkında olmadan) es geçeceklerini bilmeme rağmen, muhabirlerimizin yüzde doksanının orada bulunacağını hesapladım, bu da yüzün üstünde konuk demekti.

Poppy'yle ikimiz de siyah kokteyl elbiseleri giyiyorduk, Galeries Lafayette'de alışveriş ederken bir süre tartışmıştık bunu. Ben, gecenin iş liderliği rollerimize uygun düşecek takım elbiseler giymemiz gerektiğini söylemiştim. Poppy bana gözlerini devirip bunun bir kokteyl partisi olduğunu ve ona göre giyinmemiz gerektiğini söylemişti.

Poppy, göz kırparak "Davet ettiğimiz gazetecilerin yarısından fazlası erkek," diye hatırlatmıştı bana. "Guillaume aşk şarkılarını söylerken onlara bakacak bir şey sunsak fena mı olur, hı?"

Yedi buçuğa doğru, davet ettiğimiz neredeyse bütün gazeteciler masamızda kaydoldu, Poppy'yle onları samimiyetle karşıladık, ihtiyaç duydukları her şeyi temin ettik, sonra Poppy'nin dekorunu aylardır planladığı salona yolladık.

Resepsiyon salonunda, Guillaume'un çeşitli kıyafet ve pozlardaki dizi dizi fotoğraflarının yanı sıra, büyütülerek aralara serpiştirilmiş *Riche* albüm kapakları da vardı. Işıklar loştu ve yukarıda sallanan disko topları, neredeyse salona düşen kar taneleri gibi görünen ışık kıvılcımları meydana getiriyordu. Poppy, salona aromaterapi kokuları sıkılmasının bile icabına bakmış, böylelikle Fransız lavantasının belli belirsiz güzel kokusu her şeyin içine işlemişti.

Poppy bana yedi kırk beşte, kaydolan gazetecilerin ondaki listesini ikiye katlayıp el çantasına koyarken "Girmeye

hazır mısın?" diye sordu. On dakikadır gelen olmamıştı ve içeriden, partinin tam gaz başladığını anlayabileceğimiz kadar sohbet ve kahkaha duyuyorduk.

Saatime baktım. "Belki birkaç dakika daha durabiliriz," dedim.

"Ama Guillaume'u takdim etmek için on beş dakika içinde gitmeliyiz. Öncesinde bir kadeh şampanya içsek iyi olmaz mı?"

Omuz silktim. "Sadece birkaç dakika," dedim. "Herkes gelmedi daha."

Poppy'nin bir an kafası karıştı. Listeye göz attı. "Yalnızca beş kişi eksik."

"Ben bekleyebilirim."

Poppy bana tuhaf tuhaf bakıp omuz silkti. "Pekâlâ, *ben* içeri gidiyorum. Keyfin bilir."

On dakika sonra da Gabe hâlâ gelmemişti. *Kesin geliyordur*, diye düşündüm hayal kırıklığıyla. *Ama nerede kaldı? Daha da önemlisi, gelmemesi niye canımı bu kadar sıkıyor?*

İç geçirip masadan kalktım, eğer birileri, mesela Gabe, geç gelirse diye de halkla ilişkiler asistanlarından birini görevlendirdim.

İçeride, parti tam gaz sürüyor ve beklediğimden kusursuz görünüyordu. Smokin giyinmiş bir garsonun kolunda geçip giden tepsiden bir kadeh pembe şampanya kaptım ve rahatlamaya çalışarak tek yudumda yarısını içtim. Salonda aşağı yukarı yüz gazeteci vardı ve her birinin yüzlerine şöyle bir bakınca memnun olduklarını görebiliyordum. Neden olmasınlardı ki? Bir hizmetli filosu odada sınırsız ordövr tepsileri taşıyordu ve flüt kadehlerde şampanya, kadeh kadeh Beaujolais, sert mojitolar ve Poppy'yle etkinlik için yarattığımız, şampanya, votka, créme de cassis* ve Sprite karışımı özel bir içki olan Riche tinileri vardı.

* Meyvenin saf alkolde uyutulmasıyla elde edilen bir çeşit likör. (ç.n.)

Poppy'yi bulınak üzere sahneye doğru ilerlerken birkaç kişiyle tokalaştım. Muhabirlerden hiçbiri, birkaç dakika içinde doğaçlama bir konser dinleyeceğini bilmiyordu ve günün adamı sahneye çıktığında suratlarını görmek için sabırsızlanıyordum.

Sahne arkası alanda perdelerin ardına geçince Poppy alçak sesle "Özellikle birini mi bekliyordun?" diye sordu. Gözlüğünü takmış halde dikiliyor ve daha sonra söylemeyi planladığı kargacık burgacık sözleri baştan okuyordu.

Başımı hayır anlamında sallayıp kızarmamaya çalıştım.

"Gazetecilerden birine abayı yakmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır!" diye bağırdım savunmacı bir şekilde.

Poppy bana dikkatle baktı. "Sana bu Fransız erkeklerine dikkat etmeni söyledim," dedi. "Kalbini kırıverirler."

Başımla onaylayıp suçlu görünmemeye çalıştım. Gabe'e *tutuluyor* falan değildim. "Biliyorum."

Poppy gözlüğünü çıkarıp kutusuna geri koydu. Sonra elini saçından geçirip notlarını çantasına sokuşturdu. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Sen ne zaman hazırsan."

Başıyla peki dedi ve birlikte perdenin önüne çıkıp küçük sahnede yürüdük.

"Herkese merhaba ve hoş geldiniz," dedi Poppy mikrofona. Salondaki muhabbet kesildi ve yüz çift göz bize çevrildi. Ben gülümserken Poppy konuşmasını sürdürdü. "Bugün burada, biz KMG'dekilerin fazlasıyla heyecan duyduğu bu etkinliğe geldiğiniz için çok teşekkür ederiz. Guillaume Riche'in, salı günü müzik marketlerde yerini alan yeni albümü *Riche*'in ilk parçasıyla birlikte dünya lansmanını yapacağımızdan dolayı çok sevinçliyiz."

Azıcık alkış geldi ve Poppy'nin bir an için canı sıkıldı. Daha fazla alkış bekliyordu herhalde.

"Tabii, hepiniz Guillaume'un albümünün ilk single'ı 'Işık Şehri'ni muhtemelen duydunuz," diye devam etti. Bu sefer daha fazla alkış geldi, birkaç çığlık ve ıslık da cabası. Poppy buna gülümsedi. "Tabii hepinizin bildiği üzere, Guillaume'la birebir röportajlar yarın başlıyor. Yazılı basın gazetecileri sabahleyin, televizyon muhabirleri öğleden sonra. Kayıt paketinizde röportaj zamanınızı almış olmalısınız. Lütfen, kendinizi medya süitine otuz dakika önceden gelecek şekilde ayarlayın ve Emma ya da bana kayıt yaptırmayı unutmayın."

Salonda başlar tamam anlamında sallandı ve sohbet uğultusu yumuşak yumuşak yeniden başladı, sanki bazı gazeteciler Poppy'nin kayda değer hiçbir şey söylemediğine hüküm vermişti.

"Ama sizi daha fazla ayrıntıyla sıkmadan önce," diye devam etti. "Bu gece burada bulunma nedeninizi açıklamak istiyorum." Etkileyici bir şekilde duraksadı ve muhabirler ona beklentiyle bakarlarken sohbet yine kesildi. "Bayanlar ve baylar... Karşımızda Fransa'nın en büyük ihracı Guillaume Riche!"

Toplu halde nefesler kesildi, sonra alkış başladı. Bir dakika sonra, perde açılıp Guillaume'a eşlik eden grubu açığa vurdu. Grup, "Işık Şehri"nin girişini çalmaya başladı ve salonda alkışlarla tezahüratlar patladı. Poppy, inip de sahnenin yanında bana katıldığında geniş geniş gülümsedi.

"Onu seviyorlar!" diye fısıldadı.

"Nasıl sevmesinler?" diyerek sahnenin diğer tarafından kablosuz bir mikrofonla çıkan, daracık deri pantolonu ve aşağıdan düğmeli siyah gömleğiyle fena halde seksi görünen Guillaume'u izledim. Tezahürat ve ıslıklar bir oktav yükseldi, alkışlar arttı. Guillaume kalabalığa gülümseyip el salladı.

Çekici bir gülümsemeyle "Londra'ya hoş geldiniz!" diyerek daha fazla tezahürata yol açtı. "Yarın röportajlarda sizinle tanışmak için sabırsızlanıyorum!"

Sonra "Işık Şehri"nin ilk dizesine başladı ve kalabalık çıldırdı, iyiye işaretti bu. Önceki deneyimimde, gazetecilerin bilhassa ifadesiz bir kafile olduklarını öğrenmiştim, çünkü nesnel kalıp mevzuları duygusuzca yargılamaları gerekiyordu. Fakat bu güruh, Guillaume'un bıraktığı müzik yemini tamamen yutmuştu, Guillaume da onları gür sesi, candan şarkı sözleri ve için için yanan bakışlarıyla makaraya sarmıştı.

"Işık Şehri"nden sonra, Guillaume'la grubu hemen "Le Nuit"ye geçti ve herkes Guillaume'un yeni şarkılarından bir tanesini ilk defa dinlediğini fark ettiğinde, kalabalığın ses düzeyi birdenbire yükseldi.

Normalde ciddi duran muhabirlerin çıldırmasını seyrederken Poppy bana oracıkta sarılıverdi. "İşe yarıyor!" diye fısıldadı. Aynı coşkuyla, ben de ona sarıldım.

Odaya mutlu mutlu göz gezdirirken kalabalığın arkasına doğru birden Gabe'i fark ettim ve yüreğim anında ağzıma geldi. Siyah saçını biraz dikleştirilmiş ve sinekkaydı tıraş olmuştu, kot pantolonu, mavi gömleği, koyu gri takım elbisesi ve siyah fularıyla şahane ve de çok Fransız görünüyordu. Onu fark ettiğim anda o da beni gördü ve sırıtıp hafifçe el salladı. Sonra dikkatini sohbet ettiği kişiye çevirdi yeniden.

Kimle konuştuğunu görebilmek için sola bir adım attım. Kaydını yaptığımı hatırlamadığım daha yaşlı, kır saçlı bir adamdı. Belki de Poppy tanışmıştı onunla.

"Hey." Poppy'yi dirseğimle dürttüm. "Gabe kiminle konuşuyor?"

Poppy izleyicilere şöyle bir göz atıp bana baktı tekrar. "Ah, yani Gabe, öyle mi?"

Yanaklarım alev alev oldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hoşlandığın gazeteci o, değil mi?" Poppy bana sırıtıyordu. Yanıt vermemi beklemedi. "Ara sıra biraz baş belasıdır ama iyi biridir. Kabul etmem gerekirse, göz kamaştırıcı olması da cabası. Aferin sana!"

Aptal gibi hissederek yere baktım. "Evet, şey, her neyse," diye mırıldandım. "Peki, kiminle konuşuyor biliyor musun?"

Poppy, Gabe'in sohbet arkadaşını görmek için sola eğildi, doğrulduğundaysa tedirgin görünüyordu. "Sorun yaratabilir bu," dedi fısıltıyla. "Guillaume'un babası bu." Öne bir adım atıp onlara yeniden göz gezdirdi. "Ah, aksi şeytan! Medyadan kimseyle konuşmamasını söyledim ona! Gabriel Francoeur'le konuşup n'apıyor?"

"Ah, hayır," dedim sıkıntıyla.

"Oraya gidip muhabbeti bölmen gerek," dedi Poppy. Başımla peki deyip Poppy'ye endişeyle bakarak kalabalığın arasına daldım. Onlara ulaşmadan hemen önce, Guillaume'un babası Gabe'in koluna pat pat vurup bana baktı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Gabe sessizce "Selam Emma!" diyerek beni iki yanağımdan öptü. Guillaume'un hâlâ "La Nuit"yi gür bir sesle söylediği sahneye göz doğru bakıverdi. Şarkı kulağa harika geliyordu ve salondaki herkes, Guillaume'un performansından donakalmış halde, sessizce dikiliyordu. Gabe haricinde. Umurunda değildi adeta. Zamanını, ondan uzak tutmak istediğimiz kişiyle sohbet ederek geçiriyordu.

"Selam," diye fısıldayıp başka gazetecilere rahatsızlık vermemeye çalıştım. Ne de olsa, şu ana kadar, kusursuz giden performansa gölge düşürmek istemezdim. "Sorunsuz gelebildin mi?"

Gabe, tekrar sahneye, ardından bana bakıp "Evet evet," dedi. Gülümsedi. "Sağ olasın."

"Geç kaldın," dedim. Kulağa suçlama gibi geldiğini fark ettim derhal ve kendimi budala gibi hissettim.

Fakat yine gülümsedi. "Fark etmişsin."

Yutkunup sözlerini duymazlıktan geldim. Kayıtsız davranmaya çalıştım. "Peki, ee, konuştuğun Guillaume Riche'in babası mıydı?"

Gabe tereddütte kaldı ama en ufak bir suçluluk belirtisi göstermedi. "Evet."

"Poppy ona muhabirlerden hiçbiriyle konuşmamasını söylememiş miydi?" diye homurdanıp Gabe'e ters ters baktım.

Gabe, şaşırmıştı ve eğer yanılmıyorsam, biraz da alınmıştı. "Pekâlâ," dedi bir an sonra. "Herhalde sıradan bir muhabir değilim."

Ona bir an kötü kötü bakıp sesimi alçalttım. "Anlarsın ya, sırf beni öpmene izin verdim diye artık her yaptığının yanma kâr kalacağını sanma."

Gabe afalladı adeta. "Biliyorum bunu Emma."

Ben karşılık veremeden Guillaume'la grubu "La Nuit"yi bitirdi ve Guillaume konuşmaya başladı.

"Hepinize çok teşekkürler," dedi. "Nasıl da nazik dinleyicilersiniz. Şimdi sizin için bir parça daha söyleyeceğim. Albümümden üçüncü şarkı bu. İkinci single'ım olacak. Adı 'Güzel Kız'. Bu gece, bu şarkıyı sürekli imdadıma yetişen güzel halkla ilişkiler uzmanım Emma'ya ithaf ediyorum. Umarım gülümsüyorsundur Emma."

Ağzım açık kaldı ve Guillaume'la grubu, bir kadına uzaktan, karşılıksız aşka düşen bir adam hakkındaki hareketli şarkıya başladı. Birçok gazeteci merakla dönüp bana bakarken yanaklarımın cayır cayır yandığını hissettim.

"Ah, harika," diye söylendi Gabe. "Rock yıldızın sana şarkı ithaf ediyor artık."

Ona şaşkınlıkla baktım. "*Benim* rock yıldızım değil," diye kekeledim.

Gabe, bana dik dik bakarak "Guillaume'la aranızda bir şey mi var yoksa?" diye sordu.

"Ne? Hayır!"

"O zaman sana neden şarkı ithaf ediyor?" Mantıksız bir soru değildi. Maalesef iyi bir yanıtım yoktu.

"Bilmem!" diye üsteledim.

Gabe surat astı ama yanıt vermedi.

Boğazımı temizleyip Gabe'in konuyu değiştirmesini umarak gözlerimi kaçırdım. Guillaume şarkı söylerken salona göz gezdirdim, çoğu gazetecinin mest olmuş, gülümseyen yüzlerini inceledim. Küçük, yakın bir canlı performansta Guillaume'un çekiciliği iyice belirgindi. Kadm muhabirlerden yarısının bu gece odalarına Guillaume'a sırılsıklam âşık gideceklerini biliyordum.

Şarkı biterken, daha güvenli sohbet konularına geçebilmeyi umarak Gabe'e "Peki, yarın Guillaume'la röportajın saat kaçta?" diye sordum. Ama yanıtı için soluma döndüğümdeyok olmuştu. Kaşlarımı çatıp etrafa bakındım. Görünürde yoktu.

Guillaume, şarkısmı yayvan bir gülümsemeyle, el sallayarak noktaladı ve bağırdı: "Birazdan hepinizle görüşmek üzere!" Uzun adımlarla sahneden indi, Gabe ya da nereye gittiği hakkında endişelenmeye vaktim olmadığını fark ettim. Gidip Guillaume'u bulmalıydım, böylelikle gazetecilerle tanışırken resepsiyon salonunda ona kısa süre eşlik edebilirdim.

Sahne arkasmda Poppy'yi buldum.

"Ee? Gabriel ne söyledi?" diye sordu.

"Hiçbir şey," diyerek gözlerimi kaçırdım.

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Yo, yani niye Guillaume'un babasıyla konuştuğuna dair," dedi.

"Ah. Doğru. Şey, tam açıklamadı."

"Bu garip," diye mırıldandı Poppy. Tam o sırada, Guillaume elinde gitar kutusuyla belirdi.

Sırıtarak "Gezintiye hazırım hanımlar," dedi. "Nasıl, beğendiniz mi şarkıları?"

"Ah Guillaume, olağanüstüydün!" diye haykırdı Poppy.

"*Merci beaucoup, mademoiselle,*" diyerek biraz eğilip selam verdi. Bana döndü. "*Et toi?* Emma, konseri beğendin mi?"

"Evet Guillaume, harika bir iş çıkardın," dedim.

"Peki ya ithaf? Bunun hakkında ne düşündün?"

"Ee..." Ne diyeceğimi bilemedim. "Çok... çok düşünceliydi Guillaume. Çok teşekkür ederim."

Bana ciddiyetle bakarak "*Sen* güzel bir kızsın," dedi. Poppy'ye göz attım, Guillaume'a dikkatle bakıyordu.

"Ee, şey, neyse teşekkürler," dedim çabucak. "Peki, ee, salonda gezinmeye hazır mısın?"

Poppy yüksek sesle "İlk sen götür," diyerek durumu daha da kötüleştirdi. Bir bana bir ona baktı, ardından kollarını uzattı. "Gitarı kaldırayım." Guillaume enstrümanı uysalca uzattı, bense Poppy'ye surat astım.

Önümüzdeki yirmi dakika boyunca, Guillaume'u odada dolaştırıp çeşitli gazetecilerle tanıştırmaya çalıştım, hepsi de isimleri ve bağlantıları bulunan İSMİM... etiketleri takıyordu. Başta kaygılıydım çünkü gecenin *Gerçek*-Guillaume-Riche'i-Tanıma kısmıydı bu, bense zaman zaman delinin delisi olan *gerçek* Guillaume Riche'i saklamaya çalışıyordum.

Fakat bu gece, mucizevi şekilde, normal davranıyordu. Erkeklerle tokalaşıyor ve (İngilizlerse) futbol, (Amerikalılarsa) ABD'ye ziyaretleri, (dünyanın başka bir yerinden gelmişlerse) müzik aşkı hakkında çene çalıyordu onlarla. Kadınlarla, çekiciliğini en üst seviyeye çıkarıp konuşuyor, gülüyor ve flört ediyordu, işi sanki buymuş gibi, galiba öyleydi de.

Nihayetinde, Guillaume bütün gazetecilerle el sıkıştıktan ve Poppy, tanıdığı bir İngiliz radyo sunucusuyla konuşmak için yanımızdan ayrıldıktan sonra, Guillaume'la salonun arkasındaki barın yanında duran, bir kadeh kırmızı şarap içen babasma doğru ilerledik.

"Emma, babamla tanıştın mı?" diye sordu Guillaume yaklaşırken. Başımı hayır anlamında salladım. "Haydi, seni tanıştırayım. Gel."

Guillaume'un babası yaklaşık bir seksen boyunda, ince yapılıydı, zayıf ve titreyen elleri, yaşlılıkla içe göçmüş yüzünde şaşırtıcı ölçüde parlak duran yeşil gözleri vardı. Yaşlı adamın saçma kırlar düşmüş olmasına rağmen, babayla oğul arasındaki benzerliği görmek kolaydı. Guillaume babasına Fransızca bir şeyler söyledi, sonra adımı duydum.

"*Oui, oui, enchanté.*" Guillaume'un babası bana tatlı tatlı tebessüm etti ve eğilerek iki yanağımdan öptü.

Yaşlı adama gülümseyerek "Tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Oğlunuzla çalışmaktan mutluluk duyuyoruz."

"O, nasıl denir, çok iyidir. Çok iyi bir yetenektir," dedi baba.

Gülümsedim. "Evet, kesinlikle. Harikulade."

Babası başıyla onaylayıp bana tebessüm etti. "*Merci beaucoup,*" dedi.

Baba oğul birkaç dakika akıcı bir Fransızcayla konuştu, sonra Guillaume, beni dışladığını fark ederek İngilizceye geçti.

"Peki, gösteriyi beğendin mi?" diye sordu babasına yavaşça.

"*Oui, oui,*" dedi babası. "Mükemmeldi."

"Sağ ol baba." Guillaume gülümsedi. "Ya bu parti? Nasıl gidiyor sence?"

"Çok güzel, çok güzel," dedi babası dura dura.

Guillaume'u babasıyla iletişim içinde görmek o kadar tuhaftı ki. Neredeyse... normal görünüyordu.

"Guillaume," dedi yaşlı adam usulca. "Gösterin sırasında Gabriel'le konuştum. Nasıl denir, senin hakkında endişeleri var."

Başımı aniden Guillaume'a çevirdim. "Bekle, Gabriel *Francoeur* mü?" diye araya daldım şaşkınlıkla. "Baban Gabriel Francoeur'ü bizzat *tanıyor* mu?"

Guillaume'un babası bir şey söylemeye yeltendi ama o sırada Guillaume lafa girdi. "Gabe'le tanışıklığımız eskiye dayanıyor diyelim yeter," dedi çabucak.

Ona kafam karışarak baktım. Geçen gece Gabe'in de Brittany'li olduğunu öğrenmiştim ama orası kocaman bir bölgeydi. Birbirilerini bu kadar yakından tanıdıklarını düşünmemiştim. Niye iki adam da önceleri bundan bahsetmemişti? Tam daha fazlasını soracaktım ki Poppy beraberinde yakışıklı, siyah saçlı bir adamla hoplaya zıplaya geldi.

Lafımızı böldüğünden kesinlikle bihaber, fıkır fıkır "Guillaume!" dedi. "Vick Vincent'la tanıştırayım seni, Lonra'nın en önemli DJ'i ve senin albümünün sıkı destekçilerinden. Eski bir okul arkadaşım."

Vick, kusursuz tokluktaki DJ sesiyle, "*Eski* sıfatını beğendiğimden pek emin değilim Poppy," diye gürledi. "Ama sahiden, Guillaume Riche'in takipçisi oldum. İyi iş dostum." Guillaume'un sırtma hafifçe vurdu.

"Teşekkürler," dedi Guillaume nazikçe. Ufaktan geriledi. Dokunulmayı sevmediğini biliyordum; dokunulmasını o istemediği takdirde. Genelde de sırf kadınların dokunmasını isterdi, laubali erkek DJ'lerin değil.

Guillaume'a yaklaştım. Poppy, Vick'e bir şeyler söylerken Guillaume'un kulağına "Paydos etmek ister misin?" diye fısıldadım.

Guillaume başıyla onayladı. Babasını da almak için etrafa bakındım ama adam kayıplara karışmıştı anlaşılan. Bu akşam erkekler ve kaybolma numaraları ne işti?

"Baban nerede?" diye sordum Guillaume'a.

Salona bakınıp omuz silkti. "Bilmem," dedi. "Ama yolu bulur. Endişelenmen gereken bir ben varım."

On Altı

Ertesi günkü röportajlar kusursuz geçti. Guillaume'un yine uslu durması beni kaygılandırdı. Bu efendi hallerinin fazla iyi olmasından endişe ediyordum. Kokusunun çıkmasını bekliyordum. Ama şimdilik her şey yolundaydı. Poppy'yle tüm gün, röportajlarda sırayla Guillaume'un yanına oturduk, dolayısıyla ikimiz de onun dili Fransa ve İngilizce olan dünya arasındaki boşluğa, müziğiyle köprü kurmaktan nasıl da memnuniyet duyduğunu defalarca işittik.

Rica eden televizyon muhabirlerine enstrümansız birkaç dize okudu ve kadınların çoğuyla o kadar aralıksız flört etti ki hepsi, yaş ya da deneyim fark etmeksizin, beş dakika içinde liseli kızlar gibi kıkırdamaya başladı. Guillaume yakışıklı görünüyordu, çekici davranıyordu ve karizmatik, sakin, aklı başında biri izlenimi bırakıyordu. Kısacası, mükemmeldi.

Yıldıza çarpılan bir *Daily Buzz* muhabiri, röportaj odasından çıktıktan sonra, "Rüya gibi!" dedi fıkır fıkır.

"Justin Timberlake, John Mayer ve Adam Levine'ın hepsinden daha seksi!" diye haykırdı bir *Orlando Sentinel* muhabiri. "Aman Tanrım, beni öptü de! Bu yanağı bir daha asla yıkamayacağım!"

"Ne büyüleyici biri," dedi *Advocate*'tan kırmızı suratlı bir muhabir. "Galiba âşık oldum," diye ekledi adam.

Poppy'yle günün röportajlarının başarısını, o akşam otel barındaki büyük bir yemekle ve kendi aramızda bir şişe şarapla kutladık. Gazetecilerin çoğu sabahleyin, Guillaume'un "Işık Şehri"nin sürpriz, akustik bir yorumunu seslendireceği cömert bir kahvaltıdan sonra gideceklerdi. Sonra Poppy'yle

dört on iki Eurostar trenine kadar Guillaume'a eşlik edecektik, o yüzden bu geceyi atlattığımız sürece, şöleni de esasen kazasız belasız bitirmiş olacaktık. Hiçbirimiz bunun böyle tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştiğine inanamıyordu.

Yemekten sonra, Poppy esneyip yorgun olduğunu söyledi; uyumayı düşünüyordu. Biraz hayal kırıklığına uğradım; artık şölen yükü kalktığına göre, şehirde bir gece geçirmek için can atar, ben de biraz Londra'yı görebilirim diye ummuştum. Poppy, cep telefonu numarasını otelin güvenlik müdürüne vermişti, böylece bir sorunla karşılaşılırsa ona her yerden ulaşabilecektik. Fakat kendimi, battal boy otel yatağımda, televizyondaki paralı filmlere teslim etmek zorunda kalacaktım.

Otuz dakika sonra, odamda sıkıcı bir suskunlukla oturuyor, televizyondaki sessiz kanalları amaçsızca karıştırıyordum. Kendimi, Gabe'i düşünürken ve onu daha fazla göremememden dolayı hayal kırıklığı yaşarken buldum. Bugün haberim olmadan röportaj saatini bir şekilde değiştirebilmişti ve basın süitindeyken ben aşağıda öğlen yemeği arası vermiştim.

Onu aramayı düşündüm ama sonunda bundan caydım. Zaten ne diyecektim ki? Yine de, yabancı bir şehirde, akşam dokuzda, bir otel odasında tek başıma olmak, Gabe sadece birkaç kat uzağımdayken yalnız oturmak tuhafıma gidiyordu. Tek düşünebildiğim, onunla bir daha öpüşmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Ama belli ki o benimle aynı hisleri paylaşmıyordu. Öyle olsa beni ararı, değil mi? *Belki de*, dedi kafamdaki küçük, mahcup ses, *seni Guillaume'a ulaşmak için kullandı o kadar*. Bu doğru olamazdı, değil mi?

Tam o sırada, otel odamdaki telefon çalmaya başladı. Beni irkiltti bu ve kafamı hemen o yöne çevirdim. O olamazdı, değil mi? Gabe beni mi arıyordu? O olmalıydı, değil mi? Beni aramak isteyecek hiç kimse, burada olduğumu bilmiyordu. Kalbim küt küt atarak ahizeyi kaldırdım.

"Emma?" Diğer taraftaki endişeli ses Gabe'e ait değildi. Poppy'ydi arayan.

Ürpererek "Selam," dedim. "Sorun nedir? Odanda mısın?"

"Ee, tam olarak değil. Aslında çıktım."

"Çıktın mı? Yorgunsun sanıyordum."

"Sana söylemediğim için kusuruma bakma," dedi. "Bir randevum var da."

"Bir randevu mu?" Dehşete düşmüştüm. Poppy'nin randevu dolaplarının Kanal boyu uzandığını bilmiyordum.

"Şey, evet. Kusura bakma. Pek büyütmek istemedim bunu."

"Ama sırf Fransız erkekleriyle çıkıyorsun sanmıştım," dedim şaşkınlıkla. "Tüm o Fransız öpücüğü felsefen falan."

"Ee, haklısın, şey, Darren'ın hâlâ Londra'da yaşadığını söyledim mi hatırlamıyorum." Poppy'nin sesi kısıktı.

Ağzım açık kaldı. "Darren mı?" diye sordum. "Hani, vudu bebeği Darren?"

"Ee, evet," diye itiraf etti Poppy, sesi gergin. "Son zamanlarda, ee, konuşuyor gibiyiz."

Biraz allak bullak olarak "Ah," dedim. "Yani konuşmayı konuşmak mı? Romantik bir şekilde mi?"

Diğer uçta sessizlik. "Belki," dedi Poppy alçak sesle.

"Kitapların, kalbini kırmış bir eski sevgiliye geri dönmek hakkında ne söylüyor?" dedim suçlarcasına.

Poppy duraksadı. "Herhalde aksini öğütlerdi," dedi. "Ama okuduğun her şeye her zaman inanamazsın."

Ahizeyi kulağımdan bir an uzaklaştırıp ona inanmayarak baktım. Telefonu yeniden kulağıma koyduğumda Poppy hâlâ konuşuyordu. "Her neyse, bu konuda gerçekten kötü hissediyorum Emma," diyordu. "Ama otel müdüründen bir telefon geldi. Guillaume hakkında."

Homurdandım. "Bu sefer ne yapmış?"

"Odasında, yüksek sesli müzikle falan bir parti veriyormuş sanki." Poppy iç geçirdi. "Sana yardım etmek için dönüyorum. Senden bunu istediğim için çok kötü hissediyorum ama lütfen yukarı çıkıp işler kontrolden çıkmadan bir el atar mısın? Oraya ancak yarım saat sonra varırım."

Gözlerimi kapatıp derin nefes aldım.

"Evet, tabii," dedim sonunda. "Şimdi gidiyorum. Endişelenme."

"Emma, sen bir cevhersin," dedi Poppy. "Sana gerçekten minnettarım. Elimden geldiğince çabuk oraya ulaşmaya çalışacağım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Telefondan duymasını ümit ederek gülümsemeye zorladım kendimi. "Darren'la iyi şanslar, tamam mı?"

Kendi kendime homurdanarak örtüleri yataktan attım, kendimi çarşaflardan kurtardım ve bir kot pantolon, eski bir Beatles tişörtüyle epeyce yıprandıkları için evde terlik olarak kullandığım bir çift siyah babet buldum. Hafiften bakımlı görüneyim diye aynanın önünde, biraz allık, biraz da rimelle ruj sürdüm. Sonra oda anahtarımı kapıp arka cebime koyarak, isteksizce çıktım ve asansörlere yöneldim.

İki dakika sonra, asansör kapıları en üst katta açıldığında, Guillaume'un süitinin oradan bangır bangır müzik sesi geldiğini işitebiliyordum.

Yüksek sesle "*Bir* geceliğine kendine hâkim olamıyor mu?" diyerek fazladan birkaç gereksiz sözcük savurdum.

Kapıyı üç kere –üçüncüsünde tüm gücümle– yumruklamak zorunda kaldım, sonra kapı sonuna kadar açıldı ve Guillaume, üstünde sadece kot pantolon, elinde bir kadeh şampanyayla ayakta duruyordu. Saçları her yöne dağılmış ve kirli sakalla takıldığına göre, belli ki sabahtan beri tıraş olmamıştı. Gözlerimi vücudundan ayırıp yüzüne odaklamaya çalıştım ama göğüs kaslarının bariz sıkılığı ve vücudunun etkileyici duruşu söz konusu olunca hayli çaba gerekti.

Derin bir nefes alıp onunla göz göze geldim.

Guillaume, yayvan bir gülümsemeyle "Selam Emma!" dedi. "Bana katılmaya mı geldin?"

"Hayır Guillaume, sana katılmaya gelmedim." Azarlayıcı bir bakış takındım. "Guillaume, medya mensuplarıyla dolu bir oteldeyken partiyi sessiz yapamaz mısın?"

Guillaume şaşırmıştı. "Parti mi?" diye sorup şampanyasının kalanını kadehinde döndürerek büyük bir yudumda dikti. "*Chérie*, burada yalnız ben varım."

Ona kuşkuyla baktım. Parti sever rock yıldızımızın, odasında bangır bangır müzik ve bir şişe şampanyayla *kendi kendine* eğlenmesinin imkânı yoktu. "Haydi ama Guillaume. Başını ağrıtmak için gelmedim. Ama lütfen, içeride ne çeşit kızlar varsa, durum kötüleşmeden önce onları evlerine yollayıver."

Guillaume, tam gözümün içine bakarak "Emma, valla," dedi. "Bir ben varım. Hayatım üstüne yemin ederim."

Ona dik dik baktım, gözünü bir an bile kaçırmayınca iç geçirip omuz silktim. Ona pek inanmayarak "Peki, öyle olsun," dedim. "Ama en azından müziği kısamaz mısın? Otel güvenliğine şikâyet geliyormuş."

Guillaume uzun uzun baktı, ardından omuz silkip beni kapı girişinde ayakta bırakarak süitinin içinde kayboldu. Adeta sonsuza dek bekledim de bekledim ama ses hiç kısılmadı ve Guillaume geri dönmedi. Biraz daha bekledim. Sonra, sağa sola bakıp yanlış anlayabilecek herhangi birinin izlemediğinden emin oldum ve kapıyı aralık bırakıp süitin içine girerek Guillaume'u ya da en azından, o sırada bangır bangır eski bir Rolling Stones albümü çalan teypteki ses düğmesini bulmak için koridorun sonuna yürüdüm.

Süitin uzun koridorunu yürüyüp oturma odasına giderken müzikten sesimi duyurmaya çalışarak "Guillaume?" diye seslendim. "Neredesin?"

Tam oturma odasına girmek üzereyken Guillaume kapıda belirip ödümü kopardı. İrkilerek sıçradım. Guillaume sırıtıp bana ağzına kadar şampanya dolu bir flüt kadeh uzattı.

"Guillaume? Ne yapıyorsun?" diye sorup kabarcıklı içkiyi süzdüm. İçki, kadehin içinde büyüleyici şekilde fışırdıyordu.

Guillaume kadehi yeniden, ısrarla uzattı. "İç bakalım Emma!" dedi neşeyle. "Kadeh kaldırmalıyız!"

"Guillaume, ben..."

"Dinle Emma," dedi. "Otel bana bu harika şampanyadan iki koca şişe verdi. Şimdi, sana bağlı tabii ama benimle içmezsen, iki şişeyi de kendi kendime içmek zorunda kalacağım."

Bitkin bitkin "Guillaume..." diye başladım ama bu sefer, gözlerimi usanmış halde deviremeden lafımı kesti.

"Çok içtiğimde neler olduğunu ikimiz de biliyoruz, *oui*?" diye devam etti. "Yani cidden, bunu düşünürsen, senin için en iyisi benimle içmek olur çünkü o zaman bana daha az şampanya kalır, değil mi?"

Bir şey söylemeye başladım ama direnişim kursağımda kaldı. Ne de olsa haklıydı. Benim için daha fazla eşittir onun için daha az teorisiyle tartışamazdım.

"Peki," diyerek kadehi gönülsüzce kabul ettim. "Ama müziği kısmaya söz verirsen."

Guillaume bana ışıl ışıl baktı. "Nasıl istersen canım." Kadehini kaldırıp ben de kadehimi isteksizce şerefe kaldırana kadar bekledi. "Sana, sevgili Emma," dedi Guillaume. Kadehleri tokuştururken somurttum, Guillaume ise keyifli görünüyordu. Kadehimden küçük bir yudum alana kadar bekledi.

"Ses, Guillaume?" diye hatırlattım ona.

"Ah tabii, tabii!" dedi. Oturma odasına koştu. Arkasını döndüğü anda, şampanyanın yarısını koridorun yanındaki saksıya döktüm. Sonra masum masum kadehi kaldırıp tam da Guillaume dönerken içiyormuşum gibi dudaklarımı kenara değdirdim.

Kadehime sevinçle bakıp "Emma, amma da *içmişin*!" diye haykırdı. "Çok iyi! Çok iyi!"

Ona cansız cansız gülümsedim.

"Ee, girmeyecek misin?" diye sordu. "Yoksa koridorda dikilip mi içmek zorundayız?"

Pek seçenek görmedim. En iyi ihtimalle, başka bir saksının kenarına oturabilir ve Guillaume şampanyasını içip aptalca bir şey yapmadan önce, içkinin mümkün olduğunca fazlasından kurtulmaya girişebilirdim. Guillaume'un peşinden oturma odasına gittim. Koca buzun içinde duran açık şampanya şişesini kapıp kadehimi tamamen doldurdu.

Kanepeyi göstererek "Buyur otur Emma," dedi. "Lütfen, evinde gibi hisset. Benim süitim senin süitindir tatlım," diyerek söz oyununa sesli sesli güldü.

"Sağ ol." Esnememi bastırdım. Uzun bir gündü ve müşterime Adsız Alkolikler destekçisini oynamak yerine, kendi yatağımda uyukluyor olmalıydım. Bu kesinlikle iş tanımına dahil değildi, gerçi kabul etmem gerekir ki geçen birkaç haftadır halletmek durumunda kaldıklarımın çok az bir kısmı, resmen belirlenen görev yelpazesi kapsamındaydı.

Başka bir saksının yanında, kanepeye oturdum ve minderlerin ne kadar rahat olduğunu fark edince biraz şaşırdım.

Guillaume, yanıma yerleşip "Peki," dedi. "Sorunun ne olduğunu bana anlatacak mısın? Yoksa tahmin yürütmeye mi başlayayım?"

Ona afallayarak baktım. "Sorun yok. Ne demek istiyorsun?"

Guillaume, başını anlayışla sağa sola salladı. "Bugün somurtuyordun."

"Somurtmuyordum!"

Guillaume güldü. "Evet, öyle. Somurtuyordun. İnkâr edemezsin."

İç geçirdim. "Yok bir şey." Şampanyadan büyük bir yudum aldım –bir yudumdan zarar gelmezdi ya– ve küçük, sıcak bir karıncalanmanın vücuduma yayıldığını hissettim.

Guillaume beni dikkatle inceledi. Yakın çıplaklığı beni rahatsız etmeye başlamıştı.

"Lütfen tişört giyebilir misin?" diye sordum ters ters. Bir yudum daha içtim. Ne de olsa, burada onunla oturacak ve şampanyasının yarısını paylaşacaksam, ikimizin de giyinik olmasını tercih ederdim.

Fakat Guillaume gülmekle yetindi. "Hava sıcak." Omuz silkti. "Vücudum sana itici mi geliyor?"

Hayır, demek istedim. *Beni fena etkiliyor.*

"Hayır," dedim. "Tişörtsüz olman garip görünüyor da."

Guillaume tekrar güldü, omuz silkti ve bir şeyler giyinmek için hiçbir hamle yapmadı. Bunun yerine, kadehimi yeniden doldurdu. Uysalca bir yudum daha aldım. Alkolü hissetmeye başlıyordum ama endişelenecek kadar değil. Sadece beni biraz rahatlatacak kadar. Hem, daha büyük bir yarar içindi bu. İçtiğim her yudum, Guillaume'un bir yudum daha az tüketmesi demekti.

Anlık sessizlikten sonra Guillaume tekrar denedi: "Ee? Canını neyin sıktığını anlatacak mısın? Yardım etmek istiyorum."

Bir süre yüzünü inceledim. Kesinlikle samimiydi. Olağan sırıtışı gitmişti ve adeta endişeli görünüyordu.

"Peki." İç geçirip gözlerimi kaçırdım. "Bak, kafam karışık, anlarsın ya?" Yine Guillaume'a döndüm ve onu, beni dikkatle dinlerken buldum. "Yani, Poppy bana Paris'te, seninle çalışacağım kalıcı bir iş teklif etti ve bunu kabul etmek istiyorum galiba. Gerçekten. Ama doğru karar olup olmadığından emin değilim."

Guillaume, ilgiyle öne eğilip "*Pourquoi?*" diye sordu. Şampanyamdan bir yudum daha alarak gözlerimi kaçırdım. Aslında bu kadar çok şey paylaşmaya niyetlenmemiştim.

Tereddüt ettim. "Çünkü evde, daha yeni nişan bozduğum bir adam var." Sözcükler ağzımdan dökülüverdi. "Ee, onunla her şeyi tamamen sonlandırmadık. Benden ayrıldı. Ama şimdi hata yaptığını düşünüyor. Yeniden denemek istediğini söylüyor. Üç yıldır birlikteydik biliyor musun? Kafam gerçekten karıştı. Ama eve gitmek istemediğimi de biliyorum. Paris'i seviyorum. Buranın her şeyini seviyorum. İşi bile seviyorum, bazen benim için zorlaştırsan da."

Utanarak sustum. Bu şampanyada ne vardı... doğruluk iksiri mi?

Guillaume gülümsedi. "Hayatını zorlaştırdığım için kusura bakma," dedi.

"Yo, hayatımı zorlaştırdığın yok," diye lafı değiştirdim. "Bir daha bunu söylediğimi de duymayacaksın. Ama doğrusu, önceden ilgilendiğim erkek grubu elemanlarıyla çalışmaktansa seninle çalışmayı tercih ederim. O işte heyecan verici hiçbir şey yoktu."

Tam da o ana kadar bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu fark etmemiştim. Guillaume'la çalışmayı, onunla bir dahaki sefere başıma ne geleceğini bilmememe rağmen, hatta bilmediğim için *seviyordum*. Nasıl oluyor da, müşterimi havada asılı iplerden inmesi için ikna etmeyi, ergenlik öncesi oğlanlar kabahat işlediklerinde mazeret bulmaya yeğleyebilirdim?

Kadehime indirdim gözlerimi. Nasılsa boşalmıştı. Utana sıkıla içimi dökerken hepsini içmiş miydim? Guillaume'a suçlu suçlu göz attım. Fakat o bana bakmıyordu. Kadehime bakıyordu. Halihazırda doldurduğu kadehime. Niye birden şampanyanın çoğunu ben içiyormuşum hissine kapıldım. Her nasılsa, içkiyi saksıya dök planım sona ermiş gibiydi.

Guillaume, "Şey, yaşamına heyecan katabildiğime sevindim," diyerek kendi kadehini de doldurdu. Buzun içindeki şişeyi ters çevirdi. Anlaşılan hepsini içmiştik. İkinci bir şampanya şişesi duran diğer kovaya uzandı. "Peki," diye devam

etti sakin sakin. "Geride bıraktığın o adamı hâlâ seviyor musun? İlişkini bitirdiğin adamı yani?"

Birkaç kere göz kırpıp sanki sürekli yükselen kabarcıkların kapladığı yüzeyde soruya bir yanıt belirecekmiş gibi, şampanya kadehimi dikkatle inceledim. Nerede o şans...

"Bilmem," diye mırıldandım. Soruyu düşünüp taşınırken bir yudum daha şampanya aldım. "Sevdiğimi sanmıyorum. Hayır. Artık değil. Kafam karışık. Bence birini üç yıl sevip de bir anda kestirip atamazsın."

"Herhalde atamazsın." Guillaume, destekleyerek başını salladı.

"Ama galiba ona uzun süredir *âşık* değilim," diye konuşmayı sürdürdüm, bunca şeyi daha kendim kabullenememişken beni ele geçirip hepsini Guillaume'a itiraf ettiren kuvvetin ne olduğunu hâlâ hayal meyal merak ediyordum.

En azmdan dürüstlüğümden hoşnut olarak, konforlu minderlere yaslandım ve Guillaume'un ikinci şampanya şişesindeki mantarı pıt diye çıkarıp kadehleri tazelemesini seyrettim. İçki, şaşırtıcı hızda yok oluyor gibiydi.

"Hem," diye ekledi kayıtsızca, arkasma yaslanıp kadehinden bir yudum aldı, "İsmi lazım değil, bir UPP muhabirine âşıksın."

"Ne?" Öyle hızlı doğruldum ki kot pantolonuma biraz şampanya döküldü. Fakat o sırada, yanaklarımın alev alev olmasıyla daha alakalıydım. "Hayır, değilim! Sen neden bahsediyorsun anlamıyorum! Ona âşık değilim!"

O kadar bariz miydi hakikaten? Birkaç gün öncesine kadar kendim bile fark etmemiştim, ama herhalde Gabe'den, onu Hôtel Jeremie basın heyeti güruhunda gördüğümden beri hoşlanıyordum.

"Evet, âşıksın," deyiverdi Guillaume.

Isı, suratıma doğru yükseliyordu. Pancar gibi kızardığımdan hiç şüphem yoktu.

"Hayır, değilim!" Niye bu kadar inkâr etmek zorunda hissettim, bilmiyordum. Fakat Guillaume'un böyle düşünmesine izin veremezdim. Yüzde yüz profesyonel olmaya kararlıydım. Profesyonellik fikrimse, müşterimin baş düşmanı olmaya azmetmiş hoş bir muhabire ağzımın sularını akıtmayı içermiyordu.

"Evet, âşıksın." Sözcükler bu sefer, neşeyle şarkı söylercesine çıktı.

"*Hayır*, değilim." Artık sinirim bozulmuştu. Beni mahsus aptal duruma düşürme amacıyla mı odasına çekmişti? "Hem bunu nereden çıkartıyorsun ki?" dedim savunmacı bir şekilde, sözcükleri ağzımda epey ciddi ölçüde yuvarladığımı göz önünde bulundurunca, kırgınlığımın olması gerektiği kadar açıkça iletilmediğini biraz geç de olsa fark ettim.

Guillaume gözlerini devirdi. "Vay canma, bilmiyorum. Ona bakışın. Onu bulamadığında etrafında onu arayışın. Sana sorduğumda kızarman."

"Kızarmıyorum," dedim çabucak.

"Doğru. Odanın sıcaklığı artmış olmalı. Belki de su kaynatıyorsundur."

"Benimle dalga geçme," diye tersledim. "Ciddiyim. Erkek arkadaş ya da öyle birini arıyor değilim."

"Aa?" diye sordu Guillaume biraz ilgiyle.

Kendimi bir çukura çektiğime dair belirsiz bir his vardı içimde. Ama kazmaya devam ettim. "Evet," dedim zafer kazanmış gibi. "*Flört ediyorum*. Poppy'ye göre, mümkün olduğunca Fransız erkeğiyle çıkmalıyım, ama her buluşmada en fazla bir kişi."

Guillaume sırıttı. "Onlarla yatıyor musun, he?"

Başımı hararetle sağa sola salladım. "Hayır, tabii ki de!"

Guillaume ilk defa şaşırmış gibiydi. "E amaç ne o zaman?"

Bunu bir an düşündüm. "Mükemmel Fransız öpücüğü

arayışı galiba," derken lafları öncekinden de fazla yuvarladığımı fark ettim. Şampanya içmeyi kesip saksı planına dönmeliydim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii, neden olmasın?" diye gülümsedi Guillaume.

"Senin derdin *ne*?" Sözcüklerin kulağa büsbütün nezaketsiz geldiğini fark ettim ama gerginliğim ve şampanyanın arasında, artık umursayacak halde değildim. "Yani, içki sorunun mu var? Aslına bakarsan bugüne kadar seni içerken hiç görmedim. Yoksa deli misin? Ya da Gabe'in dediği gibi sırf ilgi mi çekmek istiyorsun?"

Guillaume adeta şaşırmıştı. Sonra yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Gabe öyle söyledi demek?"

Omuz silktim. "Belki de bunu söylememeliydim."

"Hayır hayır, sorun değil," dedi Guillaume. Başını iki yana salladı. "Gabe'in huyu bu." Derin bir nefes aldı. "Tamam. Deli olup olmadığımı sordun. Hayır, sanmam."

"O zaman alkol mü?" diye sordum.

Guillaume hayır anlamında salladı başını. "Yo. Sana bir sır vereyim mi?"

Başımla onayladım. "İvit." *Evet* demeye niyet etmiştim ama şampanya cidden etkisini gösteriyordu.

"Aslında hiç içki içmem," dedi.

"Ama şu anda şampanya içiyorsun!" diye bağırdım.

"Hayır," dedi Guillaume. "Onu saksıya döküp duruyorum."

Ağzım açık kaldı. "Bu benim planımdı!"

Guillaume tek kaşını kaldırdı. "Öyle miydi? Hmm. Planı senden daha iyi yürüttüm o zaman."

Tamam. Haklı olduğunu kabul ettim.

"Ama kendin içmeyi planlamıyorsan bana niye içeri girip içki içmeyi teklif ettin?" diye sordum.

Guillaume omuz silkti. "Yalnızdım. Seninle bir türlü konuşamıyorduk."

Bakakaldım. "Ben senin halkla ilişkiler sorumlunum. Oturup kaynaşmamız gerekmiyor, Guillaume."

"Biliyorum," dedi. "Yine de eğlenceli olmadı mı bu? Yani, bana Fransız öpücükleri hakkında bahsettiğin o şey? Oldukça ilginçti."

"Öyle miydi?" Guillaume'un niye bu kadar ilgilendiğini kestiremedim.

"Aslında," dedi. Biraz daha yakına sokulup gülümsedi. "Ne keşfettin bakalım?"

"Fransız öpücüğü hakkında mı?" diye sordum. "Şey, birincisi, bence birinin Amerika'daki bütün kadınlara gidip şöyle demesi gerek: Kimse bir Fransız erkeği gibi öpüşemez!"

Guillaume güldü. "Gerçekten mi?"

Abartılı bir Fransız aksanıyla "*Mais oui*," dedim, içki içerken Fransızca konuşmanın nasıl da kolaylaştığını düşündüm. Hmm, belki de işyerindeki masamda bir şişe şampanya saklamaya başlamalıydım. "Siz Fransız erkekleri öpüşme sanatını hakikaten kusursuz hale getirmişsiniz."

Guillaume bir an yüzümü inceledi. Hatları biraz bulanık gibiydi ama galiba atomlarına ayrıldığından değil alkol yüzündendi bu. "Bu çok ilginç," dedi usulca. Sonra, ben daha ne olduğumu anlayamadan, başta yumuşak bir şekilde, ardından, ben direnmeyince artan yoğunlukla dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Vay canına, iyi öpüşüyor, diye düşündüm hayal meyal. *Ve bu kusursuz vücuda yaslanmak inanılmaz.* Anlaşılan kendi zihnine sahip dudaklarım da ona karşılık verdi. *Ama bekle*, diye düşündüm aniden, öpücüğün hissiyatına kapılmadan önce. *Müşterim o benim! Ne yapıyorum böyle?*

Tam kendimi çekmeye başlamıştım ki kapı aralığından bir ses geldi.

"Guillaume, *putain de merde*! Seni aşağılık herif!" Gözlerimi açıverdim, Guillaume'dan uzaklaştım ve dehşete kapılarak fıldır fıldır döndüm.

Gabe, kapı aralığında yumrukları sıkılmış, bize dik dik bakarak duruyordu. Kesinlikle berbat hissettim... ve ansızın ayıldım. Gabe bana bakmıyordu; öfkeden yanan gözlerini Guillaume'a dikmişti. Yavaşça Guillaume'a döndüm ve onu, kendinden oldukça memnun halde, yine sırıtırken gördüğüme şaşırdım.

"Ah, Gabe, seni beklemiyordum," dedi gelişigüzel, sanki Gabe, biz briç oynarken, çay yudumlarken ya da aynı ölçüde alelade bir şey yaparken girmişti.

Yavaşça Gabe'e döndüm yeniden. Daha da öfkeli görünüyordu. Bana şöyle bir baktı, ardından da Guillaume'a. "Saçmalık bu Guillaume," dedi sert bir biçimde. "Otuz dakika önce odamı aradın ve yukarı gelmemi söyledin! Oda anahtarı bile yolladın!"

Afallayıp "Ne?" diye sordum. Hızla Guillaume'a dönüp baktım, ifadesi belli belirsiz mahcup ama daha çok kendinden memnundu. Sonra Gabe'e baktım, o da gözlerini bana dikmişti. Bir şey söylemek üzere gibiydi, ancak sonra başını sağa sola sallayıp ağzını kapattı. Yüzü üzgün görünüyordu, bu da beni berbat hissettirdi.

"Gabe," diye konuşmaya başladım. Fakat bana bir bakış attı, başını hayır anlamında salladı, birden dönüp koridoru hızla, uzun adımlarla kat etti.

Ayakta dikilerek onun arkasmdan bakarken "Gabe!" diye denedim yeniden. Ama aldığım tek yanıt, Guillaume'un süit kapısmm şiddetle çarpılmasıydı. Büsbütün ezilmiş hissederek, karanlık koridora bir süre bakakaldım.

Ağır ağır Guillaume'a döndüm. Yüzünden sırıtması nihayet gitmişti, yerine biraz kabahatli göründüğüne yemin edebileceğim bir ifade yerleşmişti.

Ona, dişlerimin arasından "Senin sorunun ne?" dedim. Omuzlarını silkti.

"Hiçbir şey Emma," diyerek elini kayıtsızca salladı, yaptığına tepki gösterdiğim için sanki mızmızın tekiydim. "Bu kadar endişelenme."

Sinirden başım zonkluyordu... yoksa alkolden miydi? "*Öyle* iğrenç birisin ki!" diye bağırdım. Şampanya kadehini kahve masasına çarparak koydum. Kadehin çatırdadığını hissettim ama umursamadım. Guillaume'a son bir öfkeli bakışın ardından fırlayıp kapıya koştum. Kapıyı sonuna kadar açıp çılgınca koridora bakındım. Fakat Gabe çoktan gitmişti.

Hâlâ biraz sarhoş ve tamamen utanç dolu halde odama döndüğümde, hemen resepsiyonu arayıp Gabe'in odasını bağlamalarını istedim. Yanıt yoktu. Üç kere daha denedikten sonra, otel operatörü, zor gizlediği rahatsız bir tonla, ulaşmaya çalıştığım beyefendinin *muhtemelen* odada bulunmadığını ileri sürdü. Şapşal şapşal telefonu kapattım ve Gabe'in nereye gitmiş olabileceğini merak ettim.

Anahtar hâlâ yanımda mı diye kontrol ettikten sonra, odadan hızla çıkıp asansörle lobiye indim, asansör keşke daha hızlı gidebilseydi. Tam zemin katta indiğimde Gabe'i, arkasından bavulunu çekiştire çekiştire, otelden hızla çıkarken gördüm.

Asansöre binmek için bekleşen insan kalabalığını itip geçtim, "Gabe!" diye seslendim çaresizce. "Gabe, bekle!"

Fakat yavaşlamadı. Arkasına da bakmadı. Peşinden koştum, tam giriş kapılarına varmışken ona yetiştim.

"Gabe, nereye gidiyorsun?" diye sordum, sesime beni utandıran bir umutsuzluk eşlik ediyordu.

Bana bakmadan "Tren istasyonuna," diye mırıldandı.

Gabe'in bavulunu taşımaya yardım etmek için dışarıdan bir vale geldi. Hafifçe başını eğerek "Bu akşam nereye bayım?" diye sordu.

"Eurostar terminaline," dedi Gabe gergin bir şekilde. "Mümkün olduğunca çabuk."

"Size hemen bir taksi çağırıyorum bayım," diye karşılık verdi adam. Vazifeşinas bir aceleyle uzaklaştı.

"Gabe, çok üzgünüm," dedim hızlı hızlı, sözcüklerim umutsuzlukla birbirinin üstüne biniyordu. "Lütfen bana bak. Lütfen! Gabe!"

Sonunda, açık bir isteksizlikle, suratıma ters ters baktı, yüzü kaskatıydı.

"Gabe çok üzgünüm!" dedim yine. "Düşündüğün gibi değil!"

"Bak, müşterinle kırıştırmak istiyorsan beni ilgilendirmez bu," dedi soğuk soğuk. "Ne de olsa hangi kadın bir rock yıldızına dayanabilir ki?"

"Gabe lütfen, bir anlamı yoktu," diye geveledim. "Yemin ederim!"

Bir taksi kenara çekti, vale tek elini kaldırarak yaklaşırken Gabe, başını hayır anlamında salladı. "Hiç anlamı olmaz zaten," diye homurdandı.

"Bu ne demek?" diye sordum. Ama bana kulak asmadı.

Vale, Gabe'in bavulunu sürüklemeye başladı, Gabe bana arkasını dönüp onu takip etti. "Gidemezsin! Bu sabah bir medya kahvaltısı gerçekleştiriyoruz! Guillaume yine sahne alacak!"

Acı acı güldü. "Bence Guillaume Riche hakkında bilmem gereken her şeyi biliyorum." Taksiye binip kapıyı ardından kapattı. Vale ikimize bakakalmıştı ama umurumda değildi.

"Gabe..." diye yalvardım.

"Emma," dedi. "Bu şölene gelmemin tek nedeni sendin."

Sözcükler, kalbe saplanan bir mızrak gibi deldi geçti beni. "Çok üzgünüm," dedim fısıltıyla.

Gabe başını iki yana salladı. "Yo, *ben* üzgünüm," diyerek benden gözlerini kaçırdı. "Bunu bilmem gerekirdi."

Gabe, şoföre bir şey söyledi, ardından dikkatini ileriye verdi. Taksi uzaklaşırken arkasına bakmadı.

On Yedi

Oracıkta öleceğim sandım. Yere çöktüm, başım zonkluyordu, suratım utançtan kıpkırmızıydı. Vale bana bir deliymişim gibi bakıp duruyordu.

Tam o sırada, başka bir taksi durdu ve Poppy yanında uzun boylu, koyu sarı saçlı, tam anlamıyla muhteşem bir adamla neşe içinde indi. Adam kolunu Poppy'nin omzuna atmıştı, Poppy de onun söylediği bir şeye kıkırdıyordu. Sonra, kaldırıma uyum içinde adım attıkları gibi Poppy ileri baktı ve beni gördü.

"Emma!" Olduğu yerde donakalırken gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Gülümsemeye başladı, ardından bir şeylerin yolunda gitmediğini fark eder gibi oldu; muhtemelen o sırada kaldırıma yığılmış olmamdan dolayı. Yanıma tek dizi üstünde çömelip "Emma?" dedi yeniden. "İyi misin?"

Başımı hayır anlamında salladım ve titreyen dudağımı ısırsam da, kendimi tutmaya çalışsam da, gözyaşlarına boğuldum. Gözyaşlarının utançtan mı, kayıp hissinden mi ya da bol miktarda şampanyadan mı ileri geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim, Londra'nın en güzel otellerinden birinin önünde, yerde oturduğum ve arkadaşımla onun vudu bebeğinin vücut bulmuş halinin karşısında ağlamamaya çalıştığımdı.

Poppy endişeyle "Ah, Tanrım, Emma!" diye bağırdı, bana sarıldı, ardından geri çekilip yüzümü inceledi. "Sorun nedir? Ne oldu?"

Poppy'yle beraber gelen adama, büyük olasılıkla Darren'a kaldırdım gözlerimi ve kızardım. "Kusura bakma," dedim. Poppy'ye çevirdim gözlerimi. "Kusura bakma. Her şey yetmezmiş gibi *senin* geceni de mahvediyorum."

Poppy, saçımı okşayarak "Hayır hayır, hiç de değil," diye sakinleştirdi beni. İkimizi ilgiyle ama fark ettim de, hiç hor görmeden izleyen Darren'a baktı. Poppy yavaşça ayağa kalkıp ona bir şey fısıldadı. Darren başıyla onayladı.

Darren, zorla olduğunu bildiğim bir gelişigüzellikle "Eve gidiyorum," dedi. Karşı çıkmaya çalıştım ama başını olumsuzca salladı. "Hayır hayır, geç oldu. Poppy'yle yarın görüşürüm."

"Emma, bu arada Darren'la tanış," dedi Poppy.

Kendimi gülümsemeye zorladım ve şapşal şapşal yerden kalktım. Elimi uzattım, Darren da sıkı sıkı tokalaştı. Bu beni hem etkiledi hem de utandırdı çünkü elimi yere ve de ıslak, pis suratıma koymuştum.

"Tanıştığıma memnun oldum," dedim.

Acınası bir halde değilmişim gibi, tatlı tatlı "Ben de memnun oldum," dedi. "Poppy senden çok bahsetti."

Poppy'ye göz atarak "Şey... teşekkürler," dedim.

Darren bana tekrar gülümsedi, ardından, Poppy'yle birkaç fısıldaşma ve öpücükten sonra, yeniden bir taksiye binip ikimize el sallayarak gözden kayboldu.

Darren gider gitmez Poppy'ye "Buluşmanı mahvettiğim için üzgünüm," diye inledim.

"Saçmalama," dedi Poppy sertçe. "Haydi içeri gidelim de sorun neymiş anlat bana."

Elini omzuma koyup beni odama geri götürdü, orada ikimiz de yatağımın kenarına oturduk.

Poppy bana bir kutu peçete ve bir bardak su getirir getirmez, "Galiba her şeyi mahvettim Poppy," diye açıkladım sefil halde. Gözleri irileşti ama hiçbir şey söylemedi. "Guillaume UPP'yle sorun yaşayacak, ben Gabe'i... her şey öyle sarpa sardı ki!"

Şampanya saksıya planının ters tepmesinden, incinmiş görünen, bavuluyla otelden fırlayan, kapıyı arkasından küt diye

çarpan Gabe'e kadar, o akşam olan bitenlerin tüm hikâyesi dudaklarımdan dökülürken buldum kendimi.

Ben lafımı bitirince Poppy, "Emma, Gabe Francoeur'e karşı böyle hissettiğini bana niye anlatmadın?" dedi.

"Bilmem." Huzursuzca omuz silktim. "Her nasılsa, geçen geceki şu paten etkinliğinden önce böyle hissettiğimin farkında bile değildim. Belki de farkındaydım ama istemiyordum. Çalıştığım gazetecilerden birine âşık olmam mesleki açıdan hiç yakışık alır değil."

Poppy omuz silkti. "Haydi oradan, Paris'te yaşıyoruz," diye hatırlattı bana usulca. "Aşk Şehri. Kime âşık olacağını kontrol edemezsin."

Başımı sağa sola salladım. "Her neyse, fark etmez. Her şeyi külliyen mahvettim. Fakat daha da kötüsü, büyük olasılıkla Guillaume'un UPP'yle ilişkisini bozdum. Gabe'in ne yazacağına dair hiç fikrim yok, ama cidden Poppy, bize sabotaj yapabilir. Bu hususta onu suçlayabileceğimi bile sanmam."

Yaşlar, göz uçlarımı karıncalandırıyordu, gözlerimi kırparak onları uzaklaştırmaya çalıştım. Yeterince acınası haldeydim zaten.

Poppy elini omzuma koydu. "Senin suçun değil Emma," dedi tatlılıkla. "Birincisi, Gabe'in ille de bir şey yapacağını sanmam. Ama yapsa bile, gerçekten senin değil Guillaume'un suçu, tamam mı?"

Duraksadım. "Hayır," dedim bir süre sonra. "Böyle olacağını bilmeliydim. Şahsi meselelerimi işe karıştırdım. Guillaume'la büyük bir hata işledim. Onunla asla içki içmemeliydim. Çok çok aptalcaydı bu. Ve sonra Gabe geldi..." Durup bir an gözlerimi kapattım. "Şimdi Guillaume'dan nefret ediyor. Tam da Guillaume'un yeni albümünün arifesinde kötü şeyler yazacak, hepsi de benim suçum."

"Tamam, işte şimdi tam saçmaladın," dedi Poppy sertçe. Ben ona şaşkın şaşkın bakarken konuşmayı sürdürdü: "Doğru şeyi

yapmaya çalışıyordun. Hem söylemeden duramayacağım, neden olduğunu anlamasam da, bütün bunların içine seni biraz da Guillaume çekmiş. Guillaume anlaşılan, Gabe'in seninle burun buruna gelmesini planlamış. Ve Emma, Guillaume kendini baltalamaya bu kadar niyetliyse, yapabileceğin pek bir şey yok."

Bunu bir an düşündüm. Şöyle bir düşününce, Guillaume'un Gabe'i, gelmemden hemen önce ya da hemen sonra arayıp ona yarım saat içinde odasına çıkmasını söylemesi *tuhaftı*. Niye böyle bir şey yapsındı ki? Hem, madem benden hoşlandığından şüphelendiği bir gazeteciyi bekliyordu, ne diye eğilip beni öpsündü ki? Guillaume beni incitmeye mi *çalışıyordu*? Bu düşünce beni ürkütüp tedirgin etti.

"Benim hatam ya da değil," dedim sonunda, "Gabe onu gazetede lime lime ederse şaşmam. Bu da bizim başımızda patlayacak. Şirketinin." Adeta her şey sırada bekliyordu ve geri döndürülemez biçimde bir çuval inciri berbat etmiştim. "Her şeyi riske attım Poppy. Burada bulunmayı artık hak etmiyorum bence."

O gece çok az uyudum. Gabe'i düşünerek, sıradaki makalesinde ne yazacağından ve Poppy'nin şirketine ne olacağından endişe ederek yatakta dönüp durdum.

Uyandıktan sonra, bilgisayarımı açtım ve Gabe'in son yirmi dört saat içinde Guillaume hakkında hiç makale yazmadığını görünce çekinerek de olsa içime su serpildi. Nispeten avutucuydu ama bunun kaçınılmazı ertelediğinden korkuyordum. Nasılsa, her şeyin o gün masaya yatırılmasını tercih ederdim, böylece muallaktaki bir pişmanlık bulutu altında bir sonraki hamleyi beklemek yerine, her şey dehşet verici bir utanç patlaması halinde noktalanabilirdi.

O sabahki basın kahvaltısı ikinci kattaki, kubbe tavanlı, pürüzsüz ekru duvarlı, büyük, ferah, yüksek salondaydı. Muhabirler –tabii Gabe hariç– yerlerine yerleşip mutlu mesut

çene çaldılar, bir alay garson su bardaklarını doldurdu, onlara portakal suyu, kahve ve çay getirdi, boşalan ekmek sepetlerini yeniden doldurdu. Başlandıktan on beş dakika sonra, hemen hemen herkese servis yapılmıştı.

Guillaume, sahne yanındaki masasından bana iri gözlü, suçlu bakışlar attığı kahvaltıdan sonra, basın için, albümünden bir aşk şarkısı olan "Charlotte, Je T'Aime"i enstrümansız söyledi. Sonra gitarıyla, "Işık Şehri"nin son bir akustik yorumunu okudu, bu sırada kalabalık ayağa fırladı, şarkı bitene kadar çılgınca alkışladı. Guillaume son notaları çalarken Poppy'yle göz göze geldim. İkimiz de gülümsedik. İki günlük zaman zarfında, basın planımız ve çılgın Guillaume'un cazibesiyle yeteneği, şüpheci olmaları için para alan, bir salon dolusu yüz gazeteciyi kazanmıştı. Her nasılsa, imkânsızı başarmıştık.

Poppy'yle bütün muhabirlere, salondan çıkarlarken veda ettik. Sonunda kapıları kapattığımızda, soluk vererek bir duvara yaslandım.

Poppy gülümseyerek "Pekâlâ, kusursuz geçti!" dedi. Bana dikkatle baktı. "Sen iyi misin?"

Gülümsemek için zorladım kendimi. "İyiyim. Haklısın. Kusursuzdu."

Tam o sırada, Guillaume balo salonuna geri geldi. Hemen kaçış yolu bakındım ama yazık ki Guillaume salondaki tek kapıdan geçiyordu ve hiç ragbi, kozmetik ya da kriket sohbetine katılıp ilgileniyormuş numarası yapamazdım.

Poppy'nin sırtıma elini koyduğunu hissettim. "Endişelenme," dedi usulca. Biraz güç toplamaya çalışarak başımla onayladım.

"Emma," dedi Guillaume yaklaşırken. Mahcup görünüyordu. "Lütfen Emma, çok üzgünüm."

Yanımda Poppy, ona dik dik bakıyordu. Gözlerimi kaçırdım. "Sorun değil," diye mırıldandım. Elimi ilgisizce savurdum ve Guillaume'un gitmesini diledim.

Poppy öne adım attı. Ellerini beline koyup Guillaume'a öfkeyle bakarak "Basbayağı *sorun*!" dedi hararetle. "Sakin ha ona sorun olmadığını söyleme Emma! Seni tam manasıyla mahvetti!"

Guillaume huzursuzlandı. "Kendimi savunayım, senin değil Gabe'in işine çomak sokmaya çalışıyordum."

"Ne söylüyorsun sen?" diye sordu Poppy. "Kariyerini daha başlamadan bitirmeye mi çalışıyorsun?"

Poppy'yi duymazdan gelip bana hitap etmeyi sürdürdü. "Ben, ee, ondan ne kadar hoşlandığını fark etmemişim," dedi. "Çok özür dilerim."

Yerin dibine geçtim. Harika. Guillaume'un Gabe hususunda bütün şansımı yok ettiği yetmezmiş gibi, şimdi de henüz kaçırdığı gazeteciye sırılsıklam âşık olduğuma dair hatalı bir izlenime kapılmıştı.

Rahatsızca "Sorun değil Guillaume," diyerek onun ortadan kaybolmasını diledim. Ama epey sinir bozucu bir şekilde, kaybolmadı. "Hem," diye ekledim, "zaten ondan o kadar da hoşlanıyor değilim."

Yalan, dilimde acı tat bıraktı ama başka şansım var gibi durmuyordu.

Ertesi sabah, dünya altüst oldu.

Önceki gece trenle Paris'e döndükten sonra, şölenin nasıl bir etki yarattığını görmek için, Poppy'yle ofise sabah erkenden geldik.

İlk bakışta, yorumlar iyiydi. *Boston Globe*, Guillaume'un müziğinin "bir şişe Fransız şarabı gibi; hoş, lezzetli ve sizi iyi hissettirmek için hazırlanmış" olduğunu yazan coşkulu bir tanıtımını yapmıştı. *New York Times*, aktör, şarkı sözü yazarı, şarkıcı ve uluslararası playboy Guillaume'un, yirmi birinci yüzyılın nasıl da ilk gerçek Rönesans adamı olduğundan bahseden bir yazı yayımlamıştı. *London Mirror*, baş sayfaya

bas bas bağıran bir manşet atmıştı: "Prens William, arkanı kolla! Şehre yeni bir bekâr geldi!"

Ama bariz bir sorun vardı.

UPP ajanslarında Guillaume ya da şölen hakkında hiçbir şey yoktu.

Poppy bir süre çeşitli sitelere göz gezdirdikten sonra "Gabriel bir haber eklememiş," dedi. Bilgisayar ekranına, sonra bana, hayretle baktı. "Tek bir haber eklememiş," diye yineledi.

Bardağın dolu tarafını görmeye çalışıp "Ee, en azından *kötü* bir haber de eklememiş," dedim alçak sesle.

Poppy bana bir an gözünü dikti. "Doğru ama hiçbir şey yok," diye yanıtladı sessizce. "Yani, KMG'nin buna akıttığı paralara rağmen, dünyadaki iki yüzden fazla gazetede şölen açıkça yok."

Yutkundum. Midemin tam ortası düğümlenmeye başlıyordu. "Ah," dedim sessizce. "Doğru." O zaman, hiç haber olmaması, kötü bir haber olmasından da beterdi.

Telefon çaldı ve Poppy telaşla açtı. Telefonun diğer tarafındaki ses o kadar yüksekti ki oturduğum yerden duyabiliyordum. Bir dakika sonra, Poppy telefonu kapattığında beti benzi atmıştı.

"Arayan Véronique'ti," dedi. "İkimizi de derhal görmek istiyor."

"Ah Poppy," dedim. "Çok üzgünüm."

Poppy derin nefes alıp gülümsemeye çalıştı. "Endişelenme," dedi. "En azından şimdilik. Belki Véronique ne kadar harika yorumlar aldığımız hakkında konuşacaktır."

On beş dakika sonra, KMG'nin kapılarından girdik ve alelacele Véronique'in ofisine gittik. Véronique ikimize de başıyla selam verip oturmamızı söyledikten sonra, çalışma masasının arkasına geçti, sessizce kollarını bağladı ve bir bana bir Poppy'ye neredeyse ömür boyu baktı.

"Poppy," diye vurgusuz bir sesle söze başladı sonunda. "KMG'nin bu şölene ne kadar para harcadığını biliyor musun?"

Poppy yutkundu. "Evet, han'fendi," dedi. "Epey fazla."

"Doğru," dedi Véronique. "Ve *niye* bu kadar para harcadığımızı biliyor musun?"

Poppy yine yutkundu. "Guillaume'un reklamına katkıda bulunması için?" diye sordu kararsızca.

"Ee, evet," dedi Véronique. "Ve *sen* ancak bu şekilde başarılı olabileceğimizde ısrar ettiğin için."

Poppy yutkundu. "Birkaç harika yorum aldık," dedi alçak sesle.

Lafa karıştım: "*Boston Globe* muhteşem bir yazı çıkarmış. *New York Times* da öyle. *London Mirror* da."

Véronique bana, sanki önemsiz bir sıkıntı kaynağıymışım gibi hızlıca bakıverdi, ardmdan yeniden Poppy'ye döndü.

"Bu sabah ofise geldiğimde, buna o kadar para harcanmışken, Guillaume Riche'in yer alacağına söz verdiğiniz dünyadaki yüzlerce gazetede, niçin kayıplarda olduğunu merak ettim."

Bir an ölüm sessizliği oldu. Poppy bana, ardından Véronique'e çevirdi gözlerini. Yeniden gergin gergin yutkundu.

"Açıklayabilirim," dedi sonunda.

Véronique, elini kaldırarak "Gerek yok," dedi kesinlikle. "Çünkü bu konuda yanıtımı çoktan aldım. Eksikliği fark ettiğimde, kendi kendime düşündüm: *Niye? Niye Poppy'nin, şölenin haberlerini taşıyacağını vaat ettiği iki yüzden fazla gazetede buna hiç yer ayrılmamış?*"

"Véronique, ben..."

Véronique, yine elini kaldırarak "Sözümü kesme," dedi. Mideme ağrı girdi ve sandalyemde biraz daha çökerken döşemelerde yok oluvermem mümkün mü diye düşündüm.

"Her halükârda," diye lafını sürdürdü Véronique, "Telefon etmeye başladım ve eksikliklerin hepsinin UPP içeriğine dayanan gazetelerde olduğunu fark ettim. *Ama*, dedim kendi kendime, *şölen listesinde bir UPP muhabiri var sanıyordum.*"

"Véronique, ben..." diye denedi Poppy yine.

"Bırak da bitireyim," dedi Véronique soğuk soğuk. "Şölen listenizi kontrol ettim ve gerçekten de, UPP'den Gabriel Francoeur için bir kayıt buldum. Fatura listesi aslınıza göre, otele giriş yapmış ve tüm hafta sonu kalmış. *Pekâlâ*, diye düşündüm kendi kendime, *belki de müziği beğenmemiştir*. O yüzden, öğrenmek için Paris büro şefini aradım."

"Aradın mı?" diye sordu Poppy sessizce. Yüzünden kan can çekilmişti. Dünyadaki en kötü insanmışım gibi hissederek sandalyemde biraz daha aşağı kaydım.

"Aradım," diye doğruladı Véronique. "Ve ne öğrendim biliyor musun?"

Poppy yanıt vermedi. Orada öylece oturup bakaldı. Véronique'in bakışı bana kaydı. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Masum ifademi korumaya çalıştım.

"Öğrendim ki," diye devam etti Véronique, "bu muhabir, bu Gabriel Francoeur, aslında Guillaume'un müziğini *beğeniyormuş*. Şu zamana kadar bize yer veren oymuş. Ama editörü dedi ki, şölende bu Bay Francoeur'ün, Guillaume Riche'le artık tarafsız ilgilenemeyeceğini belirterek erken dönmesine yol açan bir şey gerçekleşmiş."

"Ah, hayır," diye homurdandım. Véronique bana keskin keskin baktı.

"*Mais oui*," dedi. "Editörü de başta anlamamış ve en iyi muhabirlerinden birini bu şölene göndererek o kadar para harcadığı için canı sıkkınmış, hatta dünyadaki gazeteler eğlence sayfalarında yer ayırabilsin diye yaklaşan haberin bilgisini ajanslara koymuş bile. O yüzden şu Gabriel Francoeur'ü bir yanıt vermesi için zorlamış."

Poppy'yle birbirimize endişeli bakışlar attık.

Véronique bize dik dik bakarak devam etti. "Bay Francoeur'ün verdiği tek bilgi, KMG'nin *maiyetindeki* bir halkla ilişkiler sorumlusuyla aralarında bir şey geçmesiymiş. Tam ne yaşandığını belirtmemiş ama görünüşe göre olay, ona müzik makaleleri görevini şimdilik bıraktıracak kadar ciddiymiş. Kendi isteğiyle uluslararası ölüm ilanı departmanına indirilmiş."

Véronique yine duraksadı ve bizi bir an inceledi, önce Poppy'yi, sonra da beni. Yerin dibine geçmek istedim.

"İkinizden biri açıklayacak mı acaba?" diye sordu Véronique. "Çünkü bu hafta sonu KMG'nin şöleninde bulunan halkla ilişkiler sorumluları yalnızca ikinizdiniz?"

Poppy ağzını açtı ama Véronique, hemen ona dönüp hararetı iyice artarak devam etti. "Çünkü..." sesi buz gibiydi, "fark ettiyseniz, burada ne olup bittiyse, dünyadaki en etkili medya kuruluşlarından biriyle ilişkimizi mahvettiniz."

"Véronique, o kadar da büyük bir sorun değildi," dedi Poppy alçak sesle.

Véronique'in yapmacık gülümsemesi, somurtmaya dönüştü ve Poppy'ye kızgın kızgın baktı. "KMG için neyin büyük sorun olduğuna *sen* karar veremezsin," dedi. "Buna *ben* karar veririm. Sen sadece işe alınan bir yardımcısın."

Poppy afallayıp sustu. Ona göz attım ve söyleyecek söz bulmada hemen hiç zorlanmayan Poppy'yi dertli görünce yüreğim ezildi. Bir şey yapmak zorundaydım.

"Véronique" dedim sessizce. Dönüp çakmak çakmak gözlerini bana çevirdi. "Poppy'nin hatası değildi. Benim suçum. Ve buraya yazıyorum, Poppy'yi başarısızlıkla suçlaman için hiçbir nedenin yok bence. Poppy, medyada Guillaume'a çok büyük yer ayrılmasını sağladı. Hem de birçok albüm lansmanından daha fazla. Olağanüstü bir iş çıkardı. UPP, haberi taşımasa bile şölen çok büyük başarı elde etti."

"Şirketimin bu kadar parasını, bir halkla ilişkiler sorumlusu," Poppy'ye dik dik bakmak için durakladı, "ve bir gazeteci arasındaki kişisel bir sorun yüzünden mahvolsun diye harcamıyorum."

"Bu benim hatamdı Véronique," dedim. Véronique öfkeli bakışını yine bana çevirdi. Gücümü toplayıp konuştum: "İşleri batıran halkla ilişkiler sorumlusu benim. Poppy değil bendim."

"Bunu yapma," diye mırıldandı Poppy. Fakat ona, hayır anlamında başımı salladım.

Véronique bana gözlerini dikti. "Devam et," dedi, sesi sakin, ifadesi affetmez.

Derin bir nefes aldım. "Gabe Francoeur'e mesleki açıdan uygunsuz davrandım," dedim. "O ve Guillaume'un karıştığı bir olay oldu ve bunu hatalı biçimde ele aldım. Yüzde yüz benim hatam, Poppy'nin hatası değil."

Véronique uzun süre sessiz kaldı. "Anlıyorum," dedi sonunda.

Poppy'yle bakıştık.

Véronique, gözlerini kucağına indirdi ve meditasyon yaparcasına bir an kıpırtısız oturdu. Yukarı baktığında bana odaklandı. "İstifa mektubunu bugünün sonunda alacağıma inanıyorum," dedi ağır ağır.

Yanımda Poppy'nin soluğu kesildi. "Véronique, buna cidden gerek yok!" diye bağırdı.

"Sana gelince," dedi Véronique Poppy'ye dönerek, "KMG için şu ana kadar çıkardığın işten dolayı bir şansın daha var. Ama gelecekte, ismimizi tehlikeye atacak hiçbir halkla ilişkiler uzmanını işe almayacağına güveniyorum. Bu affedilemez."

"Ama..." diye lafa girişti Poppy.

"Ya Emma gider ya da ikiniz birden gidersiniz," diye araya girdi Véronique.

"Sorun değil Poppy," dedim yumuşak yumuşak. Poppy başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama Véronique'e dönerek ilk ben konuştum. "Günün sonunda istifa mektubumu alacaksın. Üzgünüm."

Sersemlemiş halde ayağa kalktım ve kimse ağladığımı görmeden önce, kapıya doğru hızlı hızlı yürüdüm.

On Sekiz

Hangisini bırakmak daha zor olacaktı bilemedim: gitgide daha güvendiğim dostum Poppy'yi mi yoksa gitgide daha sevdiğim şehri mi...

Poppy, özür dileyip duruyor ve Véronique'i kararından caydıracağına dair sözler veriyordu. Poppy'ye halihazırdakinden daha fazlasına mal olmak istemiyordum. İçimden bir his, Poppy'nin iş güvencesinin de pamuk ipliğine bağlı olduğunu söylüyordu ve Guillaume Riche hesabını kaybetmek, Poppy'nin işinin sonu demekti. Ona bunu asla yapamazdım. Bu kadar zarar verdiğim için zaten berbat hissediyordum. O beni evimdeki bunalımdan kurtarmıştı, bense bunu işini tehlikeye atarak geri ödemiştim. Poppy bunun benim hatam olmadığında ısrar etse de öyleydi, biliyordum. Bu affedilemezdi.

Poppy, ikna güçlerinin beni kararımdan döndüremeyeceğini anlar anlamaz, kabullenip veda etmeye başladı. Muhtemelen beni Fransa'da kalmaya kandırmak için, her gece farklı restoranda yemeğe götürdü. Ama Paris'teki karışık krepler, *coq au vin*'ler ve krem brulelerin hiçbiri durumu değiştiremezdi.

Poppy şu Fransız öpücüğü misyonunda bile gevşedi ki rahatlatıcıydı. Kurallardaki bu gevşeme, bana acımasından mı yoksa belki de Darren'ı ziyaretinin onda meydana getirdiği bir değişiklikten mi kaynaklanıyordu bilmiyordum. Bununla birlikte, felakete daha az yatkın eski flört *etmeme* yöntemlerime dönüş yapma fırsatı veriyordu. Ne de olsa, flört etmezsem ve Fransız erkeklerini öpmeyi düşünmezsem, artık hiçbir şeyin ters gitme ihtimali yoktu, değil mi?

O hafta Gabe'i çok kereler aramayı denedim ama ne iş ne de cep telefonlarını açmadı, bıraktığım mesajlara da dönmedi. *Üzgünüm*, dedim birçok mesajda. *Bir anlamı yoktu.* Diğerlerinde, hiç profesyonelce davranmadığım için özür diledim ve cumartesi sabahı Orlando'ya döneceğimi söyledim. Bütün mesajlarda konu aynıydı: *Ben bir ahmağım. Seni incittiysem affedersin.*

İşteki son günümde, hafta boyu epey şaşırtıcı şekilde, beladan uzak durmayı başaran Guillaume, son bir özür turu için Poppy'nin ofisine uğradı.

Masama oturup zaten iri olan gözlerini bana hüzün dolu bir şekilde daha da açarak "Bak Emma, seninle çalışmayı cidden seviyorum," dedi. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim. Çok üzgünüm."

Başımı eğerek "Sorun değil," dedim. Ama sorundu. Guillaume, Guillaume'luğunu yaptı, böyle olacağını bilmeliydim. Bu, esasen onun suçu değil benim suçumdu. Sonradan aklıma gelince "Ben de seninle çalışmayı sevdim," diye itiraf ettim.

Bunu söyleyince Guillaume daha da üzüldü. "Yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordu. "Belki KMG'dekilerle konuşabilirim?"

"Hayır. Olan oldu bence." Ona gülümsedim. "Ama gerçekten yeteneklisin. Umarım hakkında en iyisi olur. Başaracağını biliyorum."

Paris'teki son gecemde, bavullarımı toplayıp Gabe'e son bir özür mesajı bıraktıktan sonra, Poppy'yle Place d'Italie'nin yakınındaki bir krep restoranında yemeğe gittim, orada kendimizi peynir, yumurta ve jambon, tatlı için de yanardöner krep süzetler ve cafés doubles'yle tıka basa doyurduk. Pencerenin dışında, bir alay Parisli devamlı geçip gidiyordu; köpeklerini yürütüyor, bagetler taşıyor, cep telefonlarında çene çalıyor ya da mini mini, kusursuzca giydirilmiş, pembe yanaklı, trençkotları en tepeye kadar ilikli küçük çocuklarıyla ilgileniyordu.

Poppy, ödemekte ısrar ettiği yemeğimiz için bir avuç euro banknotunu ve bozuk parayı sayarken pencereden bakarak "Burayı seviyorum," diye mırıldandım.

"O zaman niye kalmıyorsun?" diye sordu Poppy usulca.

Başımı olmaz anlamında salladım ve soruyu yanıtlamadan önce gözlerimi pencerenin dışındaki Paris'e diktim. "Hayır," dedim. "Kalamam. Belli ki buraya ait değilim."

Yemekten sonra Poppy, kokteyl içmek için beşinci bölgedeki Le Crocodile'e gitmeyi teklif etti ama şehirle baş başa kalmak istiyordum. "Hayır," dedim. "Galiba yürüyeceğim. Birazdan evde görüşürüz."

Poppy'yle kucaklaşıp kendi yollarımıza ayrıldık, Poppy taksiye bindi, ben de Métro'nun 7. hattına inip yedi durak sonraki Châtelet'ye kadar gittim. Yirmi dakika sonra, asırlık binaları kaplayan parıltılı ışıklarla dolu meydana çıktım. Palais de Justice, Hôtel de Ville, Pont de la Cité ve Sainte-Chapelle'den yumuşak ışık süzülüp Seine'in, ara sıra bir nehir kayığının sessiz geçişiyle dalgalanan yüzeyinde parıldıyordu.

Hava serinlerken hırkamın uçlarını kavuşturarak nehre doğru sessizce yürüdüm. Her yanımda Paris sohbetler, gülüşmeler, çiftler arasındaki sessiz alışverişler, beşinci bölgedeki bir bara ya da kafeye gitmek için köprüyü geçen arkadaşların mutlu kahkahasıyla capcanlıydı. Pont Neuf'ü geçip Eiffel Kulesi'ni solda nehrin üstünde ışıldarken gördüğümde, gözlerim yaşla doldu. Gözyaşlarım, onları tutmaya çalışırken kulenin tepesinden gelen projeksiyonu bulandırdı.

Île de la Cité'nin karşısında daha ileriye yürürken muazzam Conciergerie karanlıkta tüm heybetiyle belirerek Fransız İhtilali sırasında yüzlerce insanın hapsedilip ölümleriyle tanıştıkları üzüntülü ve dehşetli zamanları hatırlattı. Solda, Notre Dame geniş, arnavutkaldırımlı avlusuna boydan boya kendi ışığını yayıyor, sessizce duran çok sayıdaki azizi ve ib-

lisi de, rehber kitaplarını sıkı sıkı tutan, on dördüncü yüzyıl kilisesine hayranlıkla uzun uzun bakarken fısıltıyla konuşan dingin turist kümelerini gözlüyordu. Sol Yaka'daki köprünün karşısında, Café le Petit Pond'un yeşil-sarı ismi deniz feneri gibi parlıyor, bana Poppy'yle Paris'teki ilk gecemi ve Guillaume'la Gabe arasında denetlediğim röportajı hatırlatıyordu. Nasılsa, hepsi çok çok eskiden olmuş gibiydi.

Seine'in kıyısında saatlerce başıboş dolaştım, Latin Mahallesi'ndeki Rue de la Huchette'ten kıvrılıp, Petit Pond'la Pont Notre-Dame'ı geçerek Sağ Yaka'daki Rue de Rivoli'ye yürüdüm. Marais'nin ilginç arnavutkaldırımı, önce Pont Marie'ye, sonra dolanıp geri dönerken bir zamanlar Victor Hugo'nun oturup Notre Dame'ın çanlarını çalan kambur Quasimodo'yu yarattığı Place des Vosges'ye açıldı. Seine'den batıya, Eiffel Kulesi'ne doğru son kez bakmak için döndüğümde saat gece yarısını geçmiş, turistler ortadan kaybolmuştu, şehre ya da en azından adanın ucuna tek başıma sahipmişim gibi hissediyordum. Seine'in hafif dalgaları, bendi huzur verici bir tempoyla öpüyordu ve nehre yansıyan ay ışığı krallara, kraliçelere ve tarihe her şekilde ev sahipliği yapmış binalardan gelen ışıkla karışıyordu.

Burayı özleyecektim. Hem de çok.

Pont de l'Alma'nın arkasındaki Saint-Michel durağından RER'e bindim ve Avenue Rapp'ten sokağımıza yürüdüm. Her zamanki gibi, Rue de Général-Camou'da sola döndüğüm anda, Eiffel Kulesi kısa, dar sokağın sonunda uzaktan müthiş görünüyordu. Onu görmek genelde çok heyecan vericiydi. Bu geceyse, akıldan çıkmayacak ölçüde hazindi. Orlando'da, sokağımın sonunda görünen tek şey, büyük bir trafik lambasıydı. Buradaysa, dünyanın en güzel anıtlarından birisi, yalnızca birkaç metre uzakta duruyor, altın sarısı ışıkla karanlıkta parlıyordu.

O gece uyumadım. Uyuyamadım. Yatağa yatıp gözlerimi kapattım ama Paris'teki son saatlerimi böyle harcamayı kendime yediremedim. Sonunda ayağa kalkıp oturma odası penceresine gittim, orada bir şişe Beaujolais ve çıtır çıtır bir bagetle oturarak Eiffel Kulesi'ni, ışıkları sönüp şehrin uzak çatılarında sadece karanlık bir siluet haline geldikten sonra da uzun uzun seyrettim.

Yanaklarımdan süzülen yaşları fark ettiğimde şafak sökmüştü. Acaba ne kadar süredir ağlıyordum? Sabahın ilk kuşları ötmeye başlarken ve gökyüzü kopkoyu lacivertten yavaş yavaş gündoğumu pastellerinin harmanına dönüşürken pencereden kalktım, bir duş aldım, dişlerimi fırçaladım ve dışarı yürüyüşe çıktım. Poppy'yle, köşedeki pastaneden eve getirdiğim çikolatalı kruvasanları, mutfakta sessizce hazırladığı espressolarla birlikte bitirdiğimiz esnada, gitmeye hâlâ hazır değildim. Ama zamanı gelmişti. Poppy bana, Avenue Bosquet'deki taksi durağına kadar eşlik etti ve son kez kucaklaştıktan sonra yola koyuldum. Fakat gittiğim yerin evim olduğundan artık o kadar emin değildim.

Brett eski evimize yeniden taşmdığı ve Orlando'daki güya en yakın üç arkadaşımı görmek hiç içimden gelmediği için, Amerika'da ablam Jeannie'nin evinden başka gidecek bir yerim yoktu.

Jeannie, Winter Park'taki evinin kapısını açıp akşamın on birinde eşiğinde beni ve iki koca bavulumu bulunca "Sana Paris'e taşınmanın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," dedi. Beni havaalanından alamayacak kadar meşguldü, o yüzden taksiye binmiştim, elli beş dolar tutmuştu, işsiz bir Amerikalı olarak başlayacağım hayatı pek de böyle hayal etmemiştim. "Ben sana söylemiştim demek istemiyorum ama ee..." Sesi gittikçe alçaldı ve bana tatlı tatlı gülümsedi.

"Hikâyeyi biliyorsun Jeannie," dedim bitkin bitkin. Paris'ten Detroit'e sekiz saatlik zahmetli bir yolculuk, üç saatlik bir bekleme, ardından Orlando'ya üç saatlik uçuştan sonra, hiç de ablamla tartışacak havada değildim.

"Kabul etmen gerek, Paris'e aptal bir heves uğruna gitmen hiç olgunca bir davranış değildi," diyerek başını iki yana salladı. "Bir gün büyümen gerekecek Emma." Yanıt vermezsem her şeyin daha iyi olacağını düşünerek dudağımı ısırdım. Arkasını döndü ve bavullarımı içeri taşımada beni tek başıma bıraktı. "Sessiz olmaya çalış Em," dedi omzunun üstünden. "Robert'la Odysseus yattılar!"

Ah. Kocasını rahatsız etmek istemezdim. Ya da üç yaşındaki şımarık çocuğuna kendi taktığım isimle, Kral Odysseus'u.

Jeannie'yle hiç yakın olmadık. Beş yaşıma bastığımda (o on üç yaşındaydı) ve artık birlikte oynanacak şirinliğim gittiğinde, bana genel bir horgörüyle muamele etmeye başladı.

"*Ben hâlâ annemin en sevdiğiyim*," diye fısıldardı çocukluğum boyunca. "*Seni hiçbir zaman beni sevdiği kadar sevmeyecek.*"

Ağız dalaşları ve çekişmelerimize karşın, yüreğimizin derinliklerinde birbirimizi sevdiğimizi biliyordum. Tek sorun, yaşamımdaki *her şey* hakkmda fikri olmasıydı. Onun yolu *her zaman* doğru yoldu, hatalı da olabileceğini göremiyordu. Her şeyi yoluna koymak için canhıraş uğraşmaksızın Brett'i terk etmemden fazlasıyla dehşete kapılmıştı, o yüzden Fransa'ya taşınmamdan bu yana pek konuşmamıştık.

"Küçük bir hata yapmışsa ne olacak, affediver gitsin," dedi durdu bana. "Robert da hep kusursuz değil ya! En azından Brett çok para kazanıyor, sana da gül gibi bakar. Neredeyse otuzuna gelmişken böyle başka birini sence nerede bulabilirsin?"

Şimdi, sürüne sürüne ona gelip ne yapacağını çözene kadar konuk odasında kalmaktan başka şansım olmadığından, aslında haklılığı kanıtlanmıştı. O gece bana hazırlanmış, terte-

miz, tozu yeni alınmış, Febreze kokulu odadaki (Jeannie'nin, köşelerini hastane usulü jilet gibi gerdiği) yatağa yattığımda, önümüzdeki birkaç haftanın nasıl geçeceğine dair içimde kötü bir his vardı. Yeni bir iş bulup buradan mümkün olduğunca çabuk kurtulmam lazımdı.

Jeannie ertesi sabah "Biliyorsun, Brett'le her şeyi yoluna koymayı denemiş olsaydın bunların hiçbiri olmayacaktı," dedi, o sırada kahvemi yudumluyordum, o da Odysseus'un ağzına doğru uçak sesleri çıkarıp küçük Cheerios kaşıkları "uçuruyordu"; her inişte, Odysseus çılgınca kollarını sallıyor, cırıldıyor ve havaya tahılla süt saçıyordu. Jeannie'nin saçında vıcık vıcık O'lar varken, yanağına süt sıçramışken ve üç yaşında bir çocuk, sözünü dinlemeye hiç meraklı görünmezken onu ciddiye almak zordu.

"Yoluna koyulacak bir şey yoktu," diyerek iç geçirdim.

Jeannie gözlerini boş boş kırpıştırdı. "Ama onunla üç yıl çıktım. *Harika* bir işi de var."

Odysseus avazı çıktığı kadar "Cheerios istemem!" diye çığlık atıp mutfağa bir kaşık tahıl daha uçurdu. "Çikolata isterim!"

"Odysseus, tatlım, çikolatayı sonra yersin," dedi Jeannie beni çıldırtan cırtlak bebek sesiyle. Üç yaşındaki Odysseus, bir kaniş değil de insan gibi konuşulacak kadar büyümüştü. "Şimdi Cheerios zamanı! Uçak geliyor!"

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!" diye çığlık attı Odysseus, tombul kollarını etrafa savururken yüzü pancar kırmızısına döndü. Jeannie iç geçirip büfeden biraz Cocoa Puffs aldı. Odysseus kutuyu görür görmez çığlıkları yatıştı.

Gözlerimi devirdim. Jeannie, Odysseus'un memnun ağzına kaşık kaşık Cocoa Puffs tepmeye başlar başlamaz "Brett'in harika bir işi olması önemli değil," dedim. "O terk etti *beni*. Sonra Amanda'yla yattı. Bunu nasıl göz ardı edebilirim?"

Jeannie "Em, neredeyse otuzuna geldin," diyerek Odysseus'un ağzına kaşıkla biraz daha çikolata bonbonu verdi. Çikolata renkli süt, çenesinden küçük ırmaklar haline damladı. "Aklını başına devşirmen gerek. Nişanlın başka taraflara bakıyorsa belki de senin evde yapmadığın bir şey vardır."

Birden ona karşı normalde hissettiğimden daha kızgın hissederek "Ah, haydi ama Jeannie," diye tersledim. "Sahiden bunu söylüyor olamazsın! Beni yeterince becermiyor diye mi gitti Amanda'yla yattı?"

"Aa, bebeğin önünde olmaz!" dedi Jeannie asabiyetle.

Odysseus keyifle "Becer, becer, becer!" diye yineleyip ağzından her tarafa lapa lapa küçük çikolata kürecikleri püskürttü.

"Affedersin," diye mırıldanıp yeğenime suçlu suçlu göz attım. "Ama cidden Jeannie. Ona geri dönemem."

Jeannie iç çekip kaşığı bıraktı. Odysseus'tan başka tarafa döndü, Odysseus da hemen damlatmaz bardağını devirdi ve kendi kendine düşünceli bir şekilde *becer, becer, becer* diye mırıldanırken yüksek mama sandalyesine düşen Cocoa Puffs'ı diliyle toplayarak yemeye başladı.

"Emma, bu konuda sana yardım etmek istiyorum," dedi. "Tanrı bilir, annemle babam da bu konuda elle tutulur bir şey söyleyemez. Bu ailede görünüşe göre, bir ilişkinin nasıl yürütüleceğini bilen tek ben varım."

Sütle ıslanmış Chocolate Puffs'm kalanını Jeannie'nin kusursuz, ipek gibi saçına dökmeden önce konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Ee, galiba Park Avenue'daki restoranlarda eleman arıyorlar mı gidip bakacağım," dedim, Winter Park'taki alışveriş ve restoran bölgesini kastediyordum.

Jeannie, "*Garson* mu olacaksın?" diye sorarken sesi, ilk kelimeyi inanmazcasına vurguladı.

Omuz silktim. "Bilmem. Boy Bandz'e geri dönemem. Müzik endüstrisinde de kadro açığı yok, biliyor musun? Halkla

ilişkiler işlerine başvurmaya başlarım ama kim bilir ne zaman ses çıkar."

"Ama garsonluk?" Jane bana neredeyse tiksintiyle baktı. "Yirmi dokuz yaşında?"

Dudağımı ısırdım. Tartışmaya kapılmamakta kararlıydım.

Bir süre sonra, Jeannie "Pekâlâ," dedi. "Belki zengin erkeklere tanışmak için iyi bir yoldur bu. Flört et. Bol bol."

Gözlerimi devirdim. "Garson olmayı planlıyorum, koca avına çıkmayı değil," dedim. "Hem," diye mırıldandım fısıltıyla, "galiba benden iliklerine kadar nefret eden bir Fransız erkeğine âşığım."

"Ne?" diye sordu Jeannie dalgın dalgın. Dikkatini, Cocoa Puffs'ını bitirmiş, mutfağa çikolata renkli süt sıçratan Odysseus'a çevirdi.

"Yok bir şey," diyerek iç geçirdim.

"Koca acı! Koca acı! Koca acı!" diye tekrarladı Odysseus, belli ki beni annesinden daha dikkatli dinliyordu.

Haftanın sonuna doğru, Park Avenue'daki Fransız-Amerikan karışımı restoran Frenchy's'de öğlen vardiyalı bir işe başlamıştım. Sahibi Pierre, Paris'ten henüz dönmüş olmamdan çok etkilenip bana hemen bir iş vermişti.

Özgeçmişime bakar bakmaz "Guillaume Riche'i tanıyor musun?" diye sormuştu.

Başımla onaylarken acınacak ölçüde kısa süreli işimi oraya ne diye eklediğimi merak ettim.

Açıkça heyecanlanarak *"Merveilleux!"* diye bağırdı. "Dev bir yıldız o! Yeni single'ını dinledin, *non*?"

Elbette dinlemiştim. Albümden ikinci single "Güzel Kız", piyasaya daha yeni sürülmüştü ve radyolarla televizyonlarda sık sık çalınıyordu. İnternet dedikoduları, Guillaume'un iki şarkısının –"Işık Şehri" ve "Güzel Kız"– bu haftanın *Billboard* İlk On'unda yer alabileceğini söylüyordu. İnanılmazdı.

Poppy'yle birkaç günde bir konuşuyordum; aklıma sahip çıkan tek şey buydu. Onu aramak için CVS'deki uluslararası telefon kartlarına küçük bir servet bayılmama rağmen, gerçek bir dost olduğunu bildiğim biriyle konuşmak beni çok çok daha iyi hissettiriyordu. Poppy'nin Darren'la canlanan ilişkisinden ve saf Fransız erkekleriyle gitgide seyrekleşen buluşmalarından bahsetmesini dinlemek, beni güldürüp ablamın evinde yalnız bir pansiyoner olduğumu, beni onunla birlikte çalıştığım işteki kadar tatmin etmeyen bir işte çalıştığımı bir an için unutturuyordu.

Poppy birkaç kere Gabe'den bahsetmeye kalktı; onu şölenden beri birkaç kere görmüştü, hep kederli durduğunu söyledi. Ama bence sırf beni neşelendirmek için böyle dedi.

"Onun hakkında konuşamam," dedim ona sonunda. "Devam etmem gerek. Onu düşünmemeliyim artık."

Tabii söylemesi kolaydı çünkü sanki her şey bana onu hatırlatıyordu. Ne zaman radyoyu açsam, "Işık Şehri" ya da "Güzel Kız"ı duyuyordum. Özellikle ikinci şarkı beni boşlukta hissettiriyordu çünkü onu en son, her şeyin altüst olduğu şölende canlı dinlemiştim.

Poppy beni Guillaume'un ilerlemesinden haberdar ediyordu ve yeni işe başladıktan bir hafta sonra, bir gece Jeannie'de on bir haberlerini izliyordum ki Guillaume'un Seine'de arkasında üç polis teknesi onu kovalarken su kayağı yaptığı görüntülere rastladım. Üstünde tabii ki yalnızca silindir şapkası ve SpongeBob SquarePants şort külotu vardı. Kendi kendime biraz kıkırdadım, sonra zavallı Poppy'yle duygudaşlık içinde inledim. Orada, bir Guillaume Riche dağınıklığını daha toparlamadığıma memnun olmalıydım. Fakat Guillaume'u Seine'de yasadışı süzülerek kameralara sırıtırken ve el sallarken görmek, adeta onu ve işi daha da fazla özletiyordu.

Poppy, cep telefonundan telaşla aradığında bana, "Bu seferkinden onu nasıl kurtaracağım, hiç fikrim yok," diye itiraf etmişti.

"Biraz egzersiz yapmak için dışarı çıktığını ve teknenin yanlış yöne saptığını söyleyiver," diye tavsiyede bulundum.

"Ya iç çamaşırı n'olacak?"

Bir an düşündüm. "Guillaume'un onu mayo sandığını söyle ve hatası için özür dile."

"Emma." Poppy güldü. "Sen bir dâhisin."

"Ben böyle demezdim," diye mırıldandım.

On Dokuz

Paris'ten döndükten iki hafta sonra, Oddyseus'la salonda oturmuş, cumartesi sabahı çizgi filmlerini izliyor ve onun halıyı yalamasına engel olmaya çalışıyordum (Jeannie, ev bütün gün yemek pişirilmiş gibi koksun diye çikolata kokulu elektrik süpürgesi tozu kullandığı için böyle yapıyordu bence). Oddyseus, kendi kendine saçma sapan şeyler konuşuyordu, üç yaş için kaygı verici bir alışkanlıktı, ama Jeannie, ona bebek diliyle karşılık vererek bunu teşvik ediyordu.

Jeannie duymasın diye sesimi alçak tutarak "Kelimelerini kullan Odysseus," dedim. Jeannie her zaman, eleştirinin bir çocuğun hassas özsaygısını zedelediğini söylerdi. Beni ilgilendirdiğinden değil ama Odysseus'un özsaygısının, çocuk parkında bebek konuşmalarını bebekliklerinde bırakmış çocuklara gu gu ga ga yapmaya başladığı anda, nasıl olsa ciddi bir tehlikeye gireceğini fark etmiştim.

Savunmacı bir şekilde "Gu gu bla gu ga bla," dedi, sonra halıyı yalamaya devam etti.

Tam o sırada kapı zili çaldı.

"Emma, sen açabilir misin?" Jeannie'nin sesi yukarıdan bir yerden çınladı. "Şu an biraz meşgulüm."

"Açarım!" diye bağırarak yanıtladım, Odysseus'un elektrik süpürgesi tozu tüketimi ya da dile hâkimiyetsizliği hakkında, en azından önümüzdeki birkaç dakika boyunca kaygılanmak zorunda olmayacağım için yüreğime su serpildi. Zaten *aslında* üstüme vazife değildi ya. Ama teyzesi ve vaftiz annesi, ayrıca onu seven biri olarak birçok şey hakkında endişeleniyordum.

Kırışık tişörtümü düzelterek ve parmaklarımla saçımı tarayarak (En son ne zaman yıkamıştım acaba? Her nasılsa umursamayı bırakmışım) hole gidip giriş kapısını açtım. Kapının önünde, bej pantolonla alttan düğmeli gömlek giymiş, kumral saçı düzgünce taranmış, köşeli çenesi yeni tıraş edilmiş ve elinde kırmızı bir gül buketi tutarak dikilenin kim olduğunu görünce ağzım açık kaldı.

"Selam Emma," dedi Brett. Belli belirsiz şaşırarak bana tepeden tırnağa baktı. Önceki ben'im, üstü başı buruşuk, yıkanmamış ve karmakarışık bir halini beklemiyordu herhalde.

"Burada ne işin var?" deyiverdim.

Kabul edelim, nazikçe ifade edilmiş bir soru değildi. Ama cidden. Ablamın eşiğinde ne işi *vardı*?

"Şehre döndüğünü duydum," dedi. Tişörtümdeki kırışıklıkları bir tür hayretle inceliyor gibiydi.

"*Duydun*?" diye tekrarladım. Ona bir süre gözümü dikip iç çektim. "Dur tahmin edeyim. Jeannie aradı seni."

Brett omuz silkti. "Şey, evet," dedi. "Seninle görüşmek isteyeceğimi düşünmüş."

"Ne iyi etmiş."

Brett duraksadı. "Ben, ee, sana çiçek getirdim," diyerek gülleri uzattı.

Güllere bakakaldım. "Bunu görebiliyorum," dedim donuk donuk. Onları almak için bir hamle yapmadım. Sonunda buketi yanına indirdi.

"Aramayacak mıydın?" Brett, ağırlığını huzursuzca bir ayağından öbür ayağına veriyordu.

"Bence konuşacak pek bir şeyimiz kalmadı."

Brett, eskiden aklımı çelen çekici gülümsemelerinden birini denedi. "Bilmem," dedi. "Bence konuşacak çok şeyimiz var. İçeri gelebilir miyim?"

İç geçirip bunu bir an düşündüm. "Peki." Arkamı döndüm ve koridordan Jeannie'nin oturma odasına peşimden

gelmesine izin verdim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Jeannie çoktan orada dikiliyordu.

Jeannie, "Ah, Brett," diye kumru gibi ötüp bana bir bakış attı. "Seni görmek ne güzel!"

"Seni de Jeannie," dedi Brett. Birbirlerinin yanaklarına Avrupa usulü öpücükler kondurdular, bense gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu, Paris'te bir selamlaşmada ne kadar doğal görünüyorsa ikisi arasında o kadar yapmacık ve garip duruyordu. Bunun farkında bile değillerdi.

Jeannie bir an sonra, "Şey, ikinizi yalnız bırakayım," diye cırıldadı. "Eminim konuşacak çok şeyiniz vardır!" Bana yine anlamlı anlamlı bakıp ekledi: "Birbirinize amma yakışıyorsunuz, unutmuşum yahu!" Neşeyle ellerini çırpıp hışımla odadan fırladı, bebek sesiyle "Odysseus! Odysseus! Annecik geliyor!" diye bağırdı.

Gözlerimi devirdim. Buradan kurtulmam gerekiyordu.

Oturma odası kanepesine oturup Brett'e belli belirsiz ve isteksizce karşımdaki iki kişilik koltuğa oturmasını işaret ettim. Bunun yerine, yanıma oturup bana uğursuz gözlerle baktı. "Geri döndüğüne çok sevindim bebeğim," dedi. Karnım buruldu ve ondan uzaklaştım. Brett alındı. "Emma, seni hep sevdim. Bunu bil."

"Sahiden mi?" diye sordum tatlı tatlı. "Amanda'yı becerirken de beni seviyor muydun?"

Brett'in gözleri irileşti ve öksürdü. "Sadece seni unutmaya çalışıyordum, anlarsın ya," dedi. "Bir anlamı yoktu."

"Ah. Tabii yoktur. Bir de tutmuş, en yakın arkadaşımı beceriyorsun diye üzülüyorum."

Brett'in keyfi kaçtı. Belli ki işlerin böyle yürümesini beklememişti. Herhalde Jeannie Brett'e, onun bütün dualarımın yanıtı olduğunu düşündüğümü falan ima etmişti, kesin öyle yapmıştı. Brett de, bana tekmeyi basıp, arkadaşımla ilişki kurup, üstüne bir de bağışlayıcılık örtüsüyle geri geleceğime inanacak kadar budalaydı.

"Yani, Paris yürümedi sanırım," dedi Brett bir an sonra. Kendini beğenmiş göründü. "Orada mutsuz oldun elbet."

"Aslında," dedim, "ömrümde en mutlu olduğum zamandı."

Brett şaşırdı. "Ya benimle olduğun zamanlar?"

"Dediğim gibi," diye yanıtladım sakin sakin, "Paris'te geçirdiğim zaman, ömrümün en mutlu zamanıydı."

İyice şaşkına döndü, sanki dünyanın kendi etrafında dönmediği düşüncesi, daha önce aklından hiç geçmemişti. Uzun süre bakakaldı. "Bak," dedi. "Bu konuda ikimiz de hatalar yaptık. Ama sence de bunları arkamızda bırakmanın vakti gelmedi mi?"

Tam karşılık vermek üzereydim ki Jane, Odysseus'u kalçasında taşıyarak odaya daldı. Odysseus plastik bir kamyon savuruyor, *vınn vınn* sesleri çıkarıp birkaç saniyede bir Jeannie'nin ensesine küt küt indiriyordu. Jeannie farkında değil gibiydi.

Kuş gibi cıvıldayarak "Ah, ikinize bakın hele, yan yana oturmuşsunuz!" dedi. Odysseus'u kalçasında birkaç kez hoplattı. Oğluna gözlerini irileştirerek bebek sesiyle "Emma Teyze'yle Brett Amca'ya bak!" dedi. "Birlikte *çok* tatlı değiller mi?"

Odysseus ikimize şöyle bir baktı, ardından kamyonunu Jeannie'nin başına indirmeye devam etti. "Becer, becer, becer!" diye bağırdı keyifle, anlaşılan kahvaltı saatindeki dil dersini anımsamıştı.

Jeannie kızarıp bozardı. "Odysseus!" dedi. "Bu ailede *becer* demiyoruz!" Bana fena fena baktı, bense omuz silktim.

"Becer, becer, becer!" diye diretti Odysseus.

Brett adeta utanmıştı. Amanda'yla bu etkinlikte yer almak için can attığı düşünülünce, ne tuhaf.

Jeannie Odysseus'un konuşması kesilsin diye ağzına elini kapattı. "Onu mazur görmelisin," dedi Brett'e. "Emma buraya geldiğinden beri kendinde değil."

Brett, tereddütle "Sorun değil," dedi.

"Her neyse," dedi Jeannie yumuşak bir şekilde, "ona daha sormadın mı?" Bana bakıp kaşını kaldırdı.

"Neyi sormadı mı?" dedim kuruntuyla.

Brett, başıyla Jeannie'ye tamam diye işaret edip bana döndü. "Yeniden yanıma taşınmayı düşünür müsün diye soracaktım Emma," dedi. Jeannie'ye göz attı, o da başıyla onaylayarak Brett'i cesaretlendirdi. Bana karşı birlik olunmuş gibi hissettim. "Ne de olsa birbiriniz için yaratılmışsınız, sence de öyle değil mi?"

"Öyle düşünürdüm," diye mırıldandım bir an sonra. "Ama bu çok çok eskidendi."

"Lütfen Emma," dedi Brett. Kanepede yan yan uzaklaşıp tek dizi üstünde beceriksizce yanıma çömelerek kırmızı gülleri bir barış teklifi misali uzattı. Onlarla Brett'in kafasına vurmaktan alacağım zevki tekrar düşündüm. Ama zavallı, masum Odysseus'u sözcük kontrolsüzlüğümle çoktan yoldan çıkarmaya başlamışken, önünde bir adama çiçeklerle saldırmak, pek de sorumlu bir davranış olmazdı herhalde.

"Lütfen ne?" diye sordum bitkin bitkin.

"Lütfen, benimle yeniden birlikte yaşamayı bir düşün," dedi Brett. "Lütfen geri taşın."

Sımsıkı dudaklarla ona dik dik baktım.

Huzursuzca doğrulup gülleri indirdi. "En azından bu akşam bana yemekte eşlik et," diye yalvardı. "Böylece sana açıklama yapmaya fırsatım olur."

Yanıt vermek için ağzımı açtım ama her zamanki gibi Jeannie benden çok önce davrandı.

"Çok ister," dedi kesinkes. Karşı çıkmaya başladım ama beni susturdu. "Neden onu yedide almıyorsun? Hazır olacak, bana güven."

Brett "Harika," diyerek ayağa fırladı. Gülleri kahve masasına koyup ben itiraz edemeden uça uça kapıya gitti. Neşeyle

"Hoşça kal Odysseus!" diyerek durup yeğenimin alnına bir öpücük kondurdu.

Odysseus, Brett'in başına oyuncak kamyonunu indirerek karşılık verdi.

Brett şaşkınlıkla alnını ovuştururken "Koca acı! Koca acı! Koca acı!" diye çığlık attı Odysseus. "Becer, becer, becer!"

Brett, sözüne sadık kalarak o akşam yedide Jeannie'nin kapısına geldi, elinde yepyeni bir kırmızı gül buketi vardı, kömür karası pantolon, uçuk mavi, alttan düğmeli gömlek giymiş ve koyu gri kravat takmıştı.

"Güzel görünüyorsun Emma," dedi usulca. Açıkça yalandı çünkü tişört, yırtık kot ve parmak arası terlik giyiyordum. Saçımı taramakla da uğraşmamıştım.

Gergin gergin gülümsedim. "Teşekkürler." Kabul etmem gerekir, iyi görünüyordu. Hep öyleydi zaten. Ama bunu ona söyleyemezdim.

Brett, araba kullanırken rahatsız edici sessizliği bozarak "Thornton Park'ta gideceğimiz bu restoran yeni açıldı," diye açıkladı. "Bence seveceksin. Ruth's Chris gibi ama daha güzel."

Üç yıl önce ilk buluştuğumuz lüks et restoranının bahsini duyunca tüylerim diken diken oldu. Göz kenarlarıma beklenmedik yaşlar doldu, onları çabucak tuttum.

Kırk beş dakika sonra, siparişimizi vermiştik; onun için orta çok pişmiş ve benim için orta az pişmiş fileminyon, ortaya kuşkonmaz, sarımsaklı patates püresi ve kremalı ıspanak; garson da bir şişe Pinot Noir açıp kadehlerimize koyduktan sonra mutfakta gözden kayboldu.

Brett kadehini tokuşturmak için kaldırdı. Gözlerimin içine bakarak "Bize," dedi.

Tereddüt edip kadehimi indirdim. "Buna kadeh kaldıramam," dedim.

Brett bir an bakakaldı, şarabından büyük bir yudum aldı, ardından o da kadehini masaya koydu. "Neden?" diye sordu dikkatle.

"Şaka mı ediyorsun?" diye sordum. "Senden niye ilikleri-me kadar tiksindiğime dair cidden hiçbir fikrin yok mu?"

Brett iç geçirdi. "Emma. Benden nefret *etmiyorsun*. Değil mi?" Gözleri hüzünlüydü ve pişmanlığı neredeyse gerçek görünüyordu. Bir yudum daha şarap aldı. "Bak, seni ne kadar incittiğimi biliyorum. Bundan hep pişmanlık duyacağım. Sana anlatabileceğimden de çok."

Başımı sağa sola salladım. "Hiç de pişman olduğunu sanmıyorum."

Brett bozulmuştu. "Bu doğru değil Emma," dedi. Bana uzun uzun baktı. "Bak, ömrümde yaptığım en büyük hataydı."

"Evet, şey, belki de böylesi daha iyidir," diye mırıldandım. Şarabımdan büyük bir yudum alıp buradan başka herhangi bir yerde olmayı diledim. Niye bunu kabul etmiştim ki?

"Lütfen Emma, beni dinlemen gerek," dedi Brett. Masanın karşısına uzanıp koluma elini koydu. "Çok üzgünüm. Hayal edebileceğinden de çok üzgünüm. Seni seviyorum Emma. Gerçekten. Hep sevdim. Korktum, o kadar."

Sözlerini düşünüp taşındım. Jeannie'nin bana yaptığı açıklamanın aynıydı ve bir şekilde mantıklı geliyordu. "Ama madem korktun," dedim ağır ağır, "niye benimle konuşmadın? Düğünü ertelemekten falan bahsetmedin? Bana tekmeyi basıp evinden kovdun?"

Brett acınası haldeydi. "Tanrım, Emma, bilmiyorum," dedi. "Bunu aklımdan bin defa geçirdim. Hiç bahanesi yok. Tek söyleyebileceğim, böyle yaptığımdan beri her gün pişmanlık duydum. Daha evlenmeye hazır değilim sandım ama hazırım Emma. Hazırım. Seni kaybetmek fark ettirdi bunu bana."

Yüreğimin dışındaki buzun erimeye başladığını hissediyordum. Onu bağışlayamazdım –nasıl bağışlayabilirdim?– ama onun özrünü kabul edip kaldığım yerden devam edebilirdim. Ne de olsa, bu benim hayatımdı değil mi? Gabe Francoeur kapıdan girip ayaklarımı yerden kesecek değildi ya. Bu şehirde edindiğim bütün arkadaşlarımdan ayrı, küçümseyici ablamın konuk odasında yaşamaya mahkûm olmuştum. Böyle yaşanmazdı.

Yemeğimiz geldi ve birkaç dakika sessizce yedik. Brett'in, ısırıkları arasında beni izlediğini hissedebiliyordum.

Bir süre sonra usulca "Niçin Amanda?" diye sordum.

Brett zor yutkundu ama şaşırmamıştı. Bu sorunun geleceğini tahmin etmişti herhalde.

"Bundan ne kadar pişman olduğumu anlatamam," dedi dikkatle, sesi yumuşaktı. Gözlerimin içine baktı. "Hiç bahanesi yok Emma. Korktum, o da tam oradaydı, ben de hiç yapmamam gereken bir şeye kapıldım. Hepsi benim hatamdı, çok çok büyük bir hata."

"*Tamamen* senin hatan değildi," diye mırıldandım, ne de olsa böyle şeyleri yapmak için iki kişi gerekir.

"Şey, böyle olacağını bilmeliydim," dedi Brett. "Özellikle de en yakın arkadaşlarından biriyle. Çok utanıyorum."

Bir yudum daha şarap alıp sözlerini zihnimde değerlendirdim. Bifteğimden henüz üç yudum almama rağmen artık aç değildim.

"Şimdi gitmek istiyorum," dedim.

Brett şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı. "Ama daha yemeği bitirmedik," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Burada daha fazla kalmak istemiyorum."

Yüzümü inceledi, ardından başıyla onayladı. "Tamam," dedi. "Bunun sana zor geldiğini biliyorum. Bana açıklama fırsatı vermene bile minnettarım."

Başımı hafiçe eğdim. Ne kadar içten göründüğüne şaşırmıştım ve son iki aydır tutunduğum nefretle öfke anlamsız gelmeye başlamıştı. Evet, beni aklıma hayalime sığmayacak kadar derinden incitmişti. Bir hata *yapmışlığım* da yoktu. En azından açıklamasıyla özrünü göz önünde bulundurmazsam, Gabe kadar kör davranmış olmaz mıydım?

Fransız muhabiri ve o Guillaume olayından sonra telefonlarımı açmamasını düşününce birden midem bulanmaya başladı. Müsaade istedim ve yediğim bir gıdım şeyi de çıkarmadan tam vaktinde restoranın tuvaletine koştum.

Yirmi

O hafta, tövbekâr Brett'le iki kere daha dışarı çıktık, bir gün öğlen vakti Frenchy's'e uğrayıp en sevdiğim çiçek olan beyaz zambaktan bile getirdi. Beni geri kazanmak için her şeyi yaptığına hiç şüphe yoktu. Daha kararımı vermemiştim.

Ne de olsa, bir yandan, iki aydan biraz daha fazla zaman önce, Brett'in hayatımın erkeği olduğundan o kadar emindim ki onunla neşe içinde düğün planlıyordum. Eğer benden korkup kaçmasaydı, muhtemelen ondan ayrılmayı aklımdan bile geçirmeyecektim. Düğünümüze yalnızca haftalar kalmış olacaktı.

Diğer yandan, beni terk etmesi ilişkimizde ters giden her şeye bakma fırsatı vermişti. Ara sıra küçümseyici ve baskıcı davranırdı. Çok defa beni dinlemezdi ve bana bazen çocuk muamelesi yapardı. Fakat sonuçta, ilişkimiz kötü değildi. Beni sevdiğini biliyordum ya da en azından bir süre sevmişti. Şimdi ilan-ı aşkında samimi görünüyordu.

Belki gerçekten de bir hata *yapmıştı*. Belki de bir şansı daha hak *ediyordu*.

Brett'le çıktığım üçüncü günden sonra, Poppy "Onunla tekrar bir araya gelmeyi düşünüyor musun cidden?" diye sordu. Poppy'yi sonunda arayıp olumlu tepki vermeyeceğini bile bile haberi süklüm püklüm anlatmıştım.

"Bilmem," diye mırıldandım. "Belki başka bir şansı hak ediyordur."

"Emma," dedi ağır ağır. "Muhtemelen hatırlamıyorsun. Seni aldattı. En yakın arkadaşınla."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Tam olarak aldatmadı. Ancak biz ayrıldıktan sonra onunla ilişki kurmuş. Hem, belki alt tarafı hata yapmıştır. Nasıl çabaladığını görmen lazım."

Poppy homurdandı.

"Hem," diye ekledim, "sen de Darren'ı affettin, değil mi?"

Poppy, eski erkek arkadaşıyla Londra'daki şölenden beri düzenli görüşüyordu ve ne kadar çok Parisli erkekle çıkarsan o kadar iyi misyonunu toptan iptal etmeyi daha da ciddi düşündüğünü biliyordum.

Poppy uzun süre sessiz kaldı. "Emma, bu farklı bir durum," dedi sessizce. "Darren'la birbirimizi incitecek çok şey yaptık. İkimizin de hataları oldu. Şimdi ne olacağını kim bilir? Hiç karar vermedik. İşlerin nereye gideceğine bakıyoruz o kadar."

Savunmacı biçimde "Belki ben de sadece böyle yapıyorumdur," dedim.

"Ama Emma," dedi Poppy, "bu farklı. Brett, *en yakın arkadaşınla yatacak kadar* ileri gitti. Sırf flört etmiyordunuz, nişanlıydınız. Seni, *senin* evinden kovdu."

"Yani?" diye sordum alçak sesle.

"Yani," dedi Poppy usulca. "Onu şimdi neyin harekete geçirdiğini merak etmiyor musun? Niye fikrini böyle çabucak değiştirdi? Bir bit yeniği var sanki."

* * *

Poppy'yle konuştuktan sonraki gün, Brett beni yine akşam yemeğine çıkardı, bu sefer Sand Lake Road'da sevdiğim bir restoran olan Seasons 52'ye gittik. Brett, arkada boydan boya gölü gören en sevdiğim masayı ayırttı ve en sevdiğim şarap olan hoş içimli Petit Syrah'tan bir şişe ısmarladı, bayıldığım enginarlı ve keçi peynirli bazlama siparişi de verdi.

Şarabımızı yudumlamaya başladıktan sonra, "Görüyor musun bebeğim?" dedi. "Ne sevdiğini aynen hatırlıyorum. Tam birbirimiz için *yaratılmışız*."

Fakat Poppy'nin sözleri son yirmi dört saattir içimi kemiriyordu.

"Niye?" diye sordum yavaşça.

Brett şaşırdı. "Ne niye?"

"Niye birbirimiz için yaratılmışız?" diye sordum ağır ağır. "Niye birbirimize tencere kapak gibi uyduğumuzu düşünüyorsun? Ve benimle yeniden bir araya gelmeye niye bu kadar heveslisin?"

"Çünkü seni seviyorum," diye yanıtladı Brett hemen. "Çünkü büyük bir hata yaptım. Haydi ama Emma, bunu aştık. Ne kadar önemsediğimi biliyorsun. Nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Bunu bir an düşündüm. "Peki ya annenle baban?" diye sordum. "Sana yetmediğimi düşünüyorlardı, değil mi? Bir Ivy League kızıyla falan evlenmeni istiyorlardı."

"Bu doğru değil," dedi Brett.

"Evet, doğru," dedim. "Öyle olduğunu biliyorum. Bana bir hüsranmışım gibi davranıyorlardı. Sen çok daha iyisini bulabilirmişsin gibi."

"Ee, o zaman niye seninle bir araya gelmem için bu kadar hevesliler?" diye sordu Brett zafer kazanmışçasına.

Ona şaşırarak baktım. "Annenle baban bir araya gelmemizi mi istiyorlar?" Emma'yı Geri Kazanma Operasyonu'nun onlardan gizli olduğunu farz etmiştim.

Brett başıyla kuvvetle onaydı. "Evet! Seni bu hafta yemeğe bile davet ettiler. Bizim için çok sevinçliler."

"Öyleler mi?"

Brett yine başıyla onayladı. "Ayrıldığımızda çok utanmışlardı," dedi. "Bunun aileyi kötü gösterdiğini söylemişlerdi.

Bana aylığımı ödemeyi bile kestiler."

"*Aylığın* mı?"

Brett birkaç kere gözlerini kırpıp kıpkırmızı oldu. "Şey, evet," dedi. "Galiba sana hiç bahsetmedim. Ama bana her ay para verirler. Vergi indirimi gibi bir şey."

"*Ne kadar* para?" diye sordum yavaşça, yemek yemeğe çıktığımızda Brett'in hesabı yarı yarıya bölüşmemizde ısrar ettiği bütün zamanları düşündüm.

Brett duraksadı. "Beş bin dolar."

Çatalımı düşürdüm.

"Bir *ayda* mı?" diye sordum, sesim birkaç oktav artarken çatallandı.

Brett başıyla evet diyerek mahcup bir ciddiyet takındı.

Bunu bir süre sindirdim. "Ve sana bu aylığı ödemeyi bıraktılar?" diye tekrarladım. Midem hafiften bulanmaya başlamıştı. "Beni geri kazanana kadar?"

Brett başıyla yine evet dedi, belli ki kendini çukura çektiğinin farkında değildi. "Buna torun fonumuz diyorlardı." Kendi kendine güldü. "Evlenip çocuk sahibi olmamız için hazırlar Emma. Yani, bu onların seni ne kadar önemsediğini kanıtlamıyorsa başka ne kanıtlar bilemiyorum."

"Brett," dedim sabırla, "bu onların *beni* önemsediği anlamına gelmez. Demek ki atılan nişanımızın *onları* nasıl gösterdiğini önemsiyorlar. Babaanne dede olmayı önemsiyorlar. Ben de buna giden en kısa yolum."

Brett başını yana eğdi. "Doğru değil bu. Seni seviyorlar Emma. Aynen benim seni sevdiğim gibi."

"Gerçekten seviyor musun?" diye sordum ifadesizce. "Yoksa aylığını yeniden alabilesin diye mi beni geri kazanmaya çalışıyorsun?"

Brett ağzını balık misali açıp kapattı. Bir an sonra "Bunu sorduğuna bile inanamıyorum," dedi.

Tam o sırada cep telefonum çaldı. Sohbetten kısa süreliğiı-

ne kaçmak için hoş bir mazeret, hemen atladım.

"Yemeğin ortasında telefonunu mu açacaksın?" Brett somurttu.

"Evet," dedim. Arayanın adına baktım. GİZLİ NUMARA. Anlayabildiğim kadarıyla bir şey pazarlamak için falandı ama bana geçici bir kurtuluş sağlardı. "Önemli bir arama."

Ayağa kalkıp masadan uzaklaşıp bar alanının dışına doğru ilerledim. Brett'in beni izlediğini bildiğimden ona arkamı dönüp bir koltuğa oturdum ve YANITLA tuşuna bastım.

"Emma?" Arayan Poppy'ydi ve sesi heyecanlı geliyordu. "Neredesin?"

"Brett'le yemeğe çıktım," diye mırıldandım.

"Ne?"

"Sorma." İç geçirdim. "Ee, n'oldu? Orada saat geç oldu, değil mi?" Zihnen hesapladım. Florida'da saat sekiz buçuksa, Paris'te sabahın iki buçuğu demekti. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey iyi," dedi Poppy. Sesinden gülümsediğini işitebiliyordum. "Aslında Paris'te değilim. Senin saat diliminde-yim."

Koltuğumda doğruldum. "Ne? Nerede?"

"New York'ta!" dedi Poppy neşeyle.

"New York'ta mı?" diye tekrarladım. "Ne işin var orada?"

"Guillaume'nin su kayağı kazası başarıyla sonuçlandı," dedi Poppy. "Her Amerikan medya kuruluşundan telefon alıyoruz. Daha bu akşam geldik, yarın *Today with Katie Jones*'a, cuma günü de *Good Morning America*'ya katılacağız!"

"Şaka ediyorsun!" diye bağırdım. "Poppy, bu harika! Niye bana daha önce söylemedin?"

"Seni şaşırtmak istedim," dedi.

"Beni şaşırtmak mı?"

Duraksadı. "Gelip bize katılmanı isterim."

Yüreğim sıkıştı. "Çok isterdim Poppy. Ama şimdi oraya bir geziyi karşılayamam. Bunu biliyorsun!"

"Ee," dedi, "şöyle açıklayayım. Sana bir uçak bileti ayırttım bile ve Hyatt Grand Central'da bir odan var. Yarın sabah uçarsan işten yalnızca birkaç gün izin alman yeter. Açıkçası, gelmemen akılsızlık olur."

"Poppy..."

"Guillaume hepsini cebinden ödedi," diye araya girdi. "Olan bitenler hakkında hâlâ çok kötü hissediyor, hissetmeli de. Yani, onun mangırlarıyla beleş bir yolculuk yapman da cabası!"

Bunu bir an düşündüm. Hakkı *vardı*. Hem bilet çoktan almdıysa...

"Pekâlâ," dedim ağır ağır. "Galiba orada olacağım bu durumda."

"Muhteşem!" diye bağırdı Poppy. "Yarın öğlen, Broadway'de, elli üçüncü caddedeki Katie Jones stüdyosuna gel. Sana bir bilet ayıracağım. Programdan sonra akşam yemeği yeriz!"

"Kulağa harika geliyor," dedim içtenlikle. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Ben biliyorum nasıl teşekkür edeceğini," dedi Poppy.

"Nasıl?"

"Aklını başına devşir ve yeniden kendini kaptırmadan önce Brett'ten uzaklaş," dedi. "Biliyorum orada yalnız ve çıkmazda hissediyorsun Emma. Ama yeniden bunun içine düşme. Lütfen."

Bunu biraz düşündüm. "Haklısın," dedim usulca.

"Cici kız," dedi Poppy. Yarın görüşürüz Emma. *Au revoir*!"

Telefonu kapattıktan sonra bir süre sessiz sedasız oturdum. Ne yapıyordum? Brett'in yeniden her şeyin yanıtı olduğunu düşündüğüm bu noktaya nasıl gelmiştim? Üç haftadır,

Jeannie'nin ona geri dön seni aptal tartışmaları beni farklı birine dönüştürmüştü ve durumumun umutsuzluğu, çaresiz ve muhtaç hale getirmişti.

Fakat Paris'teki kısa zaman zarfında bambaşka biri olmuştum. Ya da daha net bir ifadeyle, ilk kez içime bakıp *kendimle* temas kurmuştum. Bunu sağlayansa, iş ya da anlamsız flörtler, hatta Gabe'e duyduğum kendini yok eden aşk bile değildi. Üç yıldan beri ilk defa, yalnızlığın aslında o kadar kötü olmadığını öğrenmiştim.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkarak masamıza döndüm.

Brett "Bu çok kabaydı Emma," diyerek başını sağa sola salladı. "Yemek sırasında gelen aramaları hiç açmam."

Ona tuhaf tuhaf baktım. "Brett, biz yemek yerken telefonunu hep açardın."

"O farklıydı," dedi. "İşten ararlardı."

"Ee, aslında beni de işten aradılar."

"Ne, restoran seni mi aradı?" diye yılışık yılışık sırıttı Brett. "Önemli bir garson işi mi?"

"Hayır, Poppy aradı," dedi. "Guillaume Riche hakkında."

"O işten kovuldun sanıyordum."

Başımla onayladım. "Ama belki de hak ettiğim şey için mücadele etme zamanıdır," dedim. Durdum. Hâlâ masanın yanında dikiliyordum ve Brett huzursuzlanmaya başlıyordu.

"Oturmayacak mısın Emma?" diye sordu. "İnsanlar bakıyor."

Onu duymazdan geldim. "Sana bir şey sormam lazım," dedim. "*Niye* benimle yeniden birlikte olmak istiyorsun?"

Brett'in kafası karıştı. "Çünkü seni seviyorum."

"Niye?" diye üsteledim. "Beni *niye* seviyorsun?"

"Bilmem." Gerilmişti. "Seviyorum işte."

"Niye?" diye bastırdım. "Yani, neden ben? Niye Amanda değil de ben?"

"Onu buna katmayalım," diye mırıldandı.

"Bence onu çoktan kattın," diyerek omuz silktim.

Brett, nezaketen mahcup göründü. Çileden çıkarak "Bilmiyorum Emma," dedi. "Seni seviyorum çünkü hep yanımdaydın. Seni seviyorum çünkü beni tanıyorsun ve bana katlanıyorsun. Seni seviyorum çünkü çocuklarımıza iyi bir anne olacaksın. Seni seviyorum çünkü birbirimiz için yaratılmışız. Bilmem ki başka ne söylememi istiyorsun."

Ona bir an baktım. Nedenlerinden hiçbirinin *benimle* bir alakası yoktu. Zaten hiç olmamıştı, değil mi?

"Haklıydın," dedim sonunda.

Brett, bu açıkça ortadaymış gibi başıyla onayladı. "Ne konuda?"

"Bizim hakkımızda."

Brett gülümsedi. "Güzel. Nihayet! Mevzuyu benim açımdan gördün. Peki, geri taşınmak istiyor musun? Yoksa işleri ağırdan mı alalım?"

Başımı sağa sola salladım. "Hayır, yani ilk seferde haklıydın."

"Ne?"

"Birbirimiz için yaratılmadık derken. Beni evden sepetlediğinde."

"Dur, bekle bir dakika Emma." Brett sabırsızca elini kaldırdı. "Tam saçmaladın."

"Hayır," dedim. Başımı üzgün üzgün salladım. "Senin yanına yeniden taşınmayı düşünmekle saçmaladım."

Brett'in ağzı açık kaldı. "Emma, büyük bir hata yapıyorsun. Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Evet, farkındayım," dedim yavaşça ve sakince. "Seninle birlikte olmak istemiyorum, o kadar."

Duyduklarını anlayamıyormuşçasına bakakaldı bana. "Benden daha iyisini bulamayacaksın, biliyorsun. Bu yaşta."

Her nedense, kuvvetle muhtemel bir daha haber alamayacağım Gabe'i düşündüm.

"Aslında buldum bile," dedim usulca.

Eve taksiyle gittim ve kapıdan girer girmez Jeannie beni holde köşeye sıkıştırdı.

Ellerini beline koyup bana dik dik bakarak "Brett aradı," dedi.

"Aradı mı? Ne hoş. Güzel güzel muhabbet ettiniz mi bari?"

Jeannie bana kulak asmadı. Gözlerini pörtleterek "Az evvel ne yaptığının farkmda mısın?" diye sordu. Odysseus üst katta anlamsız bir şeyler ciyaklamaya başladı. Jeannie adeta duymuyordu.

"Evet, ne yaptığımı çok iyi biliyorum," diye yanıtladım sakince. "Brett'e onunla tekrar birlikte olmak istemediğimi söyledim." Bir özete niye gerek duydum emin değilim, zira Jeannie açıkça haberdar edimişti bile.

"Emma!" diye bağırdı Jeannie umutsuzca. "Niye? Tam sana göre!"

Ona boş boş baktım. "Niçin böyle söylüyorsun?" diye sordum sonunda. "Niçin sence o tam bana göre?"

Jeannie biraz savunmasız yakalandı. "Bilmem. Çünkü seksi, iyi de para kazanıyor," dedi biraz sonra. "Hem epey de düzgün biri. Yani, cidden, başka ne isteyebilirsin ki?"

Aynı anne babadan olmamıza rağmen, her nasılsa tamamen farklı değerlerle yetiştiğime derinden minnet duyarak başımı yavaşça eğdim. "Evet, Jeannie," dedim usulca. Gözünün içine baktım. "Ama beni, kendini sevdiği kadar sevebilmenin yakınından bile geçmiyor," dedim. "Beni gerçekten seven ve hakkımda her şeyin en iyisini dileyen biriyle birlikte olmak istiyorum. Brett asla o insan olmayacak çünkü Brett'in tek önemsediği Brett."

Jeannie dudaklarını büzdü. "*Büyük* hata yapıyorsun," dedi. "Çok yakında bir gün, anlayacaksın ki yetişkinlik her zaman istediğini almak değil." Sonra, sanki Brett'e bir şans daha vermemem ona şahsi hakaretmiş gibi, arkasını dönüp odadan hışımla çıktı.

Yirmi Bir

Poppy, LaGuardia'ya sabah 7:20 uçağına rezervasyonumu yaptırmıştı ve trafik yüzünden, saat ikideki kayıt için Katie Jones stüdyosuna vardığımda neredeyse öğlen olmuştu. Yerleştirildiğim esnada sinirlerim çok gergindi ama niye anlamıyordum. Guillaume'u yeniden göreceğimi düşünmek beni tedirgin ediyordu. Olan biteni arkamda bırakmak için çok çabalıyordum fakat o, tabii ki her şeyin merkezindeydi.

Programın başlamasını beklerken çok yalnız hissediyordum.

"Yalnız mısın?" dedi sağımdaki aşırı kilolu adam, o kadar iriydi ki hem kendi koltuğunda hem de koltuğumun yarısında oturuyor, beni sol kolçağa doğru sıkıştırıyordu. Neyse ki koridor yanındaydım, o yüzden en azından diğer tarafta da birine yapışmıyordum.

Zorla gülümsedim. "Evet."

"Senin gibi güzel bir kız mı?" diye sordu, sözcükler tatlı tatlı ve ağır ağır döküldü. Yanı başında karısı kıkırdayıp bana baktı. "Hiç arkadaşın yok mu?"

Dişlerimi sıkıp, "Var ama yanımda oturmuyorlar," dedim.

Adam kıs kıs gülüp karısına bir şey söyledi. Gözlerimi devirdim. Öyle görünüyor ki tüm dünya, yalnızlık tercihimin hata olduğunu yüzüme vurmak için Jeannie'yle söz birliği etmişti.

Program ikide başladı ve yerleşip Katie Jones'un bir monologla açılış yapmasını seyrettim, yanımdaki Teksaslı bunu o kadar komik buldu ki her birkaç saniyede bir, kıkırdama-

larıyla tüm koltuk sırasını salladı. Espriler bittiğinde içime su serpildi.

Gösterinin ikinci yarısı, bu yazın en çok beklenilen filmlerinden birinde rol alan aktör Cole Brannon'la yapılan röportajla açıldı. Katie, uzun boylu, yakışıklı film yıldızıyla konuşmayı bitirdiğinde kameraya döndü.

"Hiçbir yere ayrılmayın, çünkü reklamlardan sonra, Fransa'dan ithal edilen çılgın Guillaume Riche, İlk On'daki hiti 'Işık Şehri'ni söyleyecek," diyerek tek eliyle kusursuz siyah buklesini düzeltti. "Belki şanslıysak Seine Nehri'nde SpongeBob SquarePants şortu ve silindir şapkasıyla su kayağı yapmanın nasıl bir his olduğunu da anlatır bize!"

Kalabalık güldü ve program, reklam arası verirken stüdyo ışıkları yukarı çıktı. Gözlerimle odayı inceleyip Poppy'yi aradım ama göremedim. Kararan sahnede bir ekip, dakikalar içinde Guillaume'un performansında kullanılacak bateri takımını, mikrofonları ve amfileri hızlı hızlı kurdu. Guillaume'un bateristi Jean-Marc'a bakınca yüreğim ağzıma geldi. Bu adamları tahmin ettiğimden de çok özlemiştim.

Reklamdan sonra, spot ışığı yeniden Katie Jones'u aydınlattı. Katie kameraya gülümseyip teatral bir şekilde "Bayanlar ve baylar, Guillaume Riche!" dedi.

Sahne ışıkları yanıp Guillaume orada ayakta belirince kalbim küt küt attı. Şimdiye kadar gördüğümden de yakışıklıydı. Muazzam kolları görünsün diye pazularının hemen üstünde kıvrılmış, alttan düğmeli gömlek ve heykel gibi bacaklarına cuk oturmuş dar kot pantolon giyiyordu. Saçı, profesyonelce hafif asi bir şekilde karıştırılmıştı; adeta yataktan sinekkaydı tıraşla ve kusursuzca kalkmıştı. Çaldığı gitarsa görüntüsündeki son dokunuştu; Fransız bayrağıyla donatılmıştı ve Jodi Head askısının ön tarafında çarpıcı, Swarovski kristalli harflerle RICHE yazılıydı.

Kalabalık çığlıklar ve ıslıklarla çılgına dönerken gülümsedim. Guillaume Riche, halihazırda bir süper star olarak ilk Amerikan şovunu başarıyla geçmişti. Kitleler onu seviyordu. Aslında, önümde bir kız o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki neredeyse nefessiz kalıyordu. Artık KMG'yle birlikte çalışmasam da Guillaume'un kariyerinde oynadığım küçük rol için gururum azıcık kabardı. Dünyaya şu ana kadar salıverilmesine yardım ettiğim erkek gruplarından daha iyi geliyordu.

Grup çalarken Guillaume "Işık Şehri"nin ilk dizesini söylemeye başladığında salondakilerin koro halinde eşlik etmesine şaşırdım. Guillaume da şaşırmış gibiydi ama geniş geniş gülümseyip coşkuyu bir kademe daha artırdı. Etrafımdaki bir grup kız hâlâ ayakta, Guillaume'la birlikte şarkı söylüyordu. İnanılmaz bir manzaraydı. O anda, Poppy'yle çalışmayı o kadar özledim ki acı çektim; KMG'yi özledim; böyle başarıya giden bir projede çalışmanın enerjisini ve heyecanını özledim. Guillaume'u bile özledim.

"Işık Şehri", kalabalığın tezahürat yağmuruyla noktalandı, ardından Katie Jones mikrofonda Guillaume'a katıldı, seyircilere reklam arasından sonra Guillaume'la artan başarısı ve çılgın hallere girme eğilimi hakkında konuşacakları sözünü verdi.

Reklam arasmdan sonra, içerisinin ışıkları yine söndü ve spot ışığı Katie'nin röportaj alanına döndü, Guillaume da orada oturuyordu, bacak bacak üstüne atmıştı, elinde kahve fincanı vardı ve çok Fransız görünüyordu. Kurtulmaya çalıştığım bir sancı daha saplandı.

Guillaume gülüp boştaki elini sallayınca kalabalık yine coştu. Sonunda çığlıklar yatıştı.

"Vay canına, ne karşılık alıyorsun ama," dedi Katie, kendine özgü, yavaş, dişlek gülümsemesiyle.

Guillaume da ona gülümsedi. "Çok çok şanslı bir adamım," dedi. Seyircilerden birkaç kız çığlık attı, Guillaume onlara bir daha el salladı.

"Kimileri bunun şans değil yetenek olduğunu söyler," dedi. Not kartlarına baktı. "Tamam, görünüşe göre albümün Amerika'da çok iyi gidiyor, değil mi?"

"Evet. Çok heyecan verici," dedi Guillaume. Gülümsedim. Sözler tam Poppy'nin ağzından çıkmışa benziyordu, muhtemelen de öyleydi. "Herkesin, müziğimi dinlemesine minnettarım. Amerikan kızları arasında büyük hit olmayı hep istemiştim."

Kalabalık daha da fazla çığlık patlattı, Guillaume birkaç öpücük yolladı. "Amerikan kızlarını seviyorum Katie," dedi gürültüyü dindirmek için. "Evli olman çok kötü."

Katie yine gülümseyip başını iki yana salladı. "Peki, sana sormam gerek," dedi. "Bütün bu çılgın numaralar ne iş? Geçen hafta Paris'te su kayağı yapmaktan tutuklanman? Eiffel Kulesi'nde kilitli kalman? Doğru mu?"

Guillaume sahne dışına, büyük ihtimalle ona ölümcül bakışlar atan Poppy'nin durduğu yere göz attı. "Şey, Katie, Eiffel Kulesi bir hataydı," dedi. Rahatlayarak iç geçirdim. Güzel; hikâyeye bağlı kalıyordu. "Hepsi yanlış anlaşılmadan ibaretti. Ama evet, itiraf ediyorum su kayağı biraz çılgıncaydı."

Kalabalık güldü, Guillaume ise mahcup bir yüz ifadesi takındı. "Galiba su kayağı yapasım geldi, anlarsınız ya?" dedi, gözlerini masum görünmek için bende de denediği köpek yavrusu bakışıyla iri iri açtı. Seyirciler bunu anında yutmuş gibiydi.

Bir süre, albümden çıkacak sıradaki single, şarkıları için gelen ilham, sonbaharda ABD turnesi planları hakkında konuştular. Sonra Katie gözlerini indirip notlarını inceledi.

"Peki Guillaume, bana bu gece herkesin önünde bir özür dileyeceğin söylendi, doğru m?" diye sordu.

Guillaume, "Evet Katie," diyerek hafif sıkılgan bir görünüme büründü, azami sevimliliği elde etmek için aynada alıştırma yapmıştı herhalde. İşe yaradı. "Biraz boktan davrandım maalesef."

Seyirciler güldü, Katie de Amerikan televizyonlarında böyle konuşamayacağını hatırlattı Guillaume'a. Katie "Herhalde bu biplenir," diyerek gülümseyip kameraya göz attı.

"Affedersiniz, affedersiniz," dedi Guillaume, hiç utanmış görünmüyordu. "Neyse. Olay şu, bir ay öncesinde harika halkla ilişkiler sorumlum Emma vardı yanımda."

Ağzım açık kaldı ve etrafımda zaman yavaşladı adeta.

"Fazla deliye dönmeden, beni zor durumlardan kurtarabilen tek kişiydi," diye devam etti Guillaume. Kulağımdaki uğultudan onu zor duyuyordum. Seyircilerden hiç kimse Guillaume'un bahsettiği kişinin ben olduğumu bilmese de yüzümün pancar gibi kızardığının farkındaydım. Guillaume konuşmayı sürdürdü: "Ne yapıp edip iyi bir imajla kurtulmamı sağlıyordu."

"Pekâlâ, Emma mükemmel birine benziyor," dedi Katie. "Benim de böyle bir halkla ilişkiler sorumlusuna ihtiyacım var." Seyirciler umursamazca güldüler, Katie sözüne devam etti: "Peki, sorun nedir?"

Guillaume, gözlerini yere indirdi. "Şey, olay şu ki o Gabriel adındaki bir gazeteciden hoşlanıyordu, *biliyorum* öyleydi," dedi.

Kendi kendime "Ah hayır," diye mırıldandım, yan koltuktaki Teksaslı bana garip garip baktı. Pek takmadım. Suratım cayır cayırdı, avuçlarım da birden terlemişti. Guillaume, az önce sahiden *tüm ülkeye* bir gazeteciye duyduğum yakışık almaz aşkımımı ilan etmişti? Bir de bunun beni *daha iyi* hissettirmesi mi gerekiyordu? Koltuğuma gömülüp yok olmak istedim.

Katie "Aa, gerçekten mi?" diye sorup biraz ilgiyle öne eğildi.

"Evet," dedi Guillaume, tüm yüzüne yayılmış o mahcup bakışla.

"Lütfen kes konuşmayı," diye mırıldandım fısıltıyla. "Lütfen kes konuşmayı." Fakat Guillaume görünüşte beni duymuyor gibiydi. Sözlerime tepki veren tek kişi Teksaslıydı, sonunda bir iki santim kaçıp bana aklımı oynatmışım gibi bakıvermişti.

Sahnede Guillaume, ona kızgınlıkla yolladığım zihinsel *lütfen kapat çeneni* iletilerine aldırmaksızm konuşmayı sürdürüyordu. "Ama mesele şu ki, esasen son otuz yıldır Gabe'in işlerine çomak sokmaya çalışıyorum," dedi.

Bekle. Ne? Otuz yıl mı? Neyi kastediyordu böyle?

"Ben biraz adi bir herifimdir," diye devam etti Guillaume. "Ama bu sefer, gerçekten önemliydi. Öyle zararsız değildi. Aslmda Emma'yla Gabe'in arasında olanların içine ettim."

"Niye son otuz yıldır şu Gabe'in işlerine çomak sokmaya çalışıyorsun?" diye sordu Katie. *İyi soru Katie*, diye düşündüm.

Guillaume omzu silkti, kusursuz yüzünde boydan boya muzip bir ifade. "Ah, saçma aslında," dedi. "Saçma kardeş rekabetimiz."

Nefesim kesildi. "Hı?" dedim yüksek sesle. Guillaume'un neden bahsettiğini anlayamamıştım.

"Anlarsınız ya, Gabe benim üvey kardeşim," diye devam etti Guillaume sahnede.

"*Ne?*" diye soludum.

Yanımdaki Teksaslı bana dehşetle gözlerini dikmişti. "Deli falan mısın bayan?" diye sordu. Karısına daha da yanaştı. Hiç takmadım.

"Ama o, Amerika'da annesinin yanında yetişti," diye konuşmayı sürdürdü Guillaume. "Benden bir buçuk yaş büyük. O yüzden yazları babam ve benimle geçirmeye geldiğinde, bütün kızlar, daha büyük, daha güçlü ve de yarı Amerikalı olduğu için onu tercih ederlerdi. Bütün o yazları bana daha

iyi İngilizce konuşmayı öğretmekle geçirse de ben hâlâ Fransızca konuşan sıradan çocuktum."

Guillaume duraklayıp sırıttı. "O yüzden bir gruba katıldım," dedi şakayla karışık. "Her yaz Gabe'le kız tavlamamın tek yolu buydu."

Seyirciler Guillaume'un esprisine güldü ama tek yapabildiğim, ağzım bir karış açık bakakalmaktı. "*Kardeş mi?*" diye fısıldadım kendi kendime. Nasıl olabilirdi? Gabe bunların hiçbirinden bana nasıl bahsetmezdi? Fakat bu, çok şeyi açıklıyordu: Gabe'in Guillaume'un geçmişini nereden bildiğini, Guillaume'un ne yaptığımdan nasıl hep haberdar olduğunu ve Guillaume'un tuhaf davranışlarıyla ilgili yalanlarımın aslını zahmetsizce nasıl gördüğünü.

Bir an düşündüm. İkiyle ikiyi hiç toplamamış olsam da çok mantıklı geliyordu. *Benziyorlardı* da. Ama Guillaume'ın saçları dağınık ve seksiyken Gabe'in saçları taranmış ve mesleğine yaraşırdı. Guillaume'un yeşil gözleri kalın, siyah kirpiklerle çevriliyken Gabe'in kirpikleri hep taktığı tel çerçeveli gözlüklerinin ardına saklıyordu, ama fark ettiğimden daha benzerlerdi. Guillaume vücudunu, kıvrımlarını saran rock yıldızı giyimiyle gözler önüne sererken Gabe daha profesyonel ve ciddiydi ama yapıları o kıyafetler içinde hiç düşünmediğim kadar benzerdi. İngilizce konuşurkenki aksanları bile, Guillaume'un aksanı biraz daha belirgin olsa da aynıydı. Bu açıkça, babalarının aynı olması ve Guillaume'un İngilizcesinin Gabe'in eğitiminden geçmesiyle açıklanabilirdi.

Bu farkındalık üzerine gözlerim hâlâ bir noktaya dikilmiş halde, dikkatimi tekrar toplarken Katie konuşuyordu. "Peki," diyordu, "prodüktörlerden senin şu kardeşinin aslında şu anda, burada, sahne arkasında olduğunu duydum. Onu getirebilir miyiz?"

Hatırladığımdan çok daha yakışıklı görünen Gabe, sahneye soldan isteksizce, çekingen çekingen yürürken gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Gündelik, lacivert kot pantolon ve gri tişört giymişti; tişört, Gabe'in alttan düğmeli gömleklerinde hiç fark etmediğim kol ve göğüs hatlarını iyice belli ediyordu. Gözüme hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Bir prodüktör, onu Guillaume'un yanındaki sandalyeye oturtup yakasına çabucak küçük bir mikrofon takarak hızla kaçtı.

"Selam abi," dedi Guillaume. Gabe ona dik dik bakmakla yetindi. "Gabe, üzgünüm, cidden."

Kameralar Gabe'in yüzünü yakınlaştırırken nefesim kesildi. Yukarıdaki ekranlarda, Gabe'in çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Tedirginlikle etrafa göz atıp duruyordu. İlgi odağı olmaktan hoşlanmadığını biliyordum ve sahnede açıkça rahatsızdı.

"Sorun değil," diye mırıldandı Gabe.

"Hayır, Gabe, sorun," dedi Guillaume. Kameralar yüzüne yaklaştı, televizyona çıkmadan önce aynada saatlerce pişman görünen yüz alıştırması yaptığından emin olsam da sahiden üzgün gibiydi. "Emma harika bir kız. Sen ona daha bir adım bile atamadan aranızı bozdum."

Gabe "Evet, tüm dünyaya adım atmadığımı söylediğin için sağ ol," diyerek gözlerini devirdi.

Seyirciler biraz güldü, Gabe'in yüzü kızardı. Onun adına çok kötü hissettim. Büyük ölçüde benim suçum olduğu hissini silkip atamıyordum.

Guillaume şeytani bir şekilde sırıttı. "Lafı gelmişken, Gabe, bu kadar utangaç olmayı bırakıp hoşlandığın kadınlara çıkma teklif etmelisin cidden."

Stüdyodaki seyirciler yine güldü, Gabe şu an muhtemelen benim kızardığım kadar kıpkırmızı oldu. Birden soluğum kesildi.

Gabe yüzünü buruşturdu. "Konuyla ne alakası var Guillaume?" Suratını ekşiterek kucağına baktı.

Guillaume omuz silkti. "Bak, sana özür dilemek istiyorum o kadar. Telefonlarımı açmıyordun, o yüzden bu son çaremdi. Dinle, nasıl görünürse görünsün, Emma'yla aramda hiçbir şey olmadı. Aslında, odamda eğilip onu öptüğümde *senden* bahsediyordu. Onun suçu değil benim suçum."

Gabe gözlerini kaldırıp ona baktı ve ilk defa, utanç ya da öfke dışında bir ifade belirdi.

Guillaume konuşmaya devam etti. "Ve Emma, her neredeysen..." Doğrudan kameraya baktı. Yerimde doğrulup tepemdeki ekrana bakakaldım. "Sana da bir özür borçluyum. Şimdi beni dinle. Abime bir şans vermeni istiyorum, tamam mı? Ve siz aranızı düzeltir düzeltmez, geri dönüp yeniden halkla ilişkiler sorumlum olmanı istiyorum. KMG'yle her şeyi hallederim. Başımı derde sokmadan duramıyorum. Sana ihtiyacım var."

Seyirciler tekrar güldü, bense koltuğumda afallamış, donmuş halde oturuyordum.

Tek kaşını kaldıran Katie araya girdi: "Peki Gabe, şu Emma'ya söylemek istediğin bir şey var mı?"

Gabe daha da kızarıp başını hayır anlamında salladı. Kalabalık homurdandı, Guillaume ise abisinin rahatsızlığından adeta zevk almıştı.

"Haydi abi, Amerika'da ulusal bir televizyondasın," diye ısrar etti Guillaume. "Ömründe bir kereliğine, nihayet adım atmak için mükemmel bir fırsat doğdu."

Zavallı Gabe'e çok acıdım. Ama aynı zamanda, bir şey söylemesini de umdum. Ne de olsa, nasıl hissettiğini hiç bilmiyordum. Beni affedecek miydi? Yoksa hâlâ en baştaki gibi kızgın mıydı?

Gabe "Tamam," deyip derin bir nefes aldı. Koltuğumda öne eğildim, kalbim küt küt atıyordu. "Ona şey demek isterim..." Sesi

gitgide azaldı ve bir an durakladı. Sonra kameraya ve tepemdeki ekrana baktı, sanki doğrudan bana konuşuyordu. "Emma'yı dinlemeye zaman ayırmadığım ve bunun yine Guillaume'un adiliği olduğunu anlamadığım için ondan özür dilerim." Durup kucağına baktı. Gözlerini yeniden kaldırdığında yanakları pembe pembe olmuştu. "Hem, galiba ona âşığım."

Seyircilerden toplu halde "Uuuuu!" sesi geldi. Nefes alamıyordum. Beni *seviyor* muydu?

Guillaume "İşte böyle, baksana abi!" diyerek sırıttı.

Katie sırıtarak "Pekâlâ çocuklar, reklam arasında öpüşüp barışabilirsiniz," dedi. Kameraya dönüp şöyle ekledi: "Bir yere ayrılmayın, döndüğümüze Guillaume, albümünün ikinci single'ı 'Güzel Kız'ı söyleyecek."

Katie Jones'un kendi grubu birkaç nota çaldı ve içerideki ışıklar yeniden yandı. Gabe mikrofonunu çıkarıp Guillaume'a bir şey söyleyerek sahneden inerken koltuğuma kök salmış gibi izledim.

Tepemden bir ses "Emma?" dedi. Yavaşça yukarı baktığımda Poppy'yi bana gülümserken gördüm. "Gabe sahne arkasmda. Haydi."

Ona bakakaldım.

"Sen... sen bunu biliyor muydun?"

Poppy başıyla evet diyerek gülümsedi.

"Guillaume geçen haftadan beri bunu planlıyor," dedi. "Gerçekten kötü hissediyor. UPP'nin Gabe'i bu hafta ölüm ilanı masasından alıp Amerika gezisine özel olarak göndermelerini bile sağladı! Ama düşündüğümden de iyi gitti. Gabe'i duydun mu? Seni seviyor!"

Sessizce ayağa kalkıp Poppy'yi takip ederken sisteymişim gibime geldi. Yanımdaki Teksaslı, karısına dönüp "Nereye gittiğini sanıyor acaba?" dedi.

Ancak Poppy yolu gösterdiğinde ve sahne arkası kapısından geçtiğimizde sesimi nihayet geri kazanabildim.

"Poppy," dedim, hâlâ kafam çok karışıktı. "Gabe burada olduğumu biliyor mu?"

"Hayır." Poppy'nin gülümsemesi yayıldı. "Ama öğrenmek üzere."

Beni, sahnenin arkasında soldaki bir alana götürdü, orada Guillaume'u ve grubunun, reklam arasından sonra devam edecek programda "Güzel Kız"ı çalmak için sahne hazırlıkları yaptıklarını görebiliyordum. Benimle Guillaume'un arasında, yalnızca yarım metre ileride, Gabe kulisten sırtı bize dönük olarak Guillaume'u izliyordu. Gabe'in geniş sırtını bir süre inceledim, ona ne söyleyeceğimi düşünürken kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Birden durup olduğum yerde kalakaldım.

Tam o sırada, mikrofonun duruşunu ayarlayan Guillaume bir bakış attı. "Emma!" diye bağırdı. Sırıtıp el salladı.

Gabe aniden kafasını arkaya çevirip bakakaldı. "Buradasın," dedi bir an sonra usulca, suratından hayret okunuyordu.

Ben karşılık veremeden, ışıklar yeniden yükseldi, Katie Jones'u sahnede ayakta dururken görebiliyordum.

"İşte yine, bayanlar ve baylar, Guillaume Riche!" dedi coşkuyla. Guillaume'un grubu hemen "Güzel Kız"a giriş yaptı ve Guillaume sırıtmayı sürdürerek dikkatini benden çevirip şarkı söylemeye başladı. Gabe bana bir süre daha bakakaldı, ardından ellerini ceplerinden çıkarıp birkaç adım yaklaştı.

"Selam," dedi usulca. Sahnede, Guillaume bize şöyle bir bakıp başparmağıyla onaylayarak şarkısına geri döndü.

"Selam," dedim gergin gergin. İkimiz de sessiz sedasız öylece dikildik. Guillaume'un şarkı söylediğinin belli belirsiz farkındaydım ama birden etrafımdaki her şey, müzik, parlak ışıklar, fısıldaşıp uzun uzun bakan insanlar, arka planda yitip gitti. Sanki sahnenin ortasındaki karakterler dışında, her şeyin donuk ve bulanık olduğu filmlerden birindeydim.

Gabe'le neredeyse ömür boyu bakıştık. Boğazımda bir yumru düğümlendi ve gözüme yaşlar doldu. Yanaklarım cayır cayır yanıyor ve kalbim küt küt atıyordu. Her şey askıda kalmış gibiydi. Sonra Gabe uzanıp koluma dokundu.

Ben "Üzgünüm," deyince büyü bozuldu. "Çok üzgünüm Gabe. Seni incitecek bir şey yapmak istememiştim."

Gabe yüzümü uzun uzun incelerken kalbim iki kat hızlandı. Ne söyleyeceğini bilmiyordum. Beni affedip affedemeyeceğine mi karar vermeye çalışıyordu? Ne de olsa, Guillaume tüm mevzuyu Gabe'i uyuz etmek için tezgâhlamış görünse de kardeşini *öptüğüm* gerçeği değişmiyordu.

Bir an sonra, Gabe "Hayır," dedi. "*Ben* üzgünüm. Sana açıklama şansı vermediğim için." Sahneye şöyle bir göz attı, Guillaume arkada seyircilerin çığlıklarıyla avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu. "Guillaume'un kızları kapmasına, en azmdan son on yıldır, o kadar alışkınım ki yine aynı şey oldu sandım."

"Ama olmadı," dedim.

Gabe bana hafifçe gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Yani, şimdi biliyorum. Ama onunla hep rekabet ederiz ve şey, böyle durumlarda rock yıldızı, muhabiri genelde gölgede bırakır diyelim."

Gülümsedim. Çoğu kızın suskun gazeteci yerine flörtçü rock yıldızına tutulacağını kestirmek için roket mühendisi olmaya gerek yoktu.

Fakat ben o çoğunluktan değildim.

"Ben de üzgünüm," dedim. "Guillaume'un beni öpmesine asla izin vermemeliydim. Ben... Rezil bir bahane olacak ama nedeni ben değildim, şampanyaydı."

Gabe başıyla onaylayıp koluma yeniden nazik nazik dokundu. Anladığını biliyordum. Bir süre birbirimize baktık, ardından ikimiz de dönüp sahnede hâlâ "Güzel Kız"ın dizelerini okuyan Guillaume'a odaklandık. Biraz sonra, Guillaume bize gülümseyerek göz attı.

"Peki, bir çeşit iş ahlakını ihlal etmez mi bu?" dedim dikkatle. "Yani kardeşinin hatalarının UPP'den gizlemek falan?"

Gabe omuz silkti. "Belki. Ama editörüm ilk günden beri biliyor. Son beş yıldır, Guillaume albüm anlaşması imzalamadan çok önce, Avrupa'da UPP'nin ana müzik muhabiri bendim. Böyle büyük bir hikâyeden beni çıkarmak mantıklı olmaz."

"Belli bir tarafın olsa bile mi?" diye sordum ısrarla.

Gabe gülümsedi. "Dikkat ettiysen, makalelerimde hep adil davrandım," dedi. "Kardeşimi öldürmek istediğimde dahi gerçeklere bağlı kaldım. Albümü hakkında yorumlara gelince, hepsini editörüm yazdı. Ona dair yargıda bulunmamın adil olmadığına karar *verdik*."

Başımla yavaşça onayladım. Guillaume nakarata başlarken "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum.

Gabe yüzümü inceledi. "Paris'e dönecek misin?" diye sordu usulca. "Guillaume, işini geri almanı sağlayacak. KMG ve UPP arasındaki meseleleri halledeceğim. Bıraktığın yerden devam edebilirsin." Durdu, yanaklarının hafiften pembeleştiğini görebiliyordum. "Ve belki," diye ekledi mahcup bir mırıldanmayla, "sen ve ben bir deneme daha yapar, kardeşim ayağımıza dolanmadan neler olacak bakarız."

Ona uzun uzun baktım. Birdenbire zihnimde bunu yapmaya dair tek bir şüphe kalmamıştı. Ne de olsa, Paris'ten ayrılmıştım çünkü kendi profesyonel hatamın, reklamını yapmak için para aldığım yıldızın, basında boy göstermemesine yol açtığıdan emindim. Ama benim hatam olmadığını ya da en azmdan yalnızca yüzde onunun benim hatam olduğunu bildiğime göre, işi gönül rahatlığıyla geri alabilirdim.

Aniden, hiç nedensiz, Brett geliverdi aklıma. Ona herhangi bir ilgi beslediğimden değil ama Orlando ve konfor bölgesinden ayrılmayı hep reddetmesinin bende açık bir yara olarak kalmasından.

Gabe'e "Ya Orlando'da kalmak istersem?" diye sorarken işittim kendimi. Saçma bir soruydu; Orlando'da kalmak gibi bir seçenek söz konusu bile değildi. Ama her nedense, Gabe'in ne diyeceğini duymam lazımdı.

Affaladı. Bir an düşündü. "Şey," dedi sonunda. "Burada iş bulabileceğim bir UPP bürosu vardır herhalde."

Ona bakakaldım. "Paris'ten ayrılır mıydın?"

Biraz düşündü. "Paris benim evim," dedi. "Ama hep orada olacak. Sen olmayabilirsin. Seninle bunu nereye kadar yürütebiliriz, görmek istiyorum. Eğer Orlando'da kalmak istersen, şey, galiba ben de Orlando'ya taşınmaya bakacağım."

Soluksuz kaldım. Yalnızca birkaç ay önce tanıştığım Gabe, bir zamanlar sevdiğimden fazlasıyla emin olduğum Brett'ten milyon yıl geçse duymayacağım lafları söylüyordu.

"Hayır," dedim sonunda. "Paris'e geleceğim."

"Güzel." Gabe rahatlayarak iç geçirip sırıttı. "Çünkü salak kardeşimin başının belaya girmemesi için sana açıkça ihtiyacı var."

Güldüm. "Bu doğru. Hem Paris, dünyanın *en* romantik şehri."

Gabe gözlerini devirdi. "Evet," dedi. "Guillaume bana, Poppy'yle nasıl en kusursuz Fransız öpücüğü avma çıktığınızı anlattı."

Kızardığımı hissedebiliyordum. Böyle söyleyince kulağa epey aptalca gelmişti.

"Ama kimler Fransız erkeklerinden daha iyi öpüşür biliyor musun?" diye devam etti Gabe.

Şaşırarak "Hayır," dedim. Gabe, kendi hemşehrilerinden daha iyi öpüşen birini niye ileri sürsündü ki?

Gabe sırıttı. "Fransız-Amerikan bir erkek," dedi. Sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma hafifçe değdirdi. Vücudumun her yeri karıncalandı.

Birkaç dakika önce birbirimize bakarken dünyanın geri kalanının bulanıklaştığını düşündüysem de bu yepyeni bir durumdu. Dudaklarım aralanırken her şey yok oldu ve Gabe'in öpücüğü daha tutkulu hale geldi. Aslmda bu, Poppy'nin ısrarıyla dört bir yanda aradığım kusursuz Fransız öpücüğüydü. Meğerse ta başından beri, burada Gabe Francoeur'leymiş.

Gabe beni kendine çekti ve tüm dünya yok oldu. Yani, Guillaume'un sahneden sevinçle bağırdığını duyana kadar.

"Pekâlâ Gabe!" dedi mikrofona neşeyle. "Baylar ve bayanlar, işte abim Gabe!"

Utanarak Gabe'den uzaklaştım ve kendimizi öpüşmeye kaptırmışken Guillaume'la grubun çalmayı bırakmış olduğunu, bir kameranın da üstümüzde durup her hareketimizi çektiğini fark ettim. Seyirciler tezahürat ediyordu ve tepemizdeki ekranlarda yüzlerimizi görebiliyordum. Bizi kırmızı gösteren yalnızca ışıklandırma değildi galiba.

"Onu yeniden öp Gabe!" diye cesaret verdi Guillaume. Seyirciler tezahürat yaptı ve birkaç kişinin "Öp! Öp! Öp!" diye bağırdığını işittim. Gabe'le uzun uzun bakıştık.

"Galiba başka şansımız yok," diyerek gülümsedi.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Galiba yok," dedim. Sonra yavaşça, kameralar bize doğrulmuşken ve tüm Amerika izlerken, Gabe beni kollarına alıp eğildi. Tezahüratlar, bağırışmalar, hatta Guillaume'un yeniden çalmaya başladığı "Güzel Kız"m nakaratı, dudaklarımız kusursuz Fransız öpücüğünde birleşirken arka planda yitip gitti.

Sonsöz

ON AY SONRA

Ömrümün en güzel anlarından biri olmalıydı bu.

Gökyüzü, pembe damarlı koyu gök mavisinden bir günbatımma bürünürken Gabe'le, bir sıcak hava balonunda Paris'in üstünde süzülüyorduk, hep bunu yapmayı hayal etmiştim. Ne var ki, Guillaume gözümün önündeyken (ve bu günlerde *hep* göz önündeydi adeta) tahmin edeceğiniz üzere, durum pek de göründüğü kadar süt liman değildi. Mesela, görünüşe göre sıcak hava balonlarının, Paris'in dosdoğru üstünde, hava boşluğunda süzülmemesi gerekirdi; muhtemelen bir balonun Eiffel Kulesi'ne çakılması felaketinden korkuluyordu. Fakat o sırada yasalar konusunda kaygılanmıyorduk.

Yüz metre ileride, ikinci bir balonu tek elle idare eden Guillaume'un mutlak ölümüne doğru süzülmesinden endişe duyuyorduk.

Aşağımızda, krem renkli, yüzyıllık apartmanların, küçük bacaların, ilginç köprülerin ve geometrik yeşil parkların zarif bir sergisi olan Paris, Seine'nin kordonunun etrafında yükseliyordu. Şehrin tam batısmdaydık, o yüzden Eiffel Kulesi, tam önümüzde göğe zarafetle uzanıyordu ve bu kadar telaşlı olmasaydım, yüzlerce metrelik demir yapının ve hoş simetrinin, siyah çatılı École Militaire'ın altında, düzgün bir dikdörtgen şeklinde uzanan Champ de Mars'ın görkemli yeşil düzlüğü üstünde ne kadar güzel göründüğüne hayran kalabilirdim.

Napoléon'un iki yüz yıl önce yaptırdığı taş şaheser Arc de Triomphe, nehrin karşısında, Paris'in en kalabalık kavşağının ortasında, gitgide azalan güneş ışığında görkemli görünüyordu, on iki cadde de bir yıldızın ışınları gibi yapıtın merkezinden yayılıyordu. Sıra sıra ağaçlar ve parıldayan lambaların bulunduğu Avenue des Champs-Élysées, Paris'in merkezine doğru bizden adım adım uzaklaşıp sekizgen Place de la Concorde'da sona erdi, orada göğü işaret eden, iki fıskıyeyle çevrelenen, uzun ince, üç bin iki yüz yıllık Mısır dikilitaşını görebiliyordum.

Onun ötesinde, kusursuz geometrisiyle olan Jardin des Tuileries, Sağ Yaka'da, I. M. Pei'nin meşhur cam piramidinin etrafında uzun uzun kümelenmiş muazzam Louvre'a doğru zümrüt misali yayılmıştı. Seine'in ortasındaki ada Île de la Cité'de, Palais de Justice'in ardındaki Notre Dame'm ikiz kulelerini ve Sainte-Chapelle katedralinin çan kulelerini seçebiliyordum. Usulca kıvrılarak akan nehir boyunca, köprüler bir merdivenin basamakları gibi görünüyordu havadan.

Fakat bu inanılmaz güzelliklerin hiçbirini içime sindirecek zaman yoktu. Aksine, Gabe'le, aceleyle tuttuğumuz bir baloncunun yardımıyla, Guillaume'u Paris'in üstündeki bulutlardan geçerek takip ederken telaş içindeydim. Gabe beni bir saat önce arayıp kısa ve öz bir şekilde, Guillaume'un bir sıcak hava balonuna bindiğini ve şehrin yukarısında tek başına süzüldüğünü söylemişti. Midem düğümlenmiştive Gabe'e, yukarı çıkıp Guillaume kendini öldürmeden onu inmeye ikna etmek için başka bir balon ayarlayıp ayarlayamayacağını sormuştum. Sonuçta Guillaume, "Işık Şehri"nin başarısının hemen ardmdan, ikinci albümünün kayıtlarını bitirmek üzereydi, bir sonraki hafta da dünya turnesine çıkacaktı. Baş şarkıcı alçı içinde ya da Tanrı korusun, Paris kaldırımlarına saçılmış olursa, konser salonlarını doldurmamız biraz zorlaşacaktı. Bunu düşününce ürperdim.

Şimdi Guillaume Paris'in semalarında, apaçık Paris'in dışındaki bir sahadan çaldığı yeşil, sarı ve kırmızı bir balonla, baloncu olmaksızın, kendi kendine süzülüyordu. Her birkaç dakikada propan haznesini neşeyle ateşliyor, balonunu yükseltip yavaşça indiriyordu, bu sırada Gabe'in şehrin dışındaki bir gezi alanından kiralamak için yırtındığı balonumuz, beni bağırma mesafesine ulaştıracak yakınlıkta uçuyordu. İndiğimizde nasıl bir yasal sorunla karşılaşacağımızı düşünmek bile istemiyordum; şu anda Paris'e izin verilenden çok daha fazla yaklaşmıştık.

Guillaume'un sesi, "Selam Emma!" diye sürüklendi, rüzgârdan ve balonumuzdaki havayı ısıtan propan ateşleyicisinin düzenli hafif tıslamasından belli belirsiz duyuldu.

Sesimin yeterince uzağa ulaşmayacağından korkup bağırarak "Guillaume!" diye karşılık verdim. "Ne *yapıyorsun* Tanrı aşkına?"

Kendimi tamamemen şanslı sayıyordum. Böyle olacağını bilmeliydim. Fakat Guillaume'la iki koca ay boyunca büyük bir olay yaşamamıştık. Elbette, orada burada ahmakça şeyler yapmıştı; mesela iki hafta önce bir akşamüstü Place de la Concorde'da yüzmesi (en sevdiği lastik ördeğiyle birlikte, aşağısı kurtarmaz) ama hayati tehlikesi olan bir şey değildi. Şu ana kadar. Tabii Guillaume, artık sadece çılgın rock yıldızı müşterim değildi. Sevdiğim adamın kardeşiydi; haliyle durumun nasıl sonuçlanacağı beni daha da kaygılandırıyordu.

"Emma!" diye bağırdı Guillaume. Sesi, her an aşağı çakılabilecek bir sıcak hava balonunda tek başına olan birine göre şaşırtıcı ölçüde neşeli geliyordu. "Hiç gelmeyeceksin sandım! Gabe de mi geldi seninle? Ne harika!"

"Guillaume!" diye bağırarak karşılık verdim. "Kendini öldüreceksin!"

Panikle Gabe'e döndüm. "İnmesine yardım etmeliyiz," dedim aceleyle. "Baloncuya ona nasıl ineceğini anlattırmalıyız."

Gabe başıyla onayladı ama Guillaume'a yardımcı olmak ya da seslenmek için kılını kıpırdatmadı.

"Gabe!" diye bağırdım hiddetle. "Niye hiçbir şey yapmıyorsun? Niye endişeli değilsin?"

Gabe omuz silkti. "Guillaume, kendini beladan kurtarmayı hep başarır," dedi.

Homurdandım. Gabe beni bazen çileden çıkarıyordu. Ne zaman ofisimden Guillaume'la ilgili acil bir duruma karşılık vermem için aransam Gabe, büyütülecek bir şey değilmiş gibi davranıyordu. Çok yakında bir gün, haksız çıkacaktı. Keşke çekici kardeşinin dokuz canı varmışçasına davranmasaydı; gerçi durumun şu ana kadar hep dediği gibi sonuçlandığını da kabul etmem gerekir.

Paris'e dönüşümden sonraki on ayda, her şey şu ana kadar büyük ölçüde düzgün gitmişti. Görünüşe göre Guillaume'u, düzenli olarak başını soktuğu feci durumlardan bir şekilde kurtarma yeteneğine sahip olduğum için, Véronique bana eski işimi isteksiz isteksiz geri vermişti. Ofisteki eski masama ve Poppy'nin dairesindeki boş odaya yeniden taşınmıştım, bu durum kirayı paylaşacak biri anlamına geldiğinden onu sonsuz rahatlatmıştı. Poppy'ye gelince, hâlâ rastgele Fransız erkekleriyle çıktığı oluyordu. Ama Darren her birkaç haftada onu ziyaret ediyordu ve daha iki gün önce itiraf etmişti; kendine rağmen, aslında Darren'la bir ilişki deneyebilirdi. Geçen hafta, bir yığın kişisel gelişim kitabını çöp tenekesinde ya da kahve bardaklarının altlarında gördüm.

Bana gelince, rastgele Parislilerle seri halinde buluşmalarım sona ermişti, çünkü tamamen Gabe'e kapılmıştım. Onu ne kadar tanırsam o kadar uyumlu olduğumuzu anlıyordum. Geçen ay, anne babamla tanışabilsin, ben de onun hâlâ Tampa'da yaşayan annesiyle tanışabileyim diye Amerika'ya gezi bile yapmıştık. Jeannie ve Kral Odysseus bile onu sevdi; Odysseus, Gabe'in ona sabırla öğrettiği

karmaşık bir Fransız kek-çörek oyunundan oynamak için sütle ıslanmış kahvaltı tahıllarını uçurmayı geçici olarak bırakmıştı.

Ama şimdi, her şey ne kadar iyi giderse gitsin, Gabe'i balondan itmeyi az da olsa istiyordum. Sorunu çözmeye hiç de yardımcı olmuyordu.

"Guillaume!" diye seslendim karşıya. "Baloncumuz sana Paris'in batısından dışarı nasıl uçacağını, sonra balonunu sahaya nasıl indireceğini anlatacak. *Dinlemelisin!*"

Baloncuya başımla işaret verdim, o da bana kuşkulu kuşkulu bakarak Gabe'e döndü. Gabe omuz silkip ona Fransızca bir şeyler söyledi. Baloncu hızla yanıt verdi. Paris'te bulunduğum on ayda Fransızca kursuna yazılmıştım ve yeni evimin dilini öğreniyordum. Fakat eğitimim, şu anda propan ateşleyicisinin tıslamasından zar zor duyulan belirgin taşra aksanlı birinin, hızlı hızlı sarf ettiği sözlerini anlamama imkân verecek kadar ilerlememişti.

Gabe, seri Fransızcayla başka bir şey daha söyledi, ardmdan ekledi: "*Allez-y.*" Buyur, başla.

Baloncu derin derin iç geçirip Guillaume'a anlaşılmaz birkaç cümle bağırdı, Guillaume da sırıtıp el sallayarak "*Merci, monsieur!*" diye seslendi.

Bir dakika sonra, Guillaume'un balonunu indirmek için hiçbir girişimde bulunmadığı apaçık ortaya çıkınca, hüsranla "Guillaume!" diye haykırdım. "Sorunun ne? Seni bundan kurtarmam ne kadar zor olacak biliyor musun, tabii kendini öldürmezsen?"

"Ah, Emma, çok fazla endişeleniyorsun!" diye seslendi Guillaume neşeyle. Yine propanı ateşledi ve balonu biraz daha yükseldi. Baloncumuz omuz silkip Guillaume'u takip ederek yeterince bağırabileyim diye onunla aynı irtifada kalmam için çabaladı. Bir yararı da yoktu ya. Bu gidişle, Guillaume bir saat içinde atmosferin yukarılarına süzülüyor olacaktı.

"Ölmezsen muhtemelen hapiste bulacaksm kendini!" diye bağırdım. "Nasıl bir belada olduğunun farkında mısın?"

Guillaume bağırarak "Pek değil," dedi. Kenara yaslanıp eğilerek aşağı baktı. Sepeti ileri geri sallanırken az kalsın kalp krizi geçiriyordum. Yeniden bize bakıp sırıttı. "Hey Gabe!" diye seslendi. "Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

İşte. Nihayet. Belki erkek arkadaşım bilfiil adım atıp deli kardeşini bir şekilde ikna etmeye çalışabilirdi.

Arkamı dönmeksizin yumuşakça "Haydi *ama* Gabe!" diye ısrar ettim. Hâlâ Guillaume'un sepetinde sallanmasını seyrediyordum. "Bir şey söyle!"

Gabe nihayet kardeşine "Aslında, söylemek istediğim bir şey var!" diye bağırdı.

Guillaume'u seyretmeyi sürdürerek "Zamanı gelmişti," diye mırıldandım.

"Tamam, Gabe!" dedi Guillaume neşeyle. "Haydi dinleyelim. Neymiş?"

"Emma benimle evlenir miymiş acaba?" diye bağırdı Gabe.

Gabe'in ne dediğini kavramak bir saniyemi aldı. "Ne?" Yanıtım bir gurultu halinde çıktı.

"Benimle evlenir misin Emma?" diye sordu Gabe.

Yavaşça döndüm ve Gabe'in, balonumuzun hasır sepetinde acemice diz çökmüş olduğunu, içinde pırlanta yüzük bulunan küçük bir mücevher kutusu tuttuğunu gördüm. Ağzım açık kaldı ve gözlerim yaşla doldu. Fakat gözyaşlarımı çabucak tuttum.

"Gabe," dedim usulca. "Bunun zamanı değil bence."

Hâlâ diz çöken, yüzüğü uzatan, bana gülümseyen erkek arkadaşıma bakarken kalbim küt küt atıyordu. Guillaume'un ölüme doğru hızla, metrelerce süzüldüğünü bilmeseydim, hayal edebileceğim en güzel evlilik teklifi olurdu. Gabe'in, bana dünyadaki en önemli soruyu sormak için o kadar zaman arasından *şu anı* seçtiğine inanamıyordum.

"Emma!" diye bağırdı Guillaume. Dikkatimin ondan bir an uzaklaşmasından suçluluk duyarak aniden döndüm.

"Ne, Guillaume?" diye bağırdım. "İyi misin?"

"Gabe sana, on sekizime bastığım yıl, dokuz ay sıcak hava balonculuğu yaptığımdan bahsetmedi mi yoksa?" diye bağırdı. "Lisansım var, anlarsın ya!"

Anlayamayarak bakakaldım. "Bekle, ne?"

"Bu benim balonum!" diye bağırdı yeniden. "Beğendin mi?"

"*Senin* balonun mu?" diye tekrarladım. Ona bir süre baktım. "Yani, bütün bunları planladınız mı?"

"Belki de!" diye bağırdı neşeyle.

İnanamayarak "Yani, balonu çalmadın mı?" diye sordum. "Atmosferde süzülüp gitmek veya Eiffel Kulesi'ne çakılmak üzere *değil* misin?"

"Hayır!" diye sırıttı Guillaume. "Ama yüzündeki ifadeyi görmeye değerdi! Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Emma, bu balonlara dürüstçe para ödedim. Hepsinden ötesi, Fransız hükümetinden bu hava sahasmda kalabilmemiz için izin aldım. Rock yıldızı olmanın açtığı kapılar inanılmaz."

"Nn... ne?"

"Evet!" Guillaume zafer kazanmış gibi görünüyordu. "Budala abimin sana söyleyeceklerini duymak için buralarda takılmayı çok isterdim ama galiba ikinizi yalnız bıraksam daha iyi. *Au revoir*. Aşağıda görüşürüz!"

Bunu söyleyip ateşleyiciyi kapattı ve balonu yavaş yavaş yere doğru süzülmeye başladı. Bir kere daha el sallayıp öpücük yolladı ve arkasını döndü. Şaşkın şaşkın, yavaşça, arkamı döndüm. Gabe, sepetin içinde hâlâ yüzüğü tutarak diz çöküyordu.

Kısacık bir anın ardından usulca "Ee?" diye sordu. "Kabul ediyor musun? Karım olur musun?"

Gülümsedim, tamamen duygularımın esiri olmuştum. Birkaç kere gözlerimi kırpıştırdım. Sonra kollarımı omzuna dolayıp güldüm. "Elbette olurum!" diye haykırdım. Arkaya yaslanıp ona gülümsedim. "Evet! Evet, seninle evlenirim!"

Gabe rahatlayarak iç geçirdi. "Bunu söylemeni bekliyordum." Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yüzüğü kutusundan çıkardı ve uzatıp "Takabilir miyim?" diye sordu.

Başımla onayladım, yüzüğü sol yüzük parmağıma geçirdi; tam olmuştu. İkimiz de, prenses kesim pırlantanın akşam üzeri güneşte parıldamasını izledik bir süre.

"*Felicitations*." Aklımdan tamamen çıkmış olan baloncumuz bizi kutluyordu.

"*Merci*." Ona ışıl ışıl baktım.

"Aksanın gitgide düzeliyor," diye takıldı Gabe. Gözlerimi devirdim.

"Bence hâlâ biraz uğraşmam gerekiyor," dedim. "Henüz yeterince Fransız değilim."

"Ah, bilmiyorum," dedi muzip bir gülümsemeyle. "En azından öpüşme kısmını hallettin."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdi, balonumuz yavaş yavaş inerken saçımdaki rüzgârı hissederek ben de onu öptüm. Gabe, kollarını omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti. Güneş batarken ve Guillaume'un balonu usul usul aşağıya inerken, birbirimize sıkıca sarılıp sepetimizden, Işık Şehri'ne karanlığın çökmesini seyrettik.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Yazar Hakkında

Altı yıl önce, aynı bu romanın başkarakteri Emma gibi, bir hevesle Paris'e taşındım. Fransızca konuşamıyordum. Paris'e daha önce bir kere, bir aile tatilinde gitmiştim. Orada yaşamayı hiç düşünmemiştim. Yaptığım en hesapsız şeydi ve hayatımı değiştirdi.

O yaz, her şey açısından benim için dönüm noktasıydı. Açıklaması zor ama galiba lezzetli hamur işleri, eşsiz peynirleri, olağanüstü şarapları ve çekici Fransız erkeklerinin yanı sıra her nasılsa, kendimin en iyi, en özgün haline rastladım. Her gün, Champ de Mars ya da Seine Nehri boyunca dolaşıp yazı yazdım, ev arkadaşım Lauren'le alışverişe çıktım, parkta piknik yaptım, (inanılmaz ama Eiffel Kulesi'ni gören) ufak mutfağımızda Fransız yemekleri pişirmeyi denedim, bütün hayallerimin ötesinde şaraplar tattım ve hem şehre hem de insanlarına âşık oldum. İlk romanımı orada kaleme almaya başladım ve kendisi de yazar olan Lauren'le ömür boyu sürecek bir dostluk kurdum. Paris'teki o yaz, hayatımı değiştirdi.

Bu kitapta, (Emma ve Poppy'yle beraber) siz de benim için çok anlamlı olan bazı mekânları ziyaret edebilirsiniz. Mesela, Emma'nın, Eiffel Kulesi yakınında, Rue de Général-Camou üstünde, Amerikan Kütüphanesi yanındaki dairesi, Lauren'la yaşadığımız daireye çok benziyor. Emma'yla Poppy'nin Emma'nın Paris'teki ilk gecesinde gittikleri Café le Petit Pont, şehirde en sevdiğim restoranlardan bir tanesiydi. Long Hop ve Bar Dix de en sevdiğim iki bardı. Le Refuge des Fondues, aynı Emma'nın keşfettiği gibi, müdavimlerinin

cidden biberonlardan şarap yudumladığı, çıldırtıcı ölçüde şahane bir fondü restoranı.

Beni değiştirenin ve bana yeni bir özgürlükle özgüven anlayışı aşılayanın Paris'in kendisi olduğunu düşündüm uzun süre. Fakat geçen yıllar içinde, Paris'teki yazımın bunları ancak yüzeye çıkarmama yaradığını fark ettim, çünkü ömrümde ilk defa, her şeyi oluruna bırakıp kendime basitçe *ben* olma izni verdim. Kendinizi daha iyi hale getirmek için Emma ve benim gibi Paris'e gitmenize gerek yok. Yalnızca zihninizi açık tutun, konforlu sınırlarınızdan dışarı adım atın ve aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğinize inanın. Fransızların dediği gibi: "*À coeur vaillant rien d'impossible.*" İstekli bir yürek için hiçbir şey imkânsız değildir.

Emma'nın keşfettiği gibi, "Fransız öpücüğü sanatı" (kabul edilmelidir ki, çok hoş olsalar da) öpücüklerin kendisiyle değil, işleri oluruna bırakıp korkmadan ve ne yapmanız *gerektiğine* dair peşin hükümler vermeksizin yaşamak ve sevmekle ilgili. İşte bu, Paris'teki yazımın hep yanımda saklamaya çalıştığım parçası ve ne zaman Eiffel Kulesi'nin bir resmini görsem ya da aksanlı güzel bir Fransızca müzik duysam kendimi gülümsemekten alamam.

Benim ve diğer romanlarım (*Bir Film Yıldızı Nasıl Tavlanır*, *The Blonde Theory* ve gençler için bir roman olan *When You Wish*) hakkında, web sitem www.KristinHarmel.com'dan veya www.myspace.com/krisdh54'teki sayfamdan daha fazla bilgi edinebilirsiniz. Emma'yla Poppy'nin ev dedikleri dünyayı kendiniz de görebilesiniz diye siteme Paris'teki yaşantımdan bazı fotoğraflar koyacağım. Lütfen uğrayıp bana merhaba deyin!

Kristen

Paris'e Bir Dahaki Seyahatinizde Ziyaret Etmeniz Gereken Beş Yer

Elbette, Eiffel Kulesi ve Louvre'a gitmeniz gerektiğini biliyor ve Seine'de başından sonuna küçük bir yolculuk planlıyorsunuz. Ama Paris'in perde arkasının tadını almak için, Emma'nın ayak izlerini takip ederek şu kusursuz Paris mekânlarına uğrayın:

1. Rue Cler: Rengârenk çiçek tezgâhları, sebze meyve stantları, fırınlar, peynir dükkânları, kasaplar ve şarap imalathaneleriyle dolup taşan bu arnavutkaldırımlı, yayalara açık pazar caddesi, *bonjour* ve *merci*'lerinizi kullanabileceğiniz, günlük Paris yaşamına katılabileceğiniz ve Eiffel Kulesi'nin gölgesinde bulunan Parc du Champ de Mars'ın yakınlarında, güzel zaman geçirmek için piknik yapabileceğiniz mükemmel bir mekân.

2. Montmartre: Bu bohem Paris semti, şehre bakan bir tepede bulunuyor ve bazıları aşağıda uzanan şehrin üstünde, nefes kesici mazaralarda birden çıkmaza giren, gizemli güzellikte dolambaçlı caddeler ve geçitlerle dolu. Tepenin eteğinde bir *crêpe au sucre* alm ve pırıl pırıl Sacré-Coeur bazilikasına giden güzel basamaklardan çıkın, orada bir basamağa oturup ayağınızın altında serili tüm Paris'i görebilirsiniz.

3. Latin Mahallesi: Paris'te büyük olasılıkla en sevdiğim semt, Seine Nehri. Güzel Lüksemburg Bahçeleriyle sarılmış

bu bölge küçük dükkânlar, nispeten ucuz restoranlar ve (25-27 Rue Frédéric Sauton'da bulunan, Emma, Poppy ve İngilizce konuşan birçok yabancının favorisi) Long Hop birahanesi ve (1 Rue du Petit Pont'da bulunan) Notre Dame'a bakarken bir şarap şişesi ve büyük bir yemekle yerleşebileceğiniz kusursuz bir mekân olan Café le Petit Pont dahil pek çok beğendiğim yerle dolup taşıyor.

4. Yemek Yemek için Bazı Favori Mekânlar: Paris'teki en meşhur kafelerden birisi olan (6 Place Saint-Germain-des-Prés'deki) Café Les Deux Margots, Ernest Hemingway, Simone de Beauvoir ve Jean-Paul Sartre'ın en sevdiği uğraklardanmış. Dünya geçip giderken bir kir kokteylinin ya da yoğun bir sıcak çikolatanın keyfine varmak için mükemmel bir yer. Yelpazenin diğer tarafında, (39 Boulevard Clichy'de) ünlü Moulin Rouge'un da yuvası, büyüleyici perjmurdelikteki Pigalle bölgesinin merkezinde bulunan Cocney Tavern var. Arkadaşım Jean-Michel Colin'in sahip olduğu ve idare ettiği bu mekân, bana göre Paris usulü restoranın ta kendisi. Uğrayıp Jean-Michel'e bir merhaba deyin!

5. Seine'e Bakan Harika Yerler: Şehrin içinden geçen nehir boyunca kendi yolunuzu çizmek, yoğun ölçüde güzel ve huzur verici. Pont Neuf'ün tam batısındaki Île de la Cité'nin ucundan nehre dalan ufak, dikdörtgen park Square du Vert-Galant'a bir kitap götürün ya da Seine'i Sağ Yaka'daki Louvre'dan sol Yaka'daki Institut de France'a bağlayan yaya köprüsü Pont des Arts'da bir günbatımı pikniği planlayın. İyi eğlenceler!